

Dr Ioan Ceuță

ARTA DE A PREDICA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

CEUȚĂ IOAN

**Arta de a predica: metode și procedee / dr. Ioan Ceuță -
București: Lumina Evangheliei, 2000**

p.:203; 110/158 cm

Bibliogr.

ISBN 973-99783-1-9

251

IOAN CEUȚĂ

S-a născut la data de 3 noiembrie 1956 în Livadia Jud. Hunedoara. După absolvirea Seminarului Teologic din București a urmat cursurile Institutului Teologic al Bisericii lui Dumnezeu din Cleveland, Tennessee, S. U.A., obținând diploma de Master of Divinity.

În 16 octombrie 1984, a fost ordonat ca Pastor pentru județele Galați și Brăila unde a slujit până în anul 1990.

Studiile postuniversitare le-a urmat în S.U.A. la Universitatea Internațională Columbia, din Carolina de Sud unde a obținut titlul de „Doctor of Ministry” (1990) și la Universitatea București obținând titlul de Doctor în Teologie.

Fondator al: Centrului Creștin București, Institutului Biblic Român, Adunările lui Dumnezeu din România.

Este coordonatorul principal al revistelor: „ Lumina Evangheliei” și „Repere de teologie”.

A publicat mai multe cărți, printre care: „Schیțe de predici”, „Manualul Adunărilor lui Dumnezeu”, „The History of the Pentecostal Apostolic Church of God of România”, „ Dumnezeirea Domnului Isus Hristos”, „ Teologie Pastorală Aplicată”.

Desfășoară activitate didactică, pastorală și cultică în calitate de rector al Institutului Biblic Român, Superintendent general al Adunărilor lui Dumnezeu din România și Pastor la Biserica „Harul” din București str. Răsăritului nr, 61 A, sectorul 6.

*Dedic această carte
studenților de la Universitatea Biblică din România
și Predicatorilor
din Adunările lui Dumnezeu din România.*

Dr. Ioan Ceuță

**ARTA DE A
PREDICA**

- metode și procedee -

**Editura Lumina Evangheliei
București, 2006**

CUPRINS

Introducere

CAPITOLUL I - Predica și istoria ei

CAPITOLUL II - Predica și metodele ei

A. Predica expozițională

B. Predica textuală

C. Predica topică

D. Predica doctrinară

CAPITOLUL III - Predica pregătirea ei

A. Titlul

B. Introducere

C. Afirmarea

D. Diviziunile

E. Discuția

F. Ilustrația

G. Aplicația

H. Concluzia

I. Evaluarea prediciei

CAPITOLUL IV - Predica (Sfaturi practice)

Concluzii

Anexe 1-10

Bibliografie

INTRODUCERE

Astăzi se predică mult mai mult decât se poate vedea la suprafață și o astfel de predică bine pregătită este cu adevărat o artă. În această lucrare se pot vedea cerințele predicii Biblice și de asemenea s-au dat multe exemple de predici sau de diferite subiecte dezvoltate. Acel predicator care neglijează sau ignoră Biblia ca și carte de căpătâi pentru viața și predicile sale, este un predicator fără autoritate pentru că ceea ce dă autoritate cuvintelor noastre este Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu.

Predica, din punct de vedere creștin trebuie să fie înrădăcinată în Biblie, modelată de Biblie, centrată în jurul Bibliei și saturată de Biblie.

Predicatorul care predică având ca bază Biblia, vorbește nu numai pentru aceia care-l ascultă pe moment, ci el predică pentru eternitate.

Lucrarea de față are patru capitole. În primul capitol prezintă predica și istoria ei, în capitolul al II-lea predica și metodele ei prezentând predica expozițională, textuală, topică și doctrinară, în capitolul al III-lea prezintă mecanismul pregătirii predicii luând în considerare structura analitică introducerea, afirmația, diviziunile, discuția, folosirea ilustrației, aplicația și concluzia. evaluarea predicii.

În capitolul al IV-lea, prezintă sfaturi practice pentru predicatori, concluzia și anexele.

De-a lungul lucrării sunt accentuate principiile de bază prin intermediul unor ilustrații interesante așa încât lucrarea este un instrument folositor lucrătorului creștin în pregătirea mesajelor sale.

Astfel că dacă biserica creștină dorește să mărturisească cu tărie evanghelia acestei generații, și dacă credincioșii trebuie să crească și să ajungă la maturitatea unui creștin gata de lucrare, este de o importanță vitală ca pastorii, învățătorii și alți lideri din biserică să dea celor care îi ascultă hrana sănătoasă a Cuvântului lui Dumnezeu prin mesaje care au ca punct central cea mai prețioasă carte din lume - Biblia.

CAPITOLUL I

PREDICA ȘI ISTORIA EI

Noi avem datoria să predicăm Cuvântul lui Dumnezeu ca un act al ascultării. Predica nu izvorăște din experiența bisericii și nici din tehnicile de comunicare. Noi predicăm pentru că am primit porunca să predicăm. Predicarea este o însărcinare pe care ne-a dat-o Dumnezeu (2 Tim 4:2).

Teologia predicării începe cu recunoașterea smerită că predica nu este invenția omenească, ci creația lui Dumnezeu și o parte centrală a voinii Lui descoperită bisericii. Atât predica cât și practicarea ei este de origine creștină. Actul predicării este „sui generis” - o funcție a bisericii stabilite de Isus.

John A. Brquadus afirma: „predica este caracteristica creștinismului, nici o altă religie nu a făcut ca la adunările grupurilor de oameni să se audă sfaturile religioase și îndemnul ca o parte a închinării divine.”

Importanța predicării își are rădăcinile în Scriptură și revelează istoria bisericii ascunse. P.T. Fartsyth spunea: „cu predicarea creștinismului stă sau cade din cauză că este declarația evangheliei.”

Într-o biserică trebuie să se predice ca să nu-și tăgăduiască identitatea sau să nu abdice de la scopul rânduit. Predicarea este comunicare, iar Ian Pot Watson nota că: rădăcinile, scopul și slava ei se află în voința suverană a lui Dumnezeu. Teologia predicii trebuie să aibă formă trinitară și să poarte mărturia lui Dumnezeu care vorbește, a Fiului care mântuiește și a Duhului care iluminează. Noi predicăm pentru că Dumnezeu a vorbit. Creatorul universului - Dumnezeu omniscient, omniprezent și omnipotent a ales în suveranitatea Lui să ni se descopere.

Predicatorul trebuie să proclame adevărul lui Dumnezeu pentru că El ne-a poruncit să vorbim despre El. Pe paginile Sfintelor Scripturi întâlnim des această frază. „Dumnezeu a vorbit”, în Vechiul Testament acest cuvânt apare de 3808 ori.

Autoritatea predicatorului se află în autoritatea Bibliei

deoarece este cartea bisericii și Cuvântul lui Dumnezeu fără greșală. Noi vorbim pentru că Dumnezeu a vorbit și din cauză că El ne-a dat Cuvântul Lui. Predica creștină este predica biblică; nu este o lucrare ușoară. Cei chemați să predice au o lucrare grea de făcut.

Teologia predicării începe cu mărturisirea că Dumnezeu care vorbește are ultimul cuvânt. Adevărata predicare nu este o expoziție de inteligență a predicatorului, ci o prezentare a înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu. Lucrul acesta este posibil numai când predicatorul se supune textului Scripturii.

Noi am fost chemați nu numai să predicăm, ci mai ales să propovăduim Cuvântul lui Dumnezeu.

John Calvin a înțeles acest adevăr când el a afirmat: „Cuvântul se duce din gura lui Dumnezeu într-o așa manieră precum ar ieși din gura oamenilor, pentru că Dumnezeu nu vorbește deschis din ceruri, dar a angajat oameni ca instrumentele Sale.”

Predica izvorăște din adevărul că Dumnezeu a vorbit și că El a ales vase omenești să poarte mărturia Lui și a evangheliei. Noi vorbim pentru că nu putem tăcea. Noi vorbim pentru că Dumnezeu a vorbit. Evrei 1:1-2 „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile.” Dumnezeu care S-a revelat El însuși a vorbit prin Fiul Său Isus Hristos. Predica trebuie să fie hristologică, ea ne îndreaptă spre întruparea lui Dumnezeu în Hristos. Jertfa mântuitoare este actul nemeritat al lui Dumnezeu în Hristos și este mesajul central al predicării. Toată predica trebuie să-și aibă rădăcina în întrupare. Ioan 1:14 „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit între noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”

Puterea predicii nu stă în dominarea predicatorului, ci în providența lui Dumnezeu. Predica nu demonstrează puterea instrumentului uman, ci mesajul biblic al cuvintelor și faptelor lui Dumnezeu. Isus ne slujește ca model și conținut al predicilor noastre.

Pavel vorbește despre cei care cu înțelepciunea omenească au căutat să demonstreze ce pot să facă cu mesajul pe care ei îl transmit, dar așa cum spunea James Denney „nici un om nu poate să dea impresia că el este mai deștept decât Isus Hristos care poate să mântuiască.”

„Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de "Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu." (1Cor.2:4,5)

Predica este eficientă- când este scripturală, efectul este în mâinile lui Dumnezeu. Noi trebuie să predicăm despre Fiul care mântuiește, această afirmație este un mesaj al speranței pentru lumea întreagă. Toată predica este despre înviere, teologia predicării include teologia crucii și a slavei. Predicatorul stă înaintea adunării ca un lucrător extern al Cuvântului, dar Duhul Sfânt lucrează în interior și își face această lucrare măreață.

Neglijarea lucrării Duhului Sfânt este o evidență a declinului trinitarian din mijlocul nostru. Duhul își face lucrarea de inspirație, regenerare, sfințire, iluminare care deschide drumul pentru Cuvânt. Atât predicatorul cât și ascultătorii depind de iluminarea dată de Duhul Sfânt pentru înțelegerea textului. Calvin avertiza „nimeni nu trebuie să creadă că nu este în stare să înțeleagă tainele lui Dumnezeu numai cum El ne luminează cu harul Său. Cel care își atribuie o înțelegere mai mare este mai orb, deoarece nu își recunoaște orbirea lui." Aceasta a fost mărturisirea tuturor predicatorilor de-a lungul veacurilor și va rămâne.

Tertulian numea Duhul Sfânt „vicarul lui" care prezenta cuvântul lui și adunării.

Predicatorii nu trebuie să uite acesta promisiune. Să-L căutăm pe El întotdeauna, dar să-L și așteptăm bazându-ne pe puterea Lui. Atunci când predicăm în Duhul trebuie să recunoaștem că instrumentul uman nu are control asupra mesajului, asupra cuvântului.

J.I. Parker definea predica „evenimentul lui Dumnezeu care aduce o audiență cu bază biblică legată de Hristos, un mesaj care are impact asupra vieții, un mesaj al învățării și direcționării de la El Însuși prin cuvintele persoanei care vorbește". Dumnezeu vorbește Cuvântul Lui folosind instrumente umane să proclame mesajul Lui și El cheamă bărbați și femei la El. Spurgeon confirmă „viața, moartea, iadul și lumile necunoscute stau agățate în predicarea și auzirea predicii".⁹ Romani 10:14 „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede despre Acela despre care n-au auzit? Și

cum vor auzi despre El fără propovăduitor?"

Predicatorul trebuie să vorbească ceea ce Dumnezeu i-a poruncit și anume - evanghelia Fiului care mântuiește și promisiunea lui Dumnezeu de a dăruia Duhul Sfânt ca semn și eficiență a chemării predicatorului.

Noi trebuie să-L glorificăm pe Dumnezeu, iar predicatorii sunt chemați să predice Cuvântul lui Dumnezeu. Matei 4:23 „Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia împărăției, și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod." Matei 10:7 „Și pe drum, propovăduiți, și ziceți „împărăția Cerurilor este aproape!" Fapte 9:28-29 „De atunci se ducea și venea împreună cu ei în Ierusalim, și propovăduia cu îndrăzneală în Numele Domnului. Vorbea și se întreba și cu evreii care vorbeau grecește, dar ei căutau să-L omoare." I Corinteni 1:21 „Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii."

De la început Biserica lui Isus Hristos a fost o biserică a predicării. Creștinii au avut probleme cu natura mesajului lor și rolul lor ca mesageri ai Evangheliei. Comunitățile au crescut, iar biserica așteaptă tot mai mult ca pastorul, presbiterul lor să predice în ea. Biserica din Corint a avut această problemă de rezolvat de a face deosebire între predicatori adevărați și predicatori falși. În cartea „învățăturile celor doisprezece apostoli" găsim scris „fiecare apostol care vine la noi să fie primit ca Domnul și el să stea numai o zi dacă este nevoie să mai stea o zi poate rămâne, dar dacă stă trei zile este un profet fals".

Predicatorii de la început au avut o lucrare grea, predicile lor tratau mai mult subiecte despre moralitate și doctrină. Ei erau apologeți, apărau drepturile creștinismului, de asemenea ei au definit ideile teologice și pastorale, doctrinare a celor din biserică. Printre ei se numără: Tertulian, Ciprian, Iustin Martirul, Clement din Alexandria, Origen și Ieronim.

Predica a fost un mijloc de adresare în perioada crizelor și de învățare a adevăratei credințe.

Augustin. Nici un scriitor, predicator sau teolog al Bisericii primare nu a avut un mai mare impact asupra identității bisericii

decât Augustin de Hipo. Convertirea lui este descrisă în autobiografia clasică cunoscută sub numele de „Mărturisiri”. El a fost influențat de marele predicator Ambrozie de Milano care l-a condus pe calea credinței și l-a încurajat să facă botezul. El descrie influența lui Ambrozie „la Milano am venit la Ambrozie episcopul cunoscut de toată lumea ca cel mai bun om, un slujitor devotat, iar eu am fost impresionat de dulceața discursului său.” Augustin predica de obicei fără notițe, iar predicile lui au fost înregistrate de secretarele lui din audiență. Predicile erau simple și directe sugerând că „noi folosim cuvinte în fiecare zi care au devenit foarte ieftine, au doar sunet dar nu fac nimic altceva; dar în om trebuie să fie un cuvânt care rămâne în inima lui și ceea ce iese din gură este sunetul. Cuvântul din inima lui are o existență reală și trebuie să înțelegi sunetul pe care îl auzi.” Lucrarea lui ca pastor și predicator a avut o adâncă penetrare interioară în natura umană și divină.

Ioan Hrisostom - Ioan Gură de Aur. El a fost poate cel mai mare predicator al bisericii primare, s-a născut în anul 345 și a fost crescut în credință de mama lui Antusa. Educația lui religioasă a fost șlefuită de Meletius Episcop de Antiohia și Diodor și conducătorul școlii catehetice din oraș. A fost botezat în anul 369 și a îmbrățișat o viață privată cu niște practici ascetice. Ordinat ca preot în 386 și-a început cariera de predicator în Antiohia. Stilul său de a predica i-a adus multe neazuri care le-a avut din partea puterii politice și eclesiastice din acea vreme.

În 398 el a devenit Episcop de Constantinopol. Faima lui a crescut datorită predicilor lui împotriva imoralității celor bogați. Aceasta l-a condus spre mai multe exiluri. A murit în 407 fiind exilat.

Predicile lui sunt adevărate comori spirituale. Totdeauna comenta un text din Scriptură și pe baza acelu text își încheia predica cu o rugăciune scurtă și cu o doxologie.

Lucrările lui Hrisostom includ o colecție mare de predici despre anumite cărți ale Bibliei. „El a compus 88 de predici din Evanghelia după Ioan, 90 de predici din Evanghelia după Matei și 32 de predici din Epistola către Romani.”

Bernard de Clairvaux. A trăit între anii 4090-1153 și a fost glasul spiritualității monastice și mistice a secolului al XII-lea. Prezența și glasul lui au atras persoane spre noua lucrare. C.H. Lorence scria că la moartea lui erau colonii în toate părțile Europei. El a avut o personalitate complexă și a chemat biserica să urmeze dragostea lui Hristos. El era foarte preocupat să păstreze ortodoxia catolică. El a fost un monastic mistic, un consilier pentru Papă și un bine cunoscut oponent al strălucitului filozof Petre de Abelard. A proclamat nevoia unei cruciade de păstrare a locurilor sacre din Țara Sfântă. Bernard a fost un mare predicator și prin predicile lui a chemat lumea seculară la o renunțare totală prin îmbrățișarea unei vieți de sărăcie, austeritate și rugăciune. „El a predicat viziunea mântuirii centrată în viața monastică și o spiritualitate bazată pe experiență”.

El a cunoscut Biblia în totalitate, aceasta devenind parte din el, neavând nevoie să facă referință la textele biblice pentru că a memorat foarte multe versete.

Printre cele mai cunoscute predici este Colecția din Cântarea Cântărilor prezentată într-o hermeneutică alegorică a timpului. Acesta include 86 de predici, nici una din ele nu merge dincolo de versetul 2 capitolul 2 al cărții. În aceste predici el înfățișează experiența intimității spirituale dintre suflet și Hristos. Această metodă biblică de interpretare este evidentă în reflecția lui Bernard din textul Cântarea Cântărilor 1:1-2.

Ascetismul lui a șlefuit lucrarea lui ca predicator și monast. Multe din predicile lui nu s-au păstrat, dar au fost scrise de cărturarii vremii folosind un stil foarte simplu. El începea cu Vechiul Testament, răspundea la o temă anume discutată într-o dogmă cu semnificație în Noul Testament și concludea cu semnificația morală și teologică. Leclerc scria că „Bernard a alcătuit sute de predici liturgice dar nici una în formele în care sunt astăzi.”

Martin Luther a devenit reformator datorită interesului pentru cuvânt. El nu făcea distincție dintre lecțiile din clasă și predicile de la amvon. El nu a fost doar un profesor la Universitatea din Wittemberg, ci și un mare predicator. El predica de două, trei ori pe săptămână. El afirma: „când predic o predică întotdeauna iau

antiteza." Predicile lui prezentau rolul credinței în adevărul Scripturii care trebuie să devină o realitate în viața personală. Romani 10:17 „Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos" Pentru Luther predica a fost un element central al închinării pentru că Logosul și sacramentul nu puteau fi despărțite. El afirmă că „predicatorul trebuie să boteze și să catechizeze pentru că el are Cuvântul lui Dumnezeu nu al lui Platon ori Aristotel. Dumnezeu este Cel care îi vorbește."

John Donne (1571-1631). El a fost unul din marii predicatori ai sec. al XVII-lea. În predicile lui el făcea referință la scriitorii bisericii. „El credea așa de mult în predică încât a afirmat că: „dorința mea este să mor la amvon, iar dacă nu, îmi voi lua moartea cu mine la amvon."

El considera că predicarea Cuvântului lui Dumnezeu prezintă ascultătorului bucuriile cerului. Ca predicator anglican Donne a pus accentul pe relația de nedespărțit dintre Cuvânt și sacrament la fel cum tunetul și fulgerul merg împreună. „Predica este tunetul care curăță aerul și împrăștie norul ignoranței, iar sacramentul este lumina strălucitoare și prezența lui Hristos însuși. Amândouă sunt necesare pentru proclamarea adevărului evangheliei."

Predicatorul are o chemare distinctă aceasta este temelia și rădăcina tuturor. El este mesagerul lui Dumnezeu. El a fost un maestru al predicii și un pod de legătură între predicatorii de la început și noua generație de predicatori protestanți.

George Fox (1642-1691). A predicat despre iluminarea fiecărei ființe care trebuie să fie recunoscută. De asemenea a spus că predicatorii vieții creștine trebuie să se confrunte cu închisoarea, persecuția și moartea. A predicat prin piețe și pe dealuri. A dorit ca biserica să fie înflăcărată pentru că adevărata biserică este stâlpul și temelia adevărului, clădită din pietre vii. El a fost deschis Duhului Sfânt și a lăsat-o pe soția lui și pe alte femei să predice.

John Wesley (1705-1791). A fost un revoluționar al metodei de predicare a Evangheliei în sec. al XVII-lea. Metoda lui a fost directă și simplă. El îi îndemna pe ascultători să fie copii ai lui Dumnezeu prin credință. Să creadă în Domnul Isus și să se împace

cu Dumnezeu. Predicile lui Wesley au avut mai multe subiecte, legate de mântuirea prin credință, siguranța mântuirii și sfințirea. Mesajul lui Wesley a fost clar: „Hristos ne-a împăcat pe noi cu Dumnezeu”.

Păcătoșii pot fi restaurați prin părtășie cu Dumnezeu și experiența asigurării mântuirii. Mântuirea nu este limitată până la o anumită înălțime economică sau spirituală. Toți cei care vin la Hristos prin credință pot primi harul lui Dumnezeu. Wesley i-a rugat pe predicatorii lui să folosească un limbaj simplu, apropiat și clar încurajându-i să nu predice mult ca să nu piardă atenția ascultătorilor. Unii își imaginează că o predică lungă va fi mai bună, dar aceasta este o mare greșeală. „El i-a învățat pe credincioși să vorbească și să scrie pentru mântuirea sufletelor, folosindu-și toate sensurile învățând și punându-și toată energia pe care o au, uitând de ei înșiși și aducându-și aminte numai de sufletele pentru care a murit Hristos.” John Nelson unul din predicatorii laici a mărturisit că atunci când l-a auzit pe Wesley predicând i-a bătut inima ca pendula de la ceas. Când a început să vorbească el, a crezut că tot discursul este îndreptat către el. Când a încheiat, a spus că acest om poate să-i spună toate secretele inimii. John Wesley a călătorit timp de 50 de ani aproximativ 40-50 mile anual. Se estimează că în timpul vieții lui el a predicat peste 40 000 de predici. La începutul lucrării lui au avut loc în biserică trezirea în închinare și reforme sociale în Marea Britanic. El a afirmat că „lumea nu a încetat să fie parohia mea.”

Putem vorbi și de alți predicatori care au predicat Cuvântul lui Dumnezeu: Charles Spurgeon, Nathan, Soderbom, Joseph Fort Newton.

Istoria bisericii este într-un anumit sens istoria predicării. Putem vorbi de o tradiție a predicii în diferite părți ale lumii. Viața oricărei națiuni este șlefuită de două forme de adresare în public: politică și religioasă.

Atunci când vorbesc politicienii ei pot influența profund viața unei națiuni prin impactul asupra inimii și sufletului.

În România, Dumnezeu s-a folosit de bărbați și femei care au predicat de-a lungul secolelor nu numai în biserică, ci și în orice loc public unde li s-au oferit posibilitatea să vorbească.

Predicatorii penticostali au în mod special focul răspândirii mesajului lui Dumnezeu și chiar fără pregătire teologică ei au

împărtășit experiența lor personală pe care au avut-o cu Dumnezeu.

Vorbind despre literatura predicii, la ora actuală sunt foarte puține cărți sau tratate omiletice. Bisericile istorice au câteva cursuri pe care le folosesc la seminarii sau la institut.

Bisericile neoprotestante s-au remarcat prin doi bărbați care au scris cursuri pentru uzul studenților și al pastorilor. Amintesc pe prof.dr. Talpoș Vasile, rectorul Institutului Teologic Baptist și pastorul Roske Cristian, redactorul șef al revistei Cuvântul Adevărului. La ora actuală nu există în limba română nici o revistă cu caracter omiletic.

În cadrul departamentului de teologie practică se va înființa revista „Homilia”. În ultima perioadă în special după revoluție s-au tradus în limba română cărți ale diferiților profesori de teologie. Datorită lipsei de literatură cu caracter homiletic pe parcursul anilor de studiu și a predării cursului de homiletică am recurs la literatura vastă din limba engleză făcând adaptările la cultura noastră. Doresc ca acest manual să fie de folos tuturor celor interesați să studieze Cuvântul lui Dumnezeu și să-l prezinte într-o formă sistematică având ungea specială, pe care numai Dumnezeu poate s-o dea.

CAPITOLUL II

PREDICA ȘI METODELE EI

A. PREDICA EXPOZIȚIONALĂ

A încerca să explicăm predica expozițională, este ca și cum am încerca să descriem Parlamentul român și cum lucrează el. F'ecare crede că avem nevoie de un Parlament care să funcționeze bine, dar puțini știu cum lucrează și toți suntem de acord că Parlamentul lucrează slab. La fel e și cu predica expozițională. Mulți predicatori cred că este importantă, dar nu pot descrie ce este și cum se face. John Nox a spus că „este posibil să predici nebiblic dintr-un text biblic și de asemenea să predici biblic, dar fără text biblic.

Acum voi prezenta punctul de vedere descris de Braga în definirea și alcătuirea predicii expoziționale."

DEFINIȚIA PREDICII EXPOZIȚIONALE

Predica expozițională este cea mai eficientă dintre toate pentru că, mai mult ca celelalte, ea pregătește o adunare care cunoaște și înțelege adevărurile biblice.

O predică expozițională este una în care un text mai mare sau mai mic din Scriptură este interpretat în relație cu o temă sau o idee centrală. Volumul materialului pentru predică este trasat direct din pasajul și schița care constau într-o serie de idei centrale progresive centrate în jurul unei singure idei principale.

DIFERENȚA DINTRE O PREDICĂ TEXTUALĂ ȘI UNA EXPOZIȚIONALĂ

Predica textuală este aceea în care diviziunile principale sunt derivate dintr-un text care constă într-o porțiune scurtă a Scripturii, de obicei un singur verset sau două, sau câteodată chiar o parte a unui verset. În cazul unei predici expoziționale, textul poate fi o porțiune mai scurtă sau mai lungă din Scriptură, uneori acoperind un

capitol întreg sau poate chiar mai mult, cu diviziunile trasate din pasajul respectiv. În forma predicii textuale, diviziunile care sunt derivate din text sunt folosite ca sugestii.

Predica expozițională îl obligă pe omiletician să-și extragă toate subdiviziunile precum și diviziunile principale, din aceeași porțiune de Scriptură, pe care și-o propune să o expună. În acest mod, întreaga predică constă într-o expunere a unei anumite porțiuni a Scripturii și pasajul devine inima discursului.

EXEMPLE DE SCHIȚE DE PREDICI EXPOZIȚIONALE

Pentru un prim exemplu de schiță a predicii expoziționale, vom folosi Efes.6:10-18.

Pe măsură ce studiem pasajul, vedem că în versetele de la 10-13 apostolul îl încurajează pe credincios să fie ferm în înfruntarea dușmanilor spirituali care îl copleșesc. În alte cuvinte, Pavel se referă în aceste versete la morala creștină. Versetele de la 14 până la 17 se referă la diferitele piese ale armurii pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru sfinți, pentru ca ei să poată înfrunta forțele întunericului. Astfel ajungem la concluzia că în această secțiune poate fi descrisă armura creștinilor. Dar înainte ca apostolul să-și sfârșească discursul său asupra particularităților implicate în acest război spiritual, adaugă versetul 18. Aici el spune credinciosului îmbrăcat cu armura lui Dumnezeu că trebuie de asemenea să se dedice rugăciunii neîncetate în Duhul, și să mijlocească neîncetat pentru toți sfinții.

I. Morala creștină, v. 10-13.

II. Armura creștină, v. 14-17.

III. Viața de rugăciune creștină, v.18.

Din această schiță sumară se poate dezvolta următoarea schiță:

Titlul: Lupta cea bună a credinței.

I. Morala creștină, v.10-13

1. Trebuie să fie la un nivel înalt, v. 10.

2. Trebuie să fie fermă, v.11-13.

II. Armura creștină, v.14-17

1. Trebuie să aibă un caracter defensiv, v. 14-17a.

2. Ea trebuie să aibă și un caracter ofensiv, v.17b.

III. Viața de rugăciune creștină, v. 18

1. Trebuie să fie persistentă, v.18a.
2. Trebuie să fie o viață de mijlocire, v.18b.

Pentru un al doilea exemplu de schiță de predică expozițională, vom lua Exod 14:1-14. Alegem ca idee principală:

Situații care par imposibile.

„Situațiile care par imposibile” sunt:

- I. Situații în care Domnul câteodată ne lasă să fim.
- II. Situații prin care Domnul ne încearcă.
- III. Situații în care noi uneori eșuăm.
- IV. Situațiile în care Dumnezeu ne susține.

Exod 14:1-14 nu ne oferă numai patru lecții importante, ci de asemenea ne furnizează toate subdiviziunile pentru schiță.

Titlul: "Situații care par imposibile"

I. Situațiile în care Domnul câteodată ne lasă să fim.

- Printr-o poruncă specifică, v. 1-2.
- Pentru împlinirea scopului Său, v.3,4a.

II. Situații prin care Domnul ne încearcă.

- Pe calea ascultării, v.4b.
- Prin permiterea unor circumstanțe copleșitoare să vină peste noi, v.5-9.

III. Situații în care noi uneori eșuăm, v.10-12.

- Datorită necredinței noastre, v. 10.
- Datorită plângerilor noastre, v. 11-12.

III. Situațiile în care Dumnezeu ne susține, v. 13-14

La momentul potrivit, v. 13.

Luând controlul, v.14.

În Luca 19:1-10, folosind pe Zacheu ca exemplu, vom trata pasajul analitic.

Titlul: "Câștigat de dragoste"

I. Căutarea lui Zacheu, v.1-4.

- Maniera căutării, v.1.
- Efectul căutării, v.2-4.

II. Ajutorul dat lui Zacheu, v.5-7.

- Maniera ajutorului, v.5.
- Efectul ajutorului, v.6-7.

III. Mântuirea lui Zacheu, v. 8-10.

- Evidența mântuirii, v.8.
- Declarația mântuirii, v.9-10.

FORME ERONATE CU PRIVIRE LA PREDICA EXPOZITIONALĂ

Omiletica biblică este un comentariu asupra pasajului din Scriptură, mai lung sau mai scurt, explicat și aplicat verset cu verset sau frază cu frază.

De obicei omiletica biblică nu are nici o structură omiletică dar este alcătuită dintr-o serie de remarci separate asupra textului.

O prelegere exegetică este un comentariu detaliat pe baza înțelesului unui text, cu sau fără o ordine logică sau aplicație practică.

PRINCIPII DE BAZĂ PENTRU PREGĂTIREA UNEI SCHITE EXPOZITIONALE

Orice pasaj luat în considerare ar trebui studiat cu atenție pentru a-i înțelege sensul și pentru a obține o anumită idee centrală din acel text.

Descoperirea ideii centrale dintr-un pasaj este una dintre primele sarcini în dezvoltarea unei schițe expoziționale.

Cuvintele sau frazele semnificative din text pot indica sau chiar forma diviziunile principale ale schiței.

Există un scop special în repetarea diferitelor cuvinte sau fraze și este evident faptul că unele dintre aceste fraze într-un pasaj dat, apar acolo unde sugerează trecerea scriitorului de la o idee principală la alta.

De exemplu citiți Efes.1:3-14

v. 6 - "spre lauda slavei harului Său"

v.12 - "de laudă slavei Sale"

v.14 - "spre lauda slavei Sale"

Astfel, pe măsură ce studiem Efes. 1:3-14, cu aceste lucruri în minte, vedem că apostolul are de-a face aici cu lucrarea lui

Dumnezeu de răscumpărare, și prima secțiune, care se sfârșește cu versetul 6, descrie lucrarea lui Dumnezeu Tatăl în lucrarea de răscumpărare a omenirii; a doua secțiune care se încheie cu versetul 12 ne spune despre lucrarea Lui Dumnezeu - Fiul; iar a treia secțiune care reiese din versetele 13 și 14 ne arată lucrarea lui Dumnezeu - Duhul Sfânt.

Schița poate fi trasată dintr-o secțiune expozițională într-o ordine diferită de aceea a textului.

În general vorbind, este bine ca diviziunile principale și subdiviziunile să urmeze o ordine precisă a versetelor din Biblie, dar nu este întotdeauna necesar. Astfel avem Exod 12 :1-13.

Titlul: Mielul lui Dumnezeu.

Ideea centrală: Trăsăturile caracteristice ale Mielului de Paște.

I. A fost Mielul divin, 12:1-3.

II. A fost Mielul perfect, 12:5.

III. A fost Mielul înjunghiat, 12:6.

IV. A fost Mielul care a răscumpărat, 12:7, 12-13.

V. A fost Mielul care a îndurat, 12:8-11.

Adevărurile importante sugerate de pasaj pot forma diviziunile principale ale schiței.

Schițele de acest tip vor fi trasate în general din pasajele istorice sau profetice, luând din material principalele adevăruri spirituale sau lecții pe care faptele par a le sugera sau a le ilustra. Aceste adevăruri spirituale sau principii devin apoi diviziunile principale ale schiței. Astfel avem Geneza 6 și 7.

Titlul: Dumnezeu implicat în viața noastră.

Ideea centrală: Adevăruri despre Dumnezeu.

I. El este guvernatorul moral al universului, 6:1-7, 11-13.

- El este Cel care ia cunoștință de faptele oamenilor, 6:1-6, 11-12.

- El este Cel care pronunță judecata asupra oamenilor pentru vina lor, 6:7,13.

II. El este Dumnezeuul harului 6:3, 8-22.

- Cel care pregătește mijlocul de scăpare de judecata pentru păcat 6:8-22.

- Cel care își întinde îndurarea asupra vinei, 6:3.

III. El este un Dumnezeu al credincoșiei, 7:1-24.

- El este Cel care își împlinește Cuvântul cu privire la judecăți, 7:11-24.

- El este Cel care își ține promisiunile față de El însuși, 7:1-10,23

Două sau trei pasaje mai mari sau mai mici din diferite părți ale Scripturii pot fi puse împreună ca să formeze baza unei schițe expoziționale.

În concordanță cu acest principiu, secțiunea expozițională nu trebuie neapărat să fie compusă dintr-un singur pasaj, unde versetele merg împreună, consecutiv.

Jertfa de mulțumire descrisă în Levitic este un exemplu al acesteia. Prima descriere a ei este în cap. 3:1-17, și putem afla în continuare informații despre jertfa de mulțumire în cap.7:11-15 și 28-32. Astfel că pentru a obține o imagine completă a regulilor pentru jertfa de mulțumire, vom pune cele trei pasaje împreună, și ca rezultat vom construi următoarea schiță (pentru a fi aplicată ca tipologie pentru Hristos și credincios):

Titlul: Pace cu Dumnezeu.

Ideea principală: Fapte semnificante cu privire la împăcarea cu Dumnezeu.

I. Maniera în care era obținută împăcarea 3:1-17.

1. Se obține printr-o jertfă hotărâtă de Dumnezeu, 3:1,6,12.

2. Se obține prin identificarea păcătosului cu victima, 3:2,7-8,

3. Se obține prin moartea victimei, 3:2,7-8,12-13.

II. Metoda prin care împăcarea putea fi făcută, 7:11-15,28-32

1. Se obține prin participarea la masă a celui care aducea jertfe, 7:11-15.

2. Se obține prin participarea la masă a preoților, 7:28-32.

Predicile biografice sunt deseori construite de-a lungul unor linii similare. Să luăm ca exemplu pe Rahav. Descrierea principală a vieții lui Rahav o găsim în Iosua 2 și 6:22- 25. Prima dintre schițele următoare este analitică, iar a doua arată adevănarile sau principiile care se pot învăța din "credința trăită" a lui Rahav.³⁰

1. Titlul: De la Păcătos la Sfânt.

I. Trecutul ei tragic, Iosua 2:1 ; Evrei 11:31; Iacov 2:25.

- II. Credința ei în Dumnezeu, Evrei 11 :31.
- III. Lucrarea credinței ei, Iosua 2:1-6; Iacov 2:25.
- IV. Mărturia ei binecuvântată, Iosua 2:9-13.
- V. Influența ei minunată, Iosua 2:18-19, 6:22-23, 25.
- VI. Posteritatea ei nobilă, Matei I :5, Rut 4:21-22.

2. Titlul: Credința trăită.

- I. Este o credință care mântuiește, Evrei 11:31.
- II. Este o credință care lucrează, Iosua 2:1-6, Iacov 2:25.
- III. Este o credință care mărturisește, Iosua 2:9-13.
- IV. Este o credință care influențează pe alții, Iosua 2:18-19; 6:22-23, 25.
- V. Este o credință care dă roade, Matei 1:5, Rut 4:21-22.

Prin mijloacele metodei abordării multiple, putem trata un pasaj din Scriptură în diferite moduri și astfel putem avea două sau mai multe schițe total diferite pentru aceeași porțiune.

Prin aplicarea metodei abordării multiple, putem construi câteva schițe din același pasaj, total diferite. Fiecare schiță va fi centrată pe una dintre ideile dominante alese pentru a le accentua, dar acestea se vor deosebi conform apropierii pe care dorim s-o facem sau a scopului sau aplicației pe care o avem în minte în legătură cu pasajul.

Astfel că pentru a ilustra aceasta vom lua pasajul din Matei 14:14-21 de unde vom lua și atributele lui Isus ca idee principală a secțiunii expoziționale:

Titlul: Domnul nostru cel fără egal.

- I. Compasiunea lui Isus, v. 14.
 - 1. Compasiunea lui Isus este arătată prin interesul Lui pentru mulțime, v.14
 - 2. Compasiunea lui Isus este arătată prin lucrarea Lui pentru mulțime, v.14.
- II. Blândețea lui Isus, v. 15-18.
 - 1. Blândețea lui Isus este arătată în răspunsul Său față de ucenici, v. 15-16.
 - 2. Blândețea lui Isus este arătată în răbdarea Lui în privința ucenicilor, v.17-18
- III. Puterea lui Isus.

1. Puterea lui Isus este manifestată în hrănirea mulțimilor, v. 19-21.
2. Puterea lui Isus este exercitată prin slujirea ucenicilor, v.19-21.

Acum vom trata același pasaj din punctul de vedere al lui Hristos, Cel care împlinește nevoile:

Titlul: Privește lucrarea lui Dumnezeu.

- I. Hristos este preocupat de nevoile noastre, v. 14-16.
 1. El are milă de noi în nevoile noastre, v.14,16.
 2. El ia aminte la noi în nevoile noastre când altora nu le pasă, v. 15-16.
- II. Hristos nu este limitat de circumstanțe în împlinirea nevoilor noastre, v. 17-19.
 - 1.El nu este limitat de lipsa noastră de resurse,v.17-18
 - 2.El nu este limitat de nici un fel de lipsuri, v.19.
- III. Hristos împlinește nevoile noastre, v.20-21.
 1. El împlinește nevoile noastre din belșug, v.20.
 2. El pregătește mai mult decât suficient, v.20-21.

Pentru o a treia schiță, ne vom raporta la text din punctul de vedere al problemelor pe care noi le înfruntăm:

Titlul: Rezolvând problemele noastre.

- I. Noi suntem uneori confrunțați cu probleme, v.14-15.
 1. Probleme de mari proporții, v.14-15.
 2. Probleme urgente, v. 15.
 3. Probleme imposibil de rezolvat, din punct de vedere omenesc, v.15.
- II. Isus este capabil să rezolve problemele noastre, v. 16-22.
 1. Condiția este ca noi să-I oferim resursele noastre limitate.
 2. Condiția este ca noi să ascultăm implicit de El, v. 19-22

Pentru a patra ilustrare asupra acestui pasaj vom baza schița pe ideea credinței în legătură cu nevoia umană:

Titlul: Relația credinței cu nevoia umană.

- I. Provocarea credinței, v. 14-17.
 1. Motivul pentru provocare, v.14-15.
 2. Substanța provocării, v. 16..
- II. Lucrarea credinței, v. 17-19.

1. Primul act al credinței, v.17-18.
 2. Al doilea act al credinței, v.19.
- III. Răsplata credinței, v.20-21.

1. Binecuvântarea răsplătirii, v.20a.
2. Mărimea răsplătirii, v.20b-21.

Astfel am observat patru moduri diferite în care textul din Matei 14:14-21 poate fi tratat.

Trebuie să observăm contextul secțiunii expoziționale.

Am învățat în legătură cu predica textuală faptul ca observarea contextului este esențială pentru a corecta interpretarea. Legat de context, el ne va ajuta să înțelegem imediat pasajul și ne dă o capacitate de a vedea textul într-o lumină corectă.

Trebuie să examinăm trecutul istoric al pasajului ori de câte ori este posibil .

Sunt anumite porțiuni ale Bibliei care nu pot fi înțelese corect fără referințe la trecutul lor istoric. O interpretare înțeleaptă a unui astfel de pasaj va fi determinată, de o examinare a porțiunilor istorice cu care ele se leagă strâns.

Această regulă afectează majoritatea Profeților Mici în legătură cu acele cărți istorice ale Vechiului Testament și epistolele lui Pavel în legătură cu Faptele Apostolilor.

Să luăm, de exemplu, cartea lui Iona. Mesajul acestei cărți scurte nu poate fi înfățișat fără a se face referire la 1,2 Regi și în mod particular la 2 Regi 14 de unde învățăm despre tragica legătură cu apostazia din țara lui Israel în zilele lui Iona. Cartea lui Iona este apoi văzută a fi atât o chemare la pocăință pentru împărăția de Nord, pentru Ninive, cât și o avertizare a poporului lui Dumnezeu asupra judecății care va veni peste ei dacă ei vor continua în răzvrătirea lor îndărătnică împotriva lui Dumnezeu.

Detaliile textului trebuie să fie tratate corect, dar nu complet.

Aceasta înseamnă că trebuie să tratăm detaliile în așa fel încât să descoperim înțelesul pasajului. Aceasta este caracteristica care face predica expozițională distinctivă ca mijloc de comunicare a adevărului divin, deoarece Cuvântul Domnului este explicat verset cu verset și astfel dă posibilitatea ca adunarea să înțeleagă sensul pe care textul intenționează să-l exprime.

Adevărurile conținute în text trebuie să fie legate de ziua de astăzi.

Una din criticile care sunt ridicate asupra discursului expozițional este aceea că predicatorul care folosește această metodă de adresare, adesea eșuează în adaptarea adevărilor scripturale oamenilor, în circumstanțele în care se găsesc în prezent precum și în mediul lor înconjurător.

GREȘELI COMUNE ALE CELOR CARE VOR SĂ PREDICE EXPOZIȚIONAL

Ne poate lua timp considerabil și mult efort pentru a ne însuși capacitatea de a interpreta Scriptura într-un mod corect și de a învăța ce să includem și ce să excludem în expunerea unui pasaj.

Unii au dificultăți în expunere pentru că în procesul exegezei ei se pierd într-o mulțime de detalii și devin incapabili de a sesiza mesajul central care reiese din text.

Alții, uitând principiul după care interpretarea este caracteristica de bază într-o predică expozițională, risipesc prea mult timp în aplicații în locul explicației, nerealizând faptul că Duhul Sfânt va aplica Cuvântul lui Dumnezeu în inimile oamenilor după cum Biblia afirmă cu atâta claritate.

O altă greșală comună din partea celor care vor să predice expozițional-este aceea că ei își permit să se abată de la pasajul prezentat.

VARIETATEA ÎN PREDICA EXPOZIȚIONALĂ

Pentru a da o idee despre materialele care pot fi atinse într-o predică, prezentăm patru schițe expoziționale. Prima dintre acestea este bazată pe o porțiune istorică din Evanghelia după Ioan și anume, Ioan 11:1-6, 19-44; a doua este din ultima porțiune din pilda Fiului Risipitor, dar are de-a face cu fratele mai mare, Luca 15:25-32; a treia este luată din poezia ebraică. Ps.23; iar a patra este derivată din epistolele lui Pavel, Efeseni 4:30-5:2.

1 Titlul: Cel mai bun prieten.

Text: Ioan 11:1-6, 19-44.

Ideea centrală: Caracteristicile lui Isus, prietenul nostru.

I. Isus este un prieten iubitor v.3-5.

1. El este Cel care ne iubește pe fiecare dintre noi în mod individual, v.3,5.

2. El este Cel care totuși permite necazurilor să vină peste noi, v.3.

II. Isus este un prieten înțelegător v.21-36.

1. El înțelege durerile noastre adânci, v.21-26, 32.

2. El este lângă noi în întristările noastre adânci, v.33-36.

III. Isus este un prieten atotputernic, v.37-44.

1. Isus poate face lucruri miraculoase, v.37.

2. Isus face minuni atunci când noi împlinim condițiile Sale, v.38-44.

2 Titlul: Fariseii: Ieri și astăzi.

Text: Luca 15:25-32.

Ideea centrală: Trăsături de caracter ale fratelui mai mare.

I. El a fost un om care se îndreptăța singur, v.29-30.

1. Este indicat de afirmațiile lui cu privire la ascultare, v.29.

2. Este indicat de atitudinea lui față de fratele său, v.29

II. El a fost un om care nu s-a implicat, v.28-30.

1. Este indicat de atitudinea sa față de întoarcerea fratelui său, v.28.

2. Este indicat de refuzul recunoașterii virtuale a fratelui său, v.30.

III. El era un om care găsea greșeli, v.25-30.

1. Este indicat de greșelile găsite fratelui său, v.30.

2. Este arătat de greșelile găsite tatălui său, v.27-30.

IV. El a fost un om încăpățânat, v.28-32.

1. A arătat prin refuzul său de a intra în casă, v.28.

2. A arătat prin atitudinea sa insistentă, v.29-32

3 **Titlul:** Psalmul mulțumirii.

Text: Psalmul 23

Ideea centrală: Faptele binecuvântate cu privire la oaia Domnului, v.1

I. Păstorul oii, v.1.

1. Păstor atotputernic, v.1 .

2. Păstor personal, v.1.

II. Purtarea de grijă pentru oaie, v.2-5.

1. Odihnă, v.2.

2. Călăuzire, v.3.

3. Mângâiere, v.4.

4. Satisfacere, v.5.

III. Perspectiva oii, v.6.

1. O perspectivă strălucitoare pentru viața sa, v.6.

2. O perspectivă binecuvântată pentru viitor, v.6.

4 **Titlul:** Umblând în dragoste

Text: Efeseni 4:31-5:2.

Ideea centrală: Caracteristicile caracterului creștin.

I. Caracterul creștin este marcat de absența sentimentelor rele, 4:31.

1. Caracteristicile sunt de orice fel, v.31.

2. Caracteristicile sunt la orice nivel, v.31.

II. Caracterul creștin este marcat de o atitudine de iertare, 4:32.

1. Iertare - față de alții, v.32.

2. Iertare - din punctul de vedere a lui Dumnezeu față de noi, v.32

III. Caracterul creștin este marcat de o atitudine de dedicare iubitoare, 5:1-2.

1. Atitudine - în legătură cu relația noastră de fii, v. 1.

2. Atitudinea - o dragoste ca a lui Hristos, v.2.

Se observă faptul că în fiecare dintre aceste schițe toate subdiviziunile sunt derivate din acelaș pasaj din Scriptură precum diviziunile principale. În continuare vom arăta o schiță expozițională care acoperă prima epistolă către Tesaloniceni.

Titlu: Biserica cotate cel mai bine.

Text: 1 Tesaloniceni.

Ideea centrală: Darurile principale pe care biserica trebuie să le posed.

I. Credința, 1:1-2:16.

1. Credința se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, 1:2-5; 9-10; 2:13.

2. Credința ține credinciosul neclintit în necaz, 1:6; 2:14-16

II Dragostea, 2:17-4:12.

1. Credincioșii arată dragostea celor bătrâni în credință, 3:6.

2. Credincioșii arată dragostea unul față de altul, 3:12; 4:9-10.

III. Speranța, 4:13-5:28.

1. Speranța care este îndreptată către venirea lui Ișus pentru ai Săi 4:13-18; 5: 9-10.

2. Numai având speranță așteptăm întâlnirea cu cei dragi care au murit mai înainte 4:13-18.

SERII DE PREDICI EXPOZIȚIONALE

Metoda expozițională se potrivește admirabil cu dezvoltarea unei serii de mesaje expoziționale. Este potrivit și normal pentru un predicator ca să continue pe parcursul a câteva săptămâni expunerile sale pe tema unui pasaj extins sau să folosească secțiuni expoziționale care sunt legate una de alta.

Când un lucrător susține o serie de predici expoziționale cu pricepere, el împlinește lucrarea de predare a Cuvântului lui Dumnezeu la nivelul cel mai înalt.

Sunt diferite moduri de dezvoltare a unei serii de predici expoziționale. Una dintre căile cele mai întâlnite este o serie de expuneri pe tema unei singure cărți din Biblie. Numărul de predici va depinde de lungimea cărții și de conținutul ei. Scopul pe care predicatorul îl urmărește poate fi de asemenea acela de a vedea câte mesaje vor fi în acea serie.

Când se dorește să se predice dintr-o carte, este bine ca prima predică să se dedice unei vederi de ansamblu a cărții. Aceasta va da bisericii o idee generală asupra scopului cărții și capacitatea de

a urmări și a înțelege diferitele părți ale textului fiecărei secțiuni în parte, săptămână de săptămână.

O serie de predici pe tema cărții lui Iona, cu un mesaj comprehensiv a cărții ca întreg, poate conține titluri cum ar fi următoarele:

"O chemare la pocăință" - Iona 1-4.

"Absurditatea neascultării" - Iona 1:1-16.

"Îngropat în pește" - Iona 1:17.

"Rugându-se în dificultăți"-Iona 2:1-10.

"Când lui Dumnezeu îi pare rău" - Iona 3:1-10.

"Discuția cu Dumnezeu" - Iona 4:1-11.

Alte titluri pentru cele patru capitole din cartea lui Iona:

"Profetul risipitor"

"Profetul care se roagă"

"Profetul care predică"

"Profetul îmbufnat"

Cartea Geneza alături de înșiruirea de nume din Evrei 11 pregătește terenul pentru o serie de șapte mesaje consecutive pe tema "Viața de credință". Ordinea progresivă în care acești oameni ai credinței apar în înregistrarea divină are o semnificație specială.

"Abel - Jertfa credinței" (Geneza 4:1-5; Evrei 11 :4)

"Enoh - umblarea credinței" (Geneza 5:21-24; Evrei 11 :5-6)

"Noe - lucrarea credinței" (Geneza 6-7; Evrei 11:7)

"Avraam - ascultarea credinței" (Geneza 12-18; Evrei 11:8-10)

"Isac - viziunea credinței" (Geneza 26-27; Evrei 11 :20)

"Iacov - discernerea credinței" (Geneza 27:35; Evrei 11 :21)

"Iosif- asigurarea credinței" (Geneza 37-50; Evrei 11 :22)

Epistola lui Pavel către Filipeni așează scena pentru o serie de predici pe tema "Cum să fii fericit" bazată pe cele patru capitole consecutive ale cărții:

"Prin Hristos: viața noastră."

"Prin Hristos: exemplul nostru."

"Prin Hristos: obiectivul nostru."

"Prin Hristos: mulțumirea noastră."

"Miracolele convertirii" poate fi titlul unei serii în care fiecare mesaj descrie convertirea unui individ. Lista de mai jos se referă la patru asemenea minuni ale convertirii. Femeia din Samaria, sau: "Transformare prin convertire" (Ioan 4:1-44)

Tâlharul de pe cruce, sau "Convertirea instantanee"
(Luca 23:39-43)

Famenul etiopian sau "Coincidența divină în convertire"
(Fapte 8:26-40)

Temnicierul din Filipii, sau "Bucuria cerească în convertire"
(Fapte 16:22-40)

Cântarea lui Moise și a copiilor lui Israel din Exod 15:1-21;
cântarea Deborei din Judecători 5 și cântarea lui David din 2 Samuel
22 pot forma o serie de predici pe tema „Cântările sfinților Vechiului
Testament".

Rugăciunile apostolului Pavel găsite în epistolele sale dau un
alt subiect pentru mesaje expoziționale.

Serii de predici din Psalmi. Putem prezenta o succesiune de
mesaje cu tema "Psalmi de încoronare" (Ps.93-100); Psalmii
„Aleluia"(Ps. 106, 111, 112,113,135 și în special psalmii 146-150).
Pe tema "Psalmii câinței" (6, 32, 38, 51, 102, 130, 143).

Fără îndoială ar trebui să avem o serie intitulată "Hristos în
Psalmi" selectând unii dintre „Psalmii mesianici" ca bază pentru
predicile noastre. Psalmul 8 îl descrie pe Hristos ca Fiul Omului,
Psalmul 23 ca pe Marele Păstor, Psalmul 40 ca pe Profetul divin iar
Psalmul 2 ca pe Regele care vine. Ar trebui, de asemenea, să
observăm legătura remarcabilă dintre Ps. 22, 23 și 24. De aici putem
avea trei mesaje succesive cu titlurile "Bunul Păstor în moartea Sa"
din Ps.22; "Marele Păstor în puterea Sa" din Ps.23; și "Mai Marele
Păstorilor în Slava Sa" din Ps.24.

Adoptând o altă abordare a Psalmilor, putem aranja o serie
de expoziții pe tema "Glasuri din psalmi" cu-următoarele titluri:

„Glasul câinței" (Ps.51)

„Glasul mulțumirii" (Ps. 103)

„Glasul încrederii" (Ps.27)

„Glasul veseliei" (Ps.18)

„Glasul laudei" (Ps.34)

De asemenea, putem folosi o secțiune a unei cărți ca bază
pentru o serie. Mesajele către cele șapte biserici din Asia din
Apocalipsa 2 și 3 ne dau substratul pentru a pregăti o serie de șapte
predici cu titlurile:

"Biserica ocupată" (Ap.2:1-7)
"Biserica în suferință" (Ap.2:8-11)
"Biserica compromisă" (Ap.2:12-17)
"Biserica coruptă" (Ap.2:18-29)
"Biserica moartă" (Ap.3:1-6)
"Biserica misionară" (Ap.3:7-13)
"Biserica indiferentă" (Ap.3:14-22)

O altă metodă de dezvoltare a seriilor de predici expoziționale este de a lua un capitol, sau o porțiune a unui capitol și printr-un studiu atent al textului să dezvoltăm un număr de mesaje legate din acel pasaj. Vom folosi ca ilustrație 1 Regi 10:1-13, cu privire la vizita reginei din Seba făcută regelui Solomon. Tema seriei:

„Bogățiile care trec"

"Găsirea bogățiilor care trec" (v. 1-5)

"Gustarea bogățiilor care trec" (v.6-9)

"Posedarea bogățiilor care trec" (v. 10-13)

Din 2 Regi 5:1-15 descoperim câteva instrumente pe care Dumnezeu le folosește pentru a-l aduce pe Naaman- leprosul, la EI. Ca rezultat, putem forma o serie de predici expoziționale pe tema "Instrumente pe care Dumnezeu le folosește pentru binecuvântare".

Dr. James M. Gary a spus: "Predica expozițională face necesar faptul ca predicile să conțină cât mai multe adevăruri scripturale și modele scripturale ale cercetării lucrurilor" și aceasta va conduce predicatorul la acțiunea de a include în mesajele sale cât mai multe sfaturi practice care pot, în alte circumstanțe, să pară a fi neplăcute unei audiențe.

Paul Bordan vicepreședinte la Seminarul din Denver Colorado încurajează așezarea unui set de limite legate de caracteristicile clare ale predicii expoziționale.

- O predică expozițională trebuie să continue o expresie clară a ideii biblice primare care derivă dintr-un pasaj sau un text.
- Structura predicii trebuie să corespundă cu structura textelor
- Predica trebuie să fie relevantă asupra ascultătorilor
- Predica trebuie să fie ca un puzzle, ideile, schița, aplicațiile, ilustrațiile să se potrivească.

Având în vedere programul încărcat al pastorilor este greu ca ei să pregătească predici expoziționale. Se poate aluneca ușor în

extreme și predica să nu mai fie expozițională. Doresc să fac câteva recomandări:

1. Predicatorii eficienți sunt făcuți, nu născuți. Ei trebuie să înțeleagă că au mult de lucru la alcătuirea unei predici.
2. Un păstor ocupat cu multe responsabilități poate predica o singură predică pe săptămână. Pastorii nu trebuie să fie persoane doritoare de amvon, fără să-și pregătească predicile și care cred că pot predica la nesfârșit.
3. Pentru o predică expozițională bine pregătită se cer între 10-15 ore de pregătire pe săptămână.
4. Predica expozițională solicită aproape același timp ca și o predică exegetică.
5. Trebuie să vorbim elocvent de la amvon. Predicatorii lucrează cu ideile.
6. Cei mai mulți predicatori care folosesc predica expozițională se îndreaptă spre un singur pasaj. Este recomandat acest lucru.
7. Noi trebuie să înțelegem procedura exegetică, să fim familiarizați cu pasajul și să-l interpretăm.
- 8 Predicatorul nu trebuie să se îndrepte doar spre idei, scopuri, schițe, ilustrații și aplicații. El trebuie să se îndrepte spre cuvinte care să alcătuiască fraze și să poată comunica verbal adevărul.
9. Se recomandă alcătuirea unei schițe de predică.
10. Predica trebuie predicată cu voce tare de cel puțin 2-3 ori. Chiar dacă ai notițe la amvon, predică fără ele.
11. Lucrează asupra gesturilor, expresiilor feței, emoții și volum. Nu uita că predicatorul comunică prin gesturi și alte expresii externe.
12. Predică expozițional, atât biblic, cât și relevant.

B. PREDICA TEXTUALĂ

Predica textuală este tipul de predică pe care fiecare biserică o apreciază deoarece se anunța textul biblic și din acel text va predica pastorul. Unele predici sunt criticate deoarece pastorul anunță și citește un text, dar predica are puțin de-a face cu textul sau chiar deloc.

DEFINIȚIA PREDICII TEXTUALE

Ocupându-ne de predica textuală, avem de-a face cu un tip de discurs care este diferit de predica topică. Într-o predică topică, începem cu tema, dar într-o predică textuală vom începe cu un text. Observați cu atenție definiția predicii textuale:

O predică textuală este aceea în care diviziunile principale derivă dintr-un text, o porțiune scurtă din Scriptură. Fiecare din aceste diviziuni este apoi folosită ca o sugestie. Aici textul asigură tema predicii.

Pe măsură ce examinăm această definiție, devine clar faptul că în predica textuală, liniile principale de dezvoltare sunt extrase din text, în acest mod, schița principal este ținută cu strictețe între limitele textului.

A doua parte a definiției afirmă că fiecare diviziune principală derivată din text "este folosită apoi ca un ghid pentru sugestii". Diviziunile principale într-o schiță textuală trebuie să vină din însuși textul dat, dar o dezvoltare completă poate fi făcută ori din textul propriu-zis ori din alte porțiuni din Scriptură.

În contrast cu predica topică, în care începem cu un subiect sau cu o temă, acum începem cu un text, care va indica ideea dominantă a mesajului.

EXEMPLE DE SCHIȚE DE PREDICI TEXTUALE

Să luăm ca text Ezra 7:10. Prin examinarea cu atenție a textului putem observa că întreg versetul este centrat asupra scopului inimii lui Ezra, și astfel putem trasa următoarele diviziuni din acest verset

I. O inimă care a fost pusă să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu, "...Ezra își pusese inima să adâncească Legea Domnului"

II O inimă care stătea în ascultare de Dumnezeu "... și s-o împlinească Legea Domnului"

III. O inimă care a fost pusă să învețe Cuvântul lui Dumnezeu "... și să învețe pe oameni"

În concordanță cu prima diviziune importantă, vom vorbi despre scopul inimii lui Ezra, de a cunoaște cuvântul lui Dumnezeu. Oricum, Ezra 7:10 nu este destul de detaliat ca să ne dea capacitatea de a aduna informații suficiente pentru a dezvolta prima diviziune principală din text, așa că trebuie să apelăm la alte surse scripturale pentru a o putea dezvolta.

Observând contextul lui Ezra 7:10 găsim că versetul 6 din același capitol spune: "Ezra era un cărturar iscusit în Legea lui Moise, dată de Domnul, Dumnezeul lui Israel"

Pe măsură ce Ezra citea Cuvântul lui Dumnezeu anumite pasaje din cărțile istorice și Psalmi fără îndoială că l-au impresionat: Iosua 1:8; Proverbe 8:34, 35; Ieremia 29:13. Observați încă o dată prima diviziune principală din schiță " O inimă care a fost pusă să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu", și observați cum conduce gândul nostru la subdiviziuni, sau oferă o sugestie la ce am putea spune despre text:

1. În mijlocul unei curți păgâne

2. Într-un mod amănunțit

A doua diviziune principală din schița lui Ezra 7:10 spune: "O inimă care stătea în ascultare de Dumnezeu". Noi trebuie să discutăm cumva ascultarea lui Ezra de Cuvântul lui Dumnezeu și astfel vom prezenta următoarele diviziuni:

1. A oferi o ascultare eficientă.

2. A oferi o ascultare completă.

3. A oferi o ascultare continuă.

Sub a treia diviziune principală, care spune "O inimă care a fost pusă să învețe Cuvântul lui Dumnezeu", pot fi dezvoltate următoarele subdiviziuni:

1. Cuvântul lui Dumnezeu învățat cu claritate,

2. Cuvântul lui Dumnezeu pentru oamenii lui Dumnezeu.

Subdiviziunile sunt doar o dezvoltare a ideii conținute în

diviziunea principală, dar materialul pentru aceste subdiviziuni este obținut din alte porțiuni ale Scripturii.

Titlu: A pune primele lucruri pe planul întâi.

- I. O inimă care a fost pusă să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu.
 1. În mijlocul unei curți păgâne.
 2. Într-un mod amănunțit.
- II. O inimă care stătea în ascultare de-Dumnezeu.
 1. A oferi o ascultare eficientă.
 2. A oferi o ascultare completă.
 3. A oferi o ascultare continuă.
- III. O inimă care a fost pusă să învețe Cuvântul lui Dumnezeu.
 1. Cuvântul lui Dumnezeu învățat cu claritate.
 2. Cuvântul lui Dumnezeu pentru-oamenii lui Dumnezeu.
Pentru a oferi un al doilea exemplu de schiță de predică textuală, vom folosi Isaia 55:7. Acest verset spune: "Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu care niciodată nu obosește iertând." Să observăm schița:

Titlu: Bindecuvântarea iertării.

Gândul central: Aspecte ale iertării divine

- I. Scopul iertării lui Dumnezeu - "Să se lase cel rău de ... gândurile lui"
 1. Cel rău (acei care au o purtare rea)
 2. Nelegiuitul (acei care sunt păcătoși "respectabili")
- II. Condițiile iertării lui Dumnezeu "...să se întoarcă la Domnul"
 1. Păcătosul trebuie să lase răul.
 2. Păcătosul trebuie să se întoarcă la Dumnezeu.
- III. Promisiunea iertării lui Dumnezeu "Domnul va avea milă de el ...nu obosește iertând".
 1. Îndurare.
 2. Iertare din abundență.

Exemplele de schițe textuale date mai sus ar trebui să fie suficiente pentru a arăta faptul că diviziunile principale din schița textuală trebuie să fie date din versetul sau versetele care formează baza mesajului, în timp ce subdiviziunile pot fi trasate ori din același text, ori din altă parte a Scripturii, prevăzând faptul că ideile

conținute în subdiviziuni sunt o dezvoltare corectă a diviziunilor majore respective.

Când toate subdiviziunile, ca și diviziunile principale, sunt extrase din același text și sunt prezentate cum se cuvine, putem spune că acel text este tratat expozițional.

PRINCIPII DE BAZĂ PENTRU PREGĂTIREA SCHIȚELOR TEXTUALE.

Schița textuală ar trebui să fie centrată în jurul unui gând principal din text, iar diviziunile principale pot fi derivate din text așa încât să amplifice sau să dezvolte numai acea temă.

Una dintre primele sarcini ale unui omiletician în pregătirea unei predici textuale, este în general aceea de a descoperi o idee dominantă în text și apoi să traseze diviziunile principale din acel text așa încât fiecare diviziune să fie o amplificare sau o dezvoltare a gândului central. Astfel din Romani 12:1 avem:

I. Motivul sacrificiului "Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu"

II. Obiectul sacrificiului "...aduceți trupurile voastre..."

III. Condițiile sacrificiului "o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu"

IV. Obligația sacrificiului "va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească"

Schița următoare din Ps.23:1 este dezvoltată din ideea dominantă a relației Domnului cu credinciosul:

Titlu: Isus este al meu.

I. Este o relație sigură "Domnul este păstorul meu"

II.. Este o relație personală "Domnul este păstorul meu"

III. Este o relație prezentă "Domnul este păstorul meu"

Diviziunile principale pot consta în adevăruri sau principii sugerate de text.

Schița unei predici textuale nu trebuie să fie alcătuită din analizele textului. Din Ioan 20:19-20 putem scoate următoarea schiță de predică textuală:

Titlu: Bucuria de Paște

Gândul central: Asemănarea poporului lui Dumnezeu cu ucenicii

I. Ca ucenici, poporul lui Dumnezeu este uneori temător dacă nu este conștient de prezența lui Hristos, v.19a

1. El are uneori un sentiment de teamă din cauza circumstanțelor potrivnice.

2. El are uneori o teamă care nu este necesară, în mijlocul unor circumstanțe potrivnice.

II. Ca și ucenicii, poporul lui Hristos experimentează; mângâiere din partea lui Hristos, v.19b - 20a

1. El a experimentat mângâierea lui Hristos prin prezentarea Lui în mijlocul lui atunci când avea mai multă nevoie de El.

2. El a experimentat mângâierea lui Hristos prin cuvintele pe care le-a auzit de la El.

III. Ca și ucenicii, poporul lui Dumnezeu este înveselit prin prezența lui Hristos, v. 20 b

1. El era bucuros în timp ce situația lui rămânea aceeași

2. Era bucuros pentru că Hristos era în mijlocul lor.

Este posibil să se găsească mai mult decât o singură temă sau gând principal de-a lungul unui text, aceasta depinzând de punctul de vedere din care privim textul, dar numai ideea centrală ar trebui dezvoltată în schiță.

Ar trebui să ilustrăm acest principiu cu Ioan 3:16

I. Este un dar al dragostei "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea".

II. Este un dar prin jertfa „încât a dat pe singurul său Fiu"

1. Este un dar veșnic "să nu piară ci să aibă viața veșnică"

2. Este un dar universal "oricine"

3. Este un dar condiționat "crede în El"

Privind la același text dintr-un alt punct de vedere, și anume având caracteristica vitală legată de viața veșnică ca idee dominantă, avem:

I. Cel care a dat-o - "Dumnezeu"

II. Motivul pentru care a dat-o - "atât de mult a iubit lumea"

III. Prețul pe care l-a plătit ca s-o dea-"a dat pe singurul Său Fiu"

IV. Partea pe care o putem avea - "încât oricine crede în El"

V. Siguranța faptului că o avem - "să nu piară, ci să aibă viață veșnică"

Diviziunile principale ar trebui să fie în secvențe logice sau cronologice. Nu este totdeauna necesar să urmărim ordinea "cuvintelor din text, dar diviziunile principale ar trebui să indice o dezvoltare progresivă a ideii centrale.

Luând prima parte din Ioan 3:36 ca text: "Cine crede în Fiul, are viața veșnică", începem cu ideea centrală a faptelor importante cu privire la mântuire, descoperind următoarele diviziuni din text:

- I. Cel care a pregătit "Fiul"
- II. Condiția sa "credința"
- III. Este pusă la dispoziție "cel care crede"
- IV. Asigurarea ei "are"
- V. Durata "veșnică"

Putem da acestei schițe titlul "Viața care nu se sfârșește niciodată". Primele cuvinte din text pot forma diviziunile principale ale schiței, presupunând că aceste diviziuni sunt adunate în jurul unei idei centrale.

Astfel avem Luca 19:10: "Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut."

Titlul: De ce vine Isus?

- I. Fiul omului vine să caute pe cei pierduți.
- II. Fiul omului vine să mântuiască pe cei pierduți,
O altă schiță din Ioan 14:6, "Isus i-a zis: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."

Titlul: Singura apropiere de Dumnezeu

- I. Este prin Isus- Calea
- II. Este prin Isus- Adevărul.
- III. Este prin Isus-Viața

Contextul din care este luat textul trebuie să fie observat cu atenție și să fie legat de text.

Relația unui text cu contextul său este importantă pentru interpretarea corectă a Scripturilor. Luăm ca exemplu Col.2:21 "Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!" Dacă am scoate acest verset din contextul său putem ușor să facem greșala de a crede că Pavel folosește o formă a ascetismului strict. Dar citit în context, Col.2:21 se pare că se referă la legile și regulamentele pe care învățătorii falși căutau să le impună creștinilor din Colose.

Textele care se trag din porțiunile istorice ale Scripturii își

pierd semnificația dacă nu sunt studiate cu atenție în legătură cu contextul.

Unele texte conțin comparații sau contraste care pot fi tratate cel mai bine indicând similaritățile sau diferențele.

În Evrei 13:5,6 avem o comparație desemnată, între ceea ce a spus Domnul și ceea ce putem spune noi în consecință. O privire sumară asupra acestor versete, fac aceste comparații evidente: "El însuși a zis: "Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi. Așa că putem zice plini de încredere: Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme; ce mi-ar putea face omul?"

Observați un triplu contrast în Prov.14:11. De asemenea și în 2 Cor.4:17 avem contraste. Din Ps.1:1,2 avem următoarea schiță care ne sugerează felul în care putem trata un text conținând un contrast ca acela găsit aici:

Titlul: Omul binecuvântat

I. Aspectul negativ- despărțirea de cei ce fac răul v. 1

II. Aspectul pozitiv- devotamentul față de legea Domnului v.2

Două sau trei versete, fiecare luată din diferite părți ale Scripturii, pot fi împreună și tratate precum ar fi un singur text.

În loc să folosim unul din versete să susțină o diviziune majoră și următorul verset să susțină a doua diviziune majoră, versetele sunt luate împreună formând un singur text, iar diviziunile principale sunt trasate din versetele combinate astfel.

Combinarea versetelor în această manieră ar trebui să fie făcută numai atunci când versetele au o relație definită unele cu altele. Când este făcut într-un mod corect, un mesaj textual de acest fel, devine un mijloc valabil de accentuare al adevărului spiritual. Luați, de exemplu Fapte 20:19-20 și 1 Cor.15:10. Observați cum amândouă aceste referințe au de-a face cu lucrarea apostolului Pavel.

Pe măsură ce studiem textul combinat ajungem la concluzia că ideea centrală poate fi: "Caracteristicile unei lucrări adevărate."

Acum vom trasa diviziunile principale din textul combinat, ca și cum aceste două porțiuni din Biblie ar fi una:

I. Trebuie să fie o slujbă umilă "Am slujit Domnului cu toată smerenia"

II. Trebuie să fie o lucrare serioasă "cu multe lacrimi"

III. Trebuie să fie o lucrare de învățare "și să vă învăț înaintea norodului"

IV. Trebuie să fie o slujbă împuternicită în mod divin "am lucrat mai mult (prin) harul lui Dumnezeu"

V. Trebuie să fie o slujbă făcută cu credincioșie "n-am ascuns nimic din ce vă era de folos"

VI. Poate fi o slujbă abundentă "am lucrat mai mult decât voi
Un titlu potrivit pentru această schiță poate fi "Slujba care are importanță"

SERII DE PREDICI TEXTUALE

Gândindu-ne puțin, mesajele textuale pot fi aranjate foarte ușor în serii. Putem selecta un subiect general și să alegem câteva texte care se leagă de acesta. Apoi fiecare text devine o bază pentru un mesaj textual. Pentru un prim exemplu putem alege cuvântul "venire" ca bază a unei serii asupra subiectului "Cele mai mari secrete ale lui Dumnezeu". Observați că fiecare text din serie conține cuvântul "venire":

"Secretul uceniciei" Matei 19:21

"Secretul odihnei" Matei 11:28

"Secretul încrederii" Matei 14:28-29

"Secretul mulțumirii" Ioan 7:37

O altă serie de mesaje textuale poate fi intitulată "Laudele vrăjmașilor lui Hristos". Pe măsură ce observăm afirmațiile cu privire la Hristos care au fost făcute de vrăjmașii Săi și au fost înregistrate în evanghelii, este semnificativ faptul că unele dintre cele mai remarcabile declarații despre Hristos au fost făcute de oameni care I s-au opus sau L-au respins.

Astfel avem patru afirmații de genul acesta ca titluri de predică, având ca subiect "Laudele vrăjmașilor lui Hristos":

1. "Omul Acesta primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei"
(Luca 15:2)

Titlu: "Prietenul păcătoșilor"

2. "Omul Acesta face multe minuni" (Ioan 11:47)

Titlu: "Cel care face minuni"

3. "Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!"
(Matei 27:42).

Titlu: "Mântuitorul care nu Se poate mântui pe Sine însuși"

4. "Eu nu găsesc nici o vină în Omul Acesta" (Luca 23:4)

Titlu: "Omul perfect"

Au fost cel puțin șapte ocazii în Biblie când Domnul i s-a adresat unei persoane, spunându-i pe nume de două ori, succesiv. Repetiția, în Biblie, este un mijloc de accentuare și un predicator poate folosi unele dintre aceste numiri pentru o serie interesantă de mesaje.

Aici avem patru dintre aceste chemări repetate a lui Dumnezeu:

- Geneza 22:11-12. Titlul: "Chemarea încrederii."
- Exod 3:4-5. Titlul: "Chemarea în slujbă."
- Luca 10:41-42. Titlul: "Chemarea la părtășie."
- Fapte 9:4. Titlul: "Chemarea la supunere."

Fiecare lucrător ar trebui să fie familiarizat cu "Cele șapte cuvinte de pe cruce" care sunt afirmațiile pe care Isus le-a făcut în timpul când a stat atârnat pe cruce.

Este important pentru omiletician să aibă cel puțin două sau trei mesaje bazate pe aceste afirmații a lui Hristos. Seria de mesaje poate fi intitulată "Cuvinte de pe cruce."

- "Mijlocire la cruce" bazată pe Luca 23:33-34.
- "Mântuirea la cruce" bazat pe Luca 23:42-43.
- "Afectiunea la cruce" bazat pe Ioan 19:25-27.
- "Triumf la cruce" bazat pe Ioan 19:30.
- "Dedicare la cruce" bazat pe Luca 23:46.

Cartea Psalmilor pune la dispoziție texte potrivite pentru o serie de predicii pe tema "Părțile proaste ale umanității". Pentru o predică cu subiectul Tristețea", putem alege Ps.42:1 1; pentru una cu tema "Frica", Ps.56:3; pentru o altă predică cu tema "Vina", Ps.51:2,3; și pentru un mesaj pe tema "Dezamăgire", Ps.41:9-10.

O altă serie poate fi intitulată "Afirmațiile lui Hristos", trasate din afirmațiile "Eu sunt" din Evanghelia după Ioan, cum ar fi: "Eu sunt pâinea vieții", "Eu sunt păstorul cei bun" și "Eu sunt calea, adevărul și viața".

Clarence Roddi oferă una dintre cele mai clare definiții ale predicii textuale. „O predică textuală este una în care atât tema cât și diviziunile dezvoltate sunt derivate din ordinea textului. Textul controlează și domină atât tema cât și dezvoltarea în acest tip."

Distincția vitală dintre predica topică, textuală și expozițională este relația predicii cu textul și în particular relația dintre diviziunile predicii și diviziunile textului.

Phelps afirmă că predica textuală este una în care textul este tema și părțile textului sunt diviziunile discursului. Sunt mai multe avantaje ale predicii textuale:

1. Predica textuală își îndreaptă atenția spre o parte a Scripturii.
2. Predica textuală este ușor de pregătit pentru că predicatorul cunoaște textul și însemnătatea lui.
3. Ascultătorul poate să urmărească predica textuală cu ușurință.
4. Predica textuală îl aduce pe ascultător mai aproape de inima Bibliei.

În predica textuală punctele de discuție se găsesc în text. Noi trebuie în calitate de lucrători, să dezvoltăm mai mult decât să descompunem textul. Mulți dintre cei ce folosesc predica textuală iau pasajul în loc să-l extindă.

Termenii de topică, textuală și expozițională nu sunt folosiți uniform în literatura homiletică și au o folosire limitată. Având o temă este necesar ca să faci o predică topică. O predică textuală sau expozițională bună are un subiect exprimat sau neexprimat, o idee unitară, un subiect inclus cu unul sau mai multe predicate.

Charles Barth descrie predica textuală ca una care își scoate nu numai ideea, ci și elemente structurale din text.

De-a lungul secolelor predicile au fost clasificate după formă sau după sursa punctelor predicii. În unele sisteme de clasificare lungimea pasajului Scripturii a jucat un rol important, iar lucrătorii s-au limitat să vadă predicile în termeni ca formă: expozițională, textuală și predica topică. Iar ei au limitat disciplina predicării. „Predicile autentice trebuie să fie înțelese în termeni ca autoritate, scop și formă”.

Predica textuală este predica unui text biblic și expunerea mesajului din text. Toate predicile textuale solicită nu numai un text, ci și expunerea textului.

Noi trebuie să avem o înțelegere mai clară asupra predicării luând în considerare autoritatea biblică și scopul biblic mai mult decât a descrie forma de predicare.

C. PREDICA TOPICĂ

Predica topică începe cu o temă și cu un scop în mintea predicatorului. Acest subiect este dezvoltat înainte de a se găsi textul, iar punctele principale ale predicii topice sunt derivate din subiect.

Predicatorul este liber să-și aleagă orice text din Biblie fără să urmărească un anumit pasaj.

Aș dori să fac câteva recomandări:

1. Tema aleasă trebuie să fie un subiect biblic sau cel puțin să fie tratată și rezolvată dintr-o perspectivă biblică.
2. Predicatorul trebuie să dezvolte tema în modul lui personal, dar nici o predică topică nu poate devia de la înțelesul textului biblic cu care este asociat. Predica topică trebuie să predice Evanghelia, Vestea Bună. Nu contează ce temă se alege sau ce text se folosește, Evanghelia este ingredientul special în predică și un motiv major al predicii. Sunt multe avantaje ale predicii topice:
 1. Elimină timpul pastorului de a căuta un text.
 2. Reduce posibilitatea de a se repeta
 3. Creează echilibrul textelor și subiectelor biblice pentru o perioadă lungă.
 4. Este orientată spre nevoie mai mult decât spre tradiție.
 5. Îl ajută pe predicator să predice din mai multe pasaje ale Bibliei.
 6. Îl ajută să creeze diferite forme ale predicii
 7. Sursa principală este Biblia. Succesul predicii depinde de folosirea frecventă a Scripturii.

Caemmerer precizează că atât predica topică cât și predica textuală au câteva lucruri în comun. Amândouă dau posibilitatea să se predice Evanghelia lui Isus Hristos. Amândouă dau posibilitatea folosirii Bibliei ca material principal și a altor materiale ajutătoare pentru înțelegerea relației dintre oameni și Dumnezeu.

DEFINIȚIA PREDICII TOPICE

O predică topică este acea predică în care împărțirea principală este derivată din subiect, independent de text.

EXEMPLE DE PREDICI TOPICE

Ne vom alege subiectul nostru ca fiind: "Motivele care împiedică răspunsul la rugăciune". Din acest subiect trebuie să scoatem punctele principale. De aceea trebuie să descoperim ce afirmă Biblia cu privire la motivele din cauza cărora răspunsul la rugăciune nu este primit. Astfel că avem texte care ne arată că adesea rugăciunea rămâne fără răspuns: Iacov 4:3; Ps.66:18; Iacov 1 :6-7; Matei 6:7; Prov.28:9; 1 Petru 3:7.2

Cu ajutorul acestor referințe biblice, găsim următoarele cauze care se află în spatele unei rugăciuni la care nu s-a primit răspuns:

- I. Cerem pentru a risipi
- II. Există păcat în inimă
- III. Îndoială față de Cuvântul lui Dumnezeu
- IV. Repetări în zadar
- V. Neascultare față de Cuvânt
- VI. Comportament nepotrivit în relațiile conjugale Iacov 4:3
Ps. 66:18 Iacov 1:6,7 Matei 6:7 Prov.28:9 1 Petru 3:7

UNITATEA ÎN GÂNDIRE

Această schiță se ocupă doar de temă: mai precis de tema: "Motive pentru care nu primim răspunsul la rugăciune". Noi ne putem gândi la multe alte lucruri cu privire la rugăciune cum ar fi însemnătatea rugăciunii, importanța rugăciunii, puterea rugăciunii, metodele rugăciunii și rezultatele rugăciunii. Oricum, pentru a ne conforma definiției predicii topice, trebuie să trasăm punctele principale ale schiței, din subiect.

Asemenea teme cum ar fi „înseamnăta rugăciunii” și "importanța rugăciunii" trebuie să fie omise din acest mesaj specific pentru că-subiectul nostru ne limitează la modul de a interacționa cu factorii care împiedică răspunsul la rugăciunile noastre.

TIPURI DE SUBIECTE

Din comoara Scrierilor sacre putem găsi teme deosebite ca "Influențe pentru a face binele", "Lucrurile mici pe care le folosește Dumnezeu", "Greșelile oamenilor lui Dumnezeu", "Bindecuvântarea care vine prin suferință", "Rezultatele necredinței", "Absolutorile divine care modelează caracterul", "Imperativele lui Hristos", "Plăcerile creștinului", "Minciunile Diavolului", "Cuceriri la Cruce", "Nașterea îl marchează pe un creștin", "Probleme care ne împiedică", "Slava cerului", "Speranțele sufletului", "Remedii pentru bolile spirituale", "Bogățiile creștinului", "Concepte biblice ale educării copilului" și "Dimensiunile slujirii creștine".

ALEGEREA SUBIECTELOR

Principii de bază pentru pregătirea de schițe topice.

Diviziunile principale trebuie să fie într-o ordine logică sau cronologică. Aceasta înseamnă că noi ar trebui să urmărim să dezvoltăm schița într-o formă progresivă, logic sau cronologic. Să alegem tema, "Adevăruri vitale cu privire la Isus".

Titlu: Vrednic de închinare

Subiect: Adevăruri vitale cu privire la Isus

- I. El este Dumnezeu manifestat în trup, Matei 1:23
- II. El este Salvatorul oamenilor, 1 Tim. 1:15
- III. El este Regele care va veni, Apoc. 11:15

Observați că această schiță este într-o ordine cronologică. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, întâi S-a întrupat, apoi S-a dus la cruce ca dându-și viața să devină Mântuitorul nostru, și într-o zi El va veni să domnească ca Rege al regilor și Domn al domnilor. De asemenea observați că în concordanță cu definiția unei predici topice, diviziunile nu derivă din titlu, ci din temă. Un alt exemplu de progresie în schiță este arătat prin diviziuni aranjate într-o ordine logică.

Titlu: Speranța credinciosului

Subiect: Caracteristicile speranței credinciosului

- I. Este o speranță vie, 1 Petru 1:3
- II. Este o speranță mântuitoare, 1 Tes. 5:8
- III. Este o speranță sigură, Evrei 6:19
- IV. Este o speranță bună, 2 Tes. 2:16
- V. Este o speranță care nu se vede, Rom. 8:24
- VI. Este o speranță binecuvântată, Tit 2:13
- VII. Este o speranță veșnică, Tit 3:7

Diviziunile principale pot fi o analiză a subiectului.

Ca să analizăm un subiect trebuie să-l divizăm în părțile sale componente, cu fiecare parte a schiței contribuind la întregirea discuției subiectului. Noi trebuie să luăm faptele principale despre Satana aflate în Biblie ca subiect și folosind "Satana, principalul nostru dușman" ca titlu, să dezvoltăm:

Titlu: Satana, principalul nostru dușman
Subiect: Fapte principale în Biblie despre Satana

- I. „Originea lui” Ezechiel 28:12-17
- II. „Căderea lui” Isaia 14:12-15
- III. „Puterea lui” Efes. 6:1 1-12; Luca 11:14-18
- IV. „Activitatea lui” 2 Cor. 4:4; Luca 8:12; 1 Tes. 2:18
- V. „Destinul lui” Matei 25:41

Diviziunile principale pot prezenta diferite dovezi ale subiectului”

Titlu: Cunoscând Cuvântul lui Dumnezeu

Subiect: Unele valori ale cunoștinței Cuvântului lui Dumnezeu

- I. Cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu ne va da înțelepciunea care duce la mântuire, 2 Tim. 3:15
- II. Cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu ne va păzi de păcat, Ps. 119:11
- III. Cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu va produce creștere spirituală. 1 Pet 2:2.
- IV. Cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, va rezulta într-o viață plină de succes Iosua 1:7,8

Fiecare afirmație în diviziunile principale arată o valoare a cunoașterii Cuvântului lui Dumnezeu.

Diviziunile principale pot să trateze un subiect prin

comparație sau contrast cu altceva din Scriptură.

Matei 5:13 "Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară, și călcată în picioare de oameni." O examinare a contextului în care se găsește acest verset indică clar faptul că Hristos se referă la mărturia credinciosului și aseamănă mărturia lui cu sarea. Putem astfel construi o schiță cu titlul: "O mărturie efectivă", făcând ca fiecare diviziune să cuprindă o comparație între mărturia credinciosului și sare:

Titlu: O mărturie efectivă

Subiect: O comparație între mărturia credinciosului și „sare”

- I. Ca „sarea”, mărturia credinciosului trebuie să dea gust
Coloseni 4:6
- II. Ca „sarea”, mărturia credinciosului trebuie să curățească,
1 Tesr4:4
- III. Ca „sarea”, mărturia credinciosului trebuie să nu-și
piardă savoarea, Matei 5:13
- IV. Ca „sarea,” mărturia credinciosului trebuie să producă
sete, 1 Petru 2:12

Diviziunile principale pot fi exprimate de un anumit cuvânt, propoziție sau frază din Scriptură, repetată de-a lungul schiței.

Folosind propoziția "Dumnezeu poate" sau "El poate" (unde "El" se referă la Dumnezeu) ca bază pentru fiecare diviziune principală, vom obține următoarea schiță:

Titlu: Abilitatea lui Dumnezeu

Subiect: Unele lucruri pe care Dumnezeu poate să le facă

- I. El poate să mântuiască, Evrei 7:25
- II. El poate să susțină, Iuda 24
- III. El poate să ajute, Evrei 2:18
- IV. El poate să supună, Filipeni 3:21
- V. El poate să dea har, 2 Corinteni 9:8
- VI. El poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim
noi, Efeseni 3:20

Diviziunile principale pot fi susținute de un cuvânt sau o frază identică din Scriptură de-a lungul schiței.

Aceasta înseamnă că același cuvânt, propoziție sau frază din Scriptură este angajată, nu în schiță ca în cazul regulei de mai

înainte, ci în substanța propoziției fiecărei diviziuni.

Titlu: Viața de dragoste

Subiect: Fapte care se referă la viața plină de dragoste

1. Viața plină de dragoste este esențială pentru sfințenia creștină, Efes.1:3,4
2. Viața plină de dragoste este produsă de locuirea lui Hristos în noi, Efes.3:16
3. Viața plină de dragoste ar trebui să se manifeste în relațiile noastre creștine, Efes.4:1 ,2; 4:15.
4. Viața plină de dragoste va avea ca rezultat zidirea și creșterea bisericii, Efes.4:16
5. Viața plină de dragoste ne-a fost dată de Isus Hristos însuși, Efes.5:1,2

Diviziunile principale pot consta într-un cuvânt de studiu arătând felurile înțelesuri ale unui anumit cuvânt sau cuvinte din Scriptură.

Studiul cuvântului poate fi o examinare în limbile originale ale aceluși cuvânt. De exemplu, cuvântul "a umbla" poate fi unul din cele șase cuvinte diferite din Greacă, și aceste șase cuvinte sugerează mai multe căi în care verbul "a umbla" poate fi folosit.

Un astfel de studiu al Cuvântului poate fi o examinare în original pentru a descoperi nuanțele aceluși cuvânt în greacă sau ebraică. De exemplu, substantivul "onoare" este folosit în patru sensuri diferite în Noul Testament (grecesc) și din studiul utilizării lui în textul original, obținem următoarea schiță:

Titlu: O estimare a valorilor lui Dumnezeu sau a valorilor umane

Subiect: însemnătatea cuvântului "onoare" în Noul Testament din limba greacă

- I. Un preț care este plătit, 1 Cor. 6:20
- II. Valoarea pe care anumiți oameni o pun pe anumite ritualuri, Col. 2:23
- III. Stima sau respectul dat altora, 1 Tim. 1:17; Evrei 2:9
- IV. Valoarea lui Hristos pentru credincios, 1 Petru 2:7

Nu este necesar să cunoști limba ebraică sau greacă pentru a face un studiu al unui cuvânt. De asemenea studiul unui cuvânt ne poate face să înțelegem semnificația unei propoziții sau a unei fraze. Cu alte cuvinte noi verificăm fiecare referință a unei fraze sau a unui

cuvânt particular și apoi comparăm, analizăm și clasificăm observațiile noastre cu scopul de a ajunge la o concluzie validă cu privire la acel cuvânt sau frază.

De exemplu, "am păcătuit". Observând relațiile contextuale ale fiecărei referințe de acest gen, comparându-le și analizându-le, descoperim că fraza "am păcătuit" nu este neapărat o mărturisire. Apoi clasificăm observațiile noastre și le așezăm într-o formă:

I. O expresie a fricii

Observați cazul lui Faraon, Exod 9:27; 10:16; a lui Acan

II. O expresie a nesincerității

Observați cazul lui Saul: 1 Sam. 15:24, 30

III. O expresie a căinței

Observați cazul lui Saul: 1 Sam.26:21; a lui Iuda Mat.27:4

IV. O expresie a adevăratei pocăințe

Observați cazul lui David: 2 Sam.12:13; Ps.51:4; a lui Neemia în Neemia 1:6; a fiului risipitor în Luca 15:18,21

PREDICILE DOCTRINARE

Un studiu al subiectului este îmbrăcat în construcția predicii doctrinare. Doctrina aleasă oferă subiectul. Putem limita subiectul la doar un aspect al doctrinei. De exemplu, putem alege „însemnătatea răscumpărării” ca temă și să alegem câteva pasaje cheie ca să formăm baza schiței. Dar dacă trebuie să învățăm tot adevărul cu privire la o doctrină dată, este necesar să se acopere întreaga Scriptură, observând toate referințele cu privire la aceasta. Studiind fiecare din aceste referințe în relația corectă cu contextul, putem analiza și clasifica descoperirile noastre și astfel ar trebui să obținem o bază biblică solidă pentru concluziile noastre.

SERII DE MESAJE TOPICE

Pregătirea schițelor topice face posibilă o așezare a mesajelor pe subiecte vaste. Aici din nou, aproape că nu este limită a varietăților, a seriilor care pot fi dezvoltate.

"Portretul omului perfect" este categoria care pregătește următoarele serii de predici:

"Dragostea lui Isus"

"Fața lui Isus"

"Măinile lui Isus"

"Lacrimile lui Isus"

"Crucea lui Isus" -

"Sângele lui Isus"

Din exemplele de schițe topice deja date în acest capitol, ar trebui să fie clar faptul că diviziunile principale pentru mesajele în serie ca cea dată mai sus, nu se vor dezvolta din titluri, ci din temele specifice care sunt legate de aceste categorii. De exemplu, pentru a construi o predică topică cu titlul "Dragostea lui Isus" putem folosi oricare din aceste subiecte: "caracteristicile dragostei Lui", "manifestările dragostei Lui", "sau obiectivele dragostei Lui".

În cazul în care un pastor crede că este necesar ca poporul său să se obișnuiască cu anumite forme ale ereziilor, el poate să aleagă o categorie ca "înșelăciunile spirituale comune" și să folosească următoarele puncte ca titluri de serie:

"Înșelăciunea Martorilor lui Iehova"

"Înșelăciunea Mormonismului"

"Înșelăciunea creștinismului științific"

"Înșelăciunea unitarienilor"

"Înșelăciunea Spiritismului"

"**Viața la cel mai înalt nivel**" poate pune bazele pentru o succesiune de predici cu titlurile:

"Viața disciplinată"

"Viața consacrată"

"Viața plină de satisfacții"

"Viața de rugăciune"

"Viață din abundență"

O altă serie poate fi numită "**Trăirea creștină plină de succes**" folosind titlurile:

"Cum să fii un creștin în creștere"

"Cum să fii un creștin spiritual"

"Cum să fii un creștin folositor"

"Cum să fii un creștin care se odihnește"

"Cum să fii un creștin fericit"

"Cum să fii un creștin biruitor"

Un studiu asupra subiectelor majore dintr-o carte sau a unui grup de cărți din Biblie va sugera de asemenea o serie de predici. Să luăm în considerație 1,2 Tesaloniceni ca un exemplu.

Aceste epistole conțin câteva subiecte doctrinare, și din ele putem învăța ceea ce Pavel i-a învățat pe primii creștini despre Dumnezeu, Isus Hristos, Duhul Sfânt, Evanghelia, calea mântuirii, a doua venire a lui Hristos. credincioși și Satana. Fiecare din aceste opt subiecte pot fi urmărite de-a lungul acestor epistole.

Titlu: Fericirea speranței credincioșilor

Subiect: Efectele speranței celei de-a doua venire a lui Hristos asupra credinciosului

- I. Produce răbdare, 1 Tes.1:10
- II. Asigură o răsplată pentru lucru, 1 Tes.2:9
- III. Satisfacă năzuința sfințeniei, 1 Tes.3:13
- IV. Mângâie în întristare, 1 Tes.4:13
- V. Îmbogățește rugăciunea, 1 Tes.5:23

Atragem atenția asupra unui subiect găsit în 1,2 Tes. Cuvântul "fraților" apare de 24 de ori în cele două epistole de 17 ori în 1 Tes. și de 7 ori în 2 Tes. O examinare a folosinței acestui cuvânt în contextele sale, poate forma un alt grup interesant de mesaje reladonate. Sunt două legi importante care trebuie să fie observate în prezentarea oricărei serii de mesaje. În primul rând, seriile trebuie să fie scurte. Și așa seriile pot fi bine tratate, cu o varietate considerabilă; biserica poate să-și piardă interesul dacă o temă majoră este prezentată într-o perioadă mare de timp. În al doilea rând, seriile ar trebui să arate dovada ordinii sau a progresiei. Când seriile sunt aranjate corect, va fi ușor pentru adunare să observe relația dintre mesaje.

D. PREDICA DOCTRINARĂ

Predicarea Cuvântului lui Dumnezeu este expunerea Cuvântului lui Dumnezeu într-un mod clar.

Să examinăm importanța predicii doctrinare, și să dăm câteva exemple cum poate fi formată o predică doctrinară și la încheiere câteva exemple ale predicii doctrinare din istoria bisericii.

Conform concepției lui Luther „predica și învățătura Cuvântului lui Dumnezeu sunt părțile principale la toate slujbele divine.”

Fiecare predică doctrinară trebuie să fie înrădăcinată contextual în exegeza profundă, și fiecare predică biblică trebuie să-și găsească loc într-un pasaj al teologiei atât în unitate cât și în istoricitatea Bibliei. În timpul Reformei s-a dezvoltat modelul de predicare bazat atât pe responsabilitatea biblică, cât și pe cea teologică.

Calvin avertiza „să nu facem o paradă retorică numai ca să obținem respect pentru noi înșine, Duhul Domnului trebuie să fie mai mult decât vocea. El trebuie să lucreze cu energie pentru că doctrina este rece dacă nu are eficiență divină.”

Metoda omiletică avea patru reguli de bază:

- I. Să citim textul distinct din scriptura canonică.
- II. Să dăm un sens și o înțelegere la ceea ce s-a citit prin Scriptură
- III. Să căutăm câteva puncte de doctrină avantajoasă din sensul natural.
- IV. Să facem aplicație pentru ca doctrina să fie însușită de viața și manierele omului într-o vorbire simplă.

Suma tuturor este: predică cu Hristos, despre Hristos, pentru lauda lui Hristos. Soli deo Gloria!"

Adevărata predicare solicită citirea Sfintei Scripturi și interpretarea corectă urmată de o expunere doctrinară și o aplicație pertinentă. Toate predicile trebuie să aibă un conținut doctrinar puternic, deși sunt multe ocazii speciale care nu conduc la o doctrină în mod particular.

Timotei George, decan la Universitatea San Ford din Birmingham Alabama, sugerează câteva gânduri în planificarea programului de predică de-a lungul anului:

1. Folosirea manualelor de doctrină și catechismelor pentru a delimita predica doctrinară.
2. Predică despre marile evenimente ale istoriei mântuirii de-a lungul anului.
3. Pregătește-te pentru sărbătoarea botezului și a Cinei Domnului cu predica doctrinară.
4. Folosește-te de marile imnuri ale credinței și de cântările care pun accent pe conținutul teologic al predicii.
5. Arată importanța doctrinei în viața marilor oameni din Biblie și din istoria Bisericii.

Recomandăm să se predice cât mai mult. Noi trebuie să declarăm învățătura lui Dumnezeu pentru generația în care trăim, în istoria Bisericii, atât în cea patristică, cât și în epoca modernă există o bogăție de predici doctrinare care au fost ținute de-a lungul secolelor.

CAPITOLUL III

PREDICA - PREGĂTIREA EI

Cei care predică Cuvântul Domnului trebuie să înțeleagă că fiecare predică trebuie pregătită. Dar, înainte ca predica să fie pregătită trebuie ca cel care slujește să-și pună câteva întrebări:

1. Îl cunosc eu pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor în viața mea?
2. Este umblarea mea cu Isus zilnică?
3. Doresc eu să comunic adevărul Lui sau înțelepciunea mea?

Nu pot să le spun altora ceea ce eu nu fac. Haina care curățește pe altul nu trebuie să fie murdară. 1Cor. 9:16 *„Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie să vestesc; și voi de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!”* Ținta noastră trebuie să fie în a prezenta adevărul Bibliei într-un mod simplu și cu o ungere aleasă. Instrumentele noastre sunt cuvintele simple și scurte născute în dragostea lui Dumnezeu. În predicator trebuie să existe dorința de a vesti Cuvântul Domnului. Spurgeon spune: „eu doresc să predic”, R.G. Lee, iar Lee Scabourgh „predica este plânsul din inima mea”.

Noi nu trebuie să neglijăm Cuvântul lui Dumnezeu, dacă îl neglijăm fiecare program în biserică va suferi. Mesajul Evangheliei trebuie să fie prioritatea noastră. Romani 10:14 *„Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?”*

Lucrarea de predicare trebuie să se bazeze pe o temelie solidă a lucrării minunate pe care Dumnezeu a făcut-o pentru noi în Hristos. Noi nu trebuie să jucăm rolul de lideri creștini, trebuie să fim lideri creștini. Aceasta cere onestitate. Dacă nu suntem cinstiți cu noi, cum vom fi cu alții? 1 Tes. 2:5-8 *„În adevăr, cum bine știți, n-am întrebuințat vorbe măgulitoare, nici haina lăcomiei: martor este Dumnezeu. N-am căutat slavă de la oameni: nici de la voi, nici de la*

alții, deși, ca apostoli ai lui Hristos, am fi putut să cerem cinste. Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește copiii. Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atât de scumpi ne ajunseserăți."

Predica biblică este o lucrare care ne înfățișează întâlnirea dintre oamenii timpului nostru și Cuvântul scris al lui Dumnezeu compus într-un alt timp, altă limbă și o altă cultură. Pentru o interpretare corectă noi trebuie să înțelegem principiile hermeneuticii. Dacă vom înțelege hermeneutica putem stabili principii, metode și reguli în interpretarea textelor biblice. Predicatorul trebuie să știe cum să aplice principiile hermeneuticii în pregătirea predicii. David Dockery, decan la Seminarul Teologic Baptist Louisville Kentucky ne prezintă șapte pași ai procesului hermeneutic de la text la predică:

Introducerea. Procesul predicii începe cu rugăciune. Dumnezeu ne direcționează și călăuzește în fiecare pas, iar noi trebuie să înțelegem natura textului biblic, inspirația Scripturii, situația istorică și contextul cultural în care autorul a scris.

Observația. Ne întrebăm care sunt limitele textului și traducerea de bază. Structura, paragraful, frazele, cuvintele și însemnătatea lor. Trebuie să vedem în structura textului ideea majoră (tema centrală).

Traducerea. Ne întrebăm ce este textul? Se compară diferite traduceri ale textului pe care lucrăm.

Exegeza de bază. Ne întrebăm ce fel de text interpretăm. Este narativ, profetic, parabolă, evanghelie, epistolă sau apocaliptic. Apoi studiem Dicționarul biblic, concordanțe și să găsim interpretări majore ale textului.

Interpretarea. Este cel mai important pas în căutarea însemnătății textului. Ne întrebăm ce înseamnă textul în contextul istoric. Ce spune textul, de ce ne vorbește în acest mod? Examinăm cuvântări tratate de istorie, înțelesul literar și contextul canonic. Avem nevoie de o iluminare de la Dumnezeu în interpretare.

Teologia. Trei întrebări importante ne ajută să înțelegem semnificația teologică a pasajului:

- a) Ce însemnătate are textul pentru cititorul contemporan?
- b) Ce factori culturali trebuie să fie contextualizați sau retraduși?

- c) Care este semnificația teologică a pasajului? Noi trebuie să interpretăm Biblia în lumina Domnului Isus Hristos.

Proclamația. Trebuie să ne punem două întrebări:

- Cum putem să comunicăm lumii, noastre de acum înțelesul istoric și semnificația contemporană?
- Cum poate textul să fie auzit și înțeles astăzi?

Acest pas final include aplicația, ilustrația și motivația.

Predica implică atât construcția, cât și comunicarea predicii deoarece predica este preocupată nu numai cu comunicarea, ci și cu mesajul Scripturii.

Cursurile de comunicare prezintă mai multe metode de prezentare și pregătire a predicii. Predicatorii au personalitate diferită în pregătirea și prezentarea predicii. Metodele de pregătire trebuie să coincidă cu abilitățile și preferințele felului de predică care va fi prezentată. Predicatorul ar trebui să aibă o schiță de predică pe o pagină. Schița de bază poate fi prezentată astfel:

Titlul:

Subiectul: (topic)

Scopul specific:

Introducere:

Propoziție:

Punctele principale:

I.

A.

B.

II.

A.

B.

III.

A.

B.

Încheiere (concluzie)

Pentru mulți ani predicile tradiționale au fost formate din trei puncte principale, iar fiecare punct principal avea trei subpuncte. Cel mai important lucru pentru o predică bine organizată este o schiță de predică bine construită. Trebuie să fie o idee principală care controlează toată predica „nici un predicator nu are dreptul să se uite la alte puncte până nu are punctul de bază”. Adunarea trebuie să audă

pe tot parcursul predicii o singură idee. Predica trebuie să aibă un „schelet, un sistem cardiovascular, carne și mușchi”

O schiță de predică bună trebuie să aibă:

1. Unitate - fiecare punct al schiței este controlat de ideea principală. Punctele vor dezbate ideea. Orice punct care nu contribuie la aceasta, este material pentru o altă predică. O schiță bine construită va avea unitate. Ne ajută să mergem pe drum și să căutăm drumuri adiacente. Fiecare punct trebuie să contribuie la dezvoltarea predicii.
2. Echilibru (balanță) - fiecare punct trebuie să echilibreze predica și să i se acorde același spațiu. De cele mai multe ori într-o predică unui punct i se acordă o mai mare atenție, iar alte puncte suferă. Tentația este să se dezvolte punctul 1 cel mai mult, punctul 2 mai puțin, iar punctul 3 nu mai rămâne timp. Punctele trebuie menținute în echilibru.
3. Mișcarea - Predica trebuie să fie într-o continuă mișcare. Dacă oamenii află totul la punctul 1, ce rost mai au să stea în biserică ca să asculte toate punctele predicii!? Fiecare punct trebuie să conducă spre următorul și să păstreze curiozitatea spre anticipare, spre un punct culminant. În dezvoltarea schiței trebuie să se țină cont de metoda după care se dezvoltă predica: deductivă sau inductivă.

DEDUCTIVĂ

- a) Predica începe cu principii biblice și apoi se dezvoltă spre nevoile oamenilor.
- b) Tema este începută în introducere și se îndreaptă spre punctele principale ca să dovedească adevărul. Predica se îndreaptă de la o idee generală la aplicații speciale.
- c) Apropierea este foarte logică, clară, dezvoltând ideea. Pentru mulți ani aceasta a fost structura de bază a mai multor predici.

Exemplu: Luca 15

I. Dragostea lui Dumnezeu este răbdătoare - așteaptă mult pentru întoarcerea noastră.

II. Dragostea lui Dumnezeu este acceptare - ne primește așa cum venim la El

III. Dragostea lui Dumnezeu este iertare - ne curățește.

Punctele predicii sunt logice adăugând la ideea că dragostea

lui Dumnezeu este necondiționată.

INDUCTIVĂ .

Principiile de bază ale apropierii inductive sunt:

- a) începe cu experiența oamenilor și apoi se îndreaptă spre text
- b) Tema este afirmată în concluzie
- c) Afirmarea inductivă apelează la experiențele vieții plecând de la adevărul logic. Se pleacă de la aplicații specifice la adevăruri generale.

Ilustrațiile vin din experiențele umane și ne conduc înspre adevărul biblic pe care îl ilustrează.

Hotărârea între schița deductivă sau inductivă va influența planul predicii pe care dorim să-l alcătuim. Cunoscând ce fel de lucruri dorim să spunem în predică vom putea afirma ce fel de predică vom aprofunda. Putem folosi diferite modele:

I. Ordinea timpului. Punctele sunt prezentate în ordine cronologică cum s-au întâmplat.

- Pocăința - El și-a venit în fire
- Mărturisirea - Tată eu am păcătuit
- Iertarea - Fiul meu s-a găsit.

II. Ordinea locului. O predică organizată în jurul unor localități. O imagine a evenimentelor.

Necazurile lui Petru în ceea ce privește credința.

- Cezarea lui Filip - Eu nu te voi tăgădui.
- În curte - Eu nu îl cunosc pe el.
- Pe malul mării - Paște oile Mele.

III. Teză/Antiteză și Sinteză.

Ajungând la Harul lui Dumnezeu (Efes. 2:8-10)

- Teză - Noi vom încerca să trăim după faptele bune pe care El Le-a pregătit mai dinainte.
- Antiteză - Noi ne vom asuma că lui Dumnezeu îi place deja
- Sinteză - Dumnezeu este plăcut de cei care se încred în El complet și au o relație corectă cu El prin faptele bune.

IV. O schiță sinoptică

- Situația - Ca tânărul din pildă noi ne-am răzvrătit împotriva lui

Dumnezeu.

- Complicația - Răzvrătirea noastră ca a tânărului ne conduce spre necazuri.

- Rezoluția - Ca tânărul, noi putem merge să descoperim că Dumnezeu iubitor ne așteaptă.

V. Schița povestirii

- Istorisirea lui Dumnezeu. Aceasta este istorisirea cum Dumnezeu lucrează și continuă să lucreze așa cum este înregistrat în Scriptură. Această istorisire este adevăr biblic.

- Istorisirea predicatorului. Cum istorisirea lui Dumnezeu se interacționează cu viața predicatorului. Predica poate să ne spună cum adevărul biblic a lucrat în viața predicatorului.

- Istorisirea lor. Cum adevărul istorisirii lui Dumnezeu face o diferență în viața ascultătorilor. Cum îi schimbă pe ei și îi mângâie.

Într-o formă simplă mărturisirea din Luca 15:

- Istorisirea lui Dumnezeu: Tânărul bogat a luat banii, a plecat de acasă la cotețul de porci, dar acolo a luat o decizie să se întoarcă acasă și să găsească dragostea Tatălui.

- Istorisirea predicatorului. Eu știu cum s-a simțit copilul. Eu m-am răzvrătit împotriva tatălui meu. Am petrecut o perioadă în viața mea respingând valorile pe care el m-a învățat - nu am mers la biserică, am băut, am făcut alte lucruri egoiste, dar în final mi-am revenit și am zis îmi pare rău și am găsit un tată gata să iubească și să mă ierte.

- Istorisirea lor. Te-ai răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Îți pare rău de ce ai făcut. Există un Dumnezeu care este prezent și care te așteaptă.

VI. Schița narativă

Schița se dezvoltă ca un complot - ceva este în aer - o temă nu este rezolvată, iar rolul predicatorului este să aducă tema acasă. James Cox arată trei moduri de prezentare a predicii:

- Alternarea între detaliile narrative și aplicație

- Urmează o narațiune simplă și extragerea lecțiilor pe care le

învățăm din istorisire

- Să prezentăm istorisirea într-un așa mod în care aplicația este implicată.

VII. Problemă/Soluție

Cel mai ușor mod de a organiza o predică este să găsești o problemă și apoi să dai o soluție biblică pentru ea. Lowry crede „că fiecare pasaj biblic are o problemă și o soluție”. Dacă ai găsit acest lucru ai o schiță de predică.

- Problema - Răzvrătire împotriva lui Dumnezeu.

- Soluția - Iertarea de la un Dumnezeu iubitor

VIII. Schița cursă

În această schiță predicatorul aleargă după posibile răspunsuri până când îl află pe cel corect. Cum vine iertarea?

- Putem să o câștigăm? NU!

- Putem să o merităm? NU!

- Putem să ne încredem în Dumnezeu pentru ea? DA!

IX. De la cauză la efect.

Această schiță numește cauza și apoi arată efectul

Cauza: Păcatul a venit. Efect: I. Să distrugă

- Să murdărească (otrăvească)

- Să ne îndepărteze de Dumnezeu

X. De la efect la cauză

Se începe cu efectul și apoi punctele dezvoltă cauza.

Efect: Viața este o mizerie

Cauza:

- egoismul

- indiferența față de Dumnezeu

- răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu

XI. Caz de studiu

Se ia un caracter biblic, se prezintă istoria lui/ei și se trag concluziile despre viață.

- Prezentarea caracterului

- Lecții care reies din caracter și au importanță pentru noi.

Sunt diferite tipuri de schițe care pot fi bazate pe biografiile

persoanelor din Biblie.

XII. Explicație/Aplicație

Predica în mod simplu ne vorbește despre povestirea biblică și aplicațiile ei.

- Explicația - prezintă istorisirea sau explică textul
- Aplicația - cum se aplică textul la nevoile ascultătorilor.

XIII. Analogie

Schița se bazează pe similaritatea sau relația dintre subiect și lucruri.

Hristos este păstorul nostru (cum se face aceasta):

- Hristos poartă de grijă turmei
- Hristos cunoaște turma
- Hristos este gata să moară pentru turmă

Sunt și alte forme de aranjare a predicilor. Ordinea acceptabilităților (de la cele mai acceptabile la mai puțin acceptabile), ordinea familiarității (de la cele mai familiare la mai puțin familiare); ordinea utilității (aranjarea punctelor între ordinea pe care trebuie să o audă și să o înțeleagă ascultătorii).

Sfaturi pentru alcătuirea unei schițe:

1. Punctele nu trebuie să egaleze ideile
2. Nu lăsa punctele să se depărteze de idee.
3. Numai subdiviziunile dacă se apropie de text.
4. Nu vorbi mult. Păstrează punctele simple și scurte.
5. Fiecare punct trebuie să fie o afirmație nu o întrebare.
Punctele în schiță trebuie să răspundă la întrebări nu să le pună.
6. Ai grijă ca punctele să nu se suprapună. Fiecare punct trebuie să fie o unitate separată.
7. Nu face alterație ciudată.
8. Păstrează un echilibru și o propoziție între puncte.
9. Ca o regulă generală pune punctele într-o frază completă.
10. Organizează-le într-o formă paralelă.
11. Citatele din Scriptură și ilustrațiile nu sunt considerate cu

adevărat puncte.

12. Caută un limbaj contemporan, dacă este posibil pune punctele la timpul prezent.
13. Adu-ți aminte că punctele principale în predică explică sau dovedesc ideea.

Formarea schiței predicii nu este o lucrare ușoară pentru că ea reprezintă harta predicatorului și arată adunării încotro se îndreaptă. Schița este inima predicii dezvoltate. Varietatea este cheia în formarea schiței. Schițele bune conduc la predici eficiente.

TITLUL

DEFINIȚIA TITLULUI

Titlul este o expresie a caracteristicilor specifice prezentate într-o predică, afirmat într-o manieră potrivită pentru a face reclamă predicii.

De exemplu, dacă tema noastră este "Condiții pentru a crește în har", titlul poate fi: "Cum să creștem în har" sau "Maturitatea spirituală".

PRINCIPII PENTRU PREGĂTIREA TITLURILOR DE PREDICĂ

- Titlul trebuie să fie adecvat textului sau mesajului.
- Titlul trebuie să fie interesant.
- Titlul trebuie să mențină demnitatea amvonului.

"Vin, Femeie și Cântec"; "Un spectacol în stil vechi-testamental"; "Cicloul uman"; "Ar trebui un soț să-și bată soția?" "Astronauții și omul pe lună"; "Locul fierbinte"; "Hippy și Fuste Scurte"

- În general, titlul trebuie să fie scurt.
- Titlul poate fi pus în forma unei afirmații, întrebări sau exclamații.

EXEMPLE DE TITLURI PENTRU SERVICII SPECIALE

Pentru un serviciu divin de Anul Nou.

"Orizonturi noi"

"Pragul binecuvântării"

"Cum poate fi de valoare viața mea pentru Dumnezeu?"

"Făcându-ne un inventar nouă înșine"

Pentru un sevicu divin din Vinerea Mare.

*"Însemnătatea crucii"
"Mâhnit în moarte",
"Locul numit Calvar"
"Prețul iubirii"
"Lovit de Dumnezeu"
"Jertfa de o valoare inestimabilă"*

Pentru un sevicu divin de Paște.

*"Triumfurile lui Hristos cel înviat"
"Nu încape nici o îndoială!"
"Puterea învierii lui Hristos"
"Mângâierea Hristosului cel viu"
"Cunoștința personală a Domnului înviat"*

Pentru un sevicu divin de Ziua Independenței.

*"Dimensiunile libertății"
"Prețul libertății"
"Păzind moștenirea noastră"
"Credința părinților noștri"*

Pentru un serviciu divin de Crăciun.

*"Darul darurilor"
"Când Dumnezeu devine om "
"Născut ca să moară "
"Înțelepciunea înțeleptului"*

Pentru un sevicu divin dedicat misiunii.

*"Poruncile care marchează biserica"
"Un imperativ al misiunilor"
"Un om trimis de Dumnezeu "
"Prioritățile cele mai înalte ale vieții"
"În fața problemei dedicării personale "*

"Perspectivele misiunilor "
"Înrolare sau constrângere? "

INTRODUCEREA

DEFINIȚIA INTRODUCERII

Introducerea este procesul prin care predicatorul încearcă să pregătească mințile și să capteze interesul ascultătorilor pentru mesajul pe care îl are de transmis.

SCOPUL INTRODUCERII

Să-și asigure bunăvoința din partea ascultătorilor.

- Să trezească interesul pentru temă.

PRINCIPII PENTRU PREGĂTIREA INTRODUCERII

- În general, introducerea trebuie să fie scurtă.

Titlul: "Pierdut și Găsit"

Introducere:

- La "Târgul Lumii", în Chicago, pentru a da o mână de ajutor părinților să-și găsească copii rătăciți, autoritățile Târgului au înființat un departament "Pierdut și Găsit" pentru copii.

- Luca 15 este departamentul "Pierdut și Găsit" al Bibliei. Aici Isus povestește despre trei lucruri care au fost pierdute și care s-au găsit - o oaie, un ban de argint și un fiu.

Ideea centrală: Întâmplarea fiului care a fost pierdut și apoi găsit, ilustrează istoria păcătosului care a fost "pierdut și găsit". De aici noi desprindem următoarele gânduri:

- Vina păcătosului, v. 13.
- Nefericirea păcătosului, v.14-16.
- Pocăința păcătosului, v. 17-20a.
- Restabilirea păcătosului, v.20b-24.

Trebuie să fie interesantă.

O metodă pentru captarea atenției este să stârnești curiozitatea. O a doua metodă pentru a stârni interesul este prin folosirea diverselor mijloace.

O altă metodă este să formulezi titlul prediciei, sau să citezi textul. O ultimă cale de a stârni interesul ascultătorilor este de a lega predica de situații ivite în viață.

Trebuie să conducă la ideea centrală a mesajului.

Titlul: "Arma secretă a lui Dumnezeu"

Text: Geneza 18:17-33; 19:27-29

Introducere:

- Descoperirea secretului atomului a dus de asemenea la descoperirea puterii lui de a distruge.
- Secretul pe care Dumnezeu l-a descoperit copiilor Săi este o putere mai mare decât orice bombă nucleară. Armele nucleare sunt distructive, dar arma secretă pe care Dumnezeu a pus-o în mâinile credincioșilor este constructivă, capabilă de efecte creatoare și binecuvântate.

Ideea centrală: Arma secretă a lui Dumnezeu pentru credincioși este rugăciunea de mijlocire.

Ce ne dezvăluie textul în legătură cu această armă secretă? Din pasaj putem desprinde trei adevăruri importante cu privire la arma secretă a rugăciunii de mijlocire pe care Dumnezeu a pus-o la dispoziția credincioșilor.

- Dumnezeu caută oameni care se vor ruga pentru alții, 18:17-21.
- Dumnezeu aude rugăciunile celor care mijlocesc pentru alții, 18:22-33.
- Dumnezeu răspunde rugăciunilor celor care se roagă pentru alții, 18:23-32; 19:27-29.

Trebuie formulată o schiță în câteva propoziții sau fraze scurte, cu fiecare idee succesivă pe un alt rând.

Titlul: "Psalmul mulțumirii"

Text: Psalmul 23

Introducere:

- Păstorii din Transilvania care au sute de oi - nu pot oferi atenție individuală fiecărei oi.
- În contrast, avem păstorul din acest Psalm - el are numai o

oaie de care are grijă.

- Pentru că sunt o persoană individuală, eu am nevoie de atenție individuală - ca oaia din acest Psalm.

Afirmația: Există trei aspecte principale în acest Psalm în relație cu oaia care au o semnificație specială pentru credincios, pentru că el este după Scriptură, oaia Domnului.

I. Păstorul oii, v.1.

- Un păstor atotputernic, v.1.

- Un păstor personal, v.1.

II. Purtarea de grijă a păstorului, v.2-5.

- Odihnă, v.2.

- Călăuzire, v. 3.

- Mângâiere, v.4.

- Satisfacție, v.5.

III. Perspectiva oii, v.6.

- O perspectivă pentru această viață, v.6.

- O perspectivă binecuvântată pentru viitor, v.6.

Primele trei minute ale predicii determină eficacitatea întregului mesaj nu contează că predicăm pentru 20-30 de minute, este important ca în primele trei minute să nu pierzi audiența, ascultătorii. Trebuie să avem varietate în predicile noastre la predică. Nu trebuie să avem introduceri tip.

- Astăzi vom vorbi despre ...

- Binecuvântat să fie Dumnezeu Tatăl Domnul Isus și Duhul Sfânt. Putem să-L binecuvântăm pe Dumnezeu, dar să ne ferim să fim papagali ai Domnului și să repetăm.

Lloyd John Ogilvie pastor al primei biserici prezbiteriene din Hollywood, California recomandă:

1.0 istorisire personală din viață urmată de aplicația textului biblic și scop.

2. O întâmplare reală din viață care cuprinde esența la ce crezi că ești chemat să predici urmată de scopul mesajului și textul biblic.

3. O anecdotă sau pildă din viața contemporană sau din istorie

care expune ideea centrală a textului biblic. Apoi exprimă scopul și mergi înainte cu ideea și punctele predicii.

4. O afirmație directă a textului biblic și ceea ce este promis pentru viața contemporană.

5. Punând întrebări ca să ajungi la mersul problemei

6. Un paragraf clar al adevărului esențial în care întregul mesaj este elucidat.

7. Reactualizarea veștilor proaspete în mintea oamenilor cu interpretare spre textul biblic.

Un verset sau o porțiune din Scriptură trebuie să fie întotdeauna baza de plecare a predicii. Chiar și predica topică trebuie să aibă rădăcini în Cuvântul lui Dumnezeu. Adunarea trebuie să știe că predica este esențială pentru viața lor acum și în eternitate, de aceea noi nu comunicăm punctul nostru de vedere, ci adevărul lui Dumnezeu. Pentru o introducere bună trebuie să avem o varietate de tipuri de introducere.

- Să le scriem cu mare grijă

- Să pregătim introducerea după completarea studiului și predica este clară în mintea noastră.

- Introducerea trebuie să depășească cele cinci examene.

Clarifică scopurile predicii și promisiunea ce și-o va asuma ascultătorul.

- Memorează introducerea ca să nu fie nevoie să te uiți pe hârtie, ci în ochii oamenilor. Predica trebuie să fie în noi ca și flacăra în cuptor gata să dea drumul la căldură.

AFIRMAȚIA

DEFINIȚIA AFIRMAȚIEI

Afirmația sau dizertația (teză) este o simplă declarație a subiectului pe care predicatorul și-l propune să-l discute, să-l dezvolte, să-l demonstreze sau să-l explice în discurs. În alte cuvinte, este întreaga predică redusă la o singură afirmație.

Astfel din Isaia 55:7 avem:

Titlul: "Binecuvântarea iertării"

- I. Obiectele iertării lui Dumnezeu.
- II. Condițiile iertării lui Dumnezeu.
- III. Promisiunile iertării lui Dumnezeu.

IMPORTANTA AFIRMAȚIEI

Afirmația este baza întregii structuri a predicii. Ea indică clar adunării, cursul predicii.

TIPURI DE AFIRMAȚII

Afirmațiile pot fi formulate în moduri diferite, dar în general se pot deosebi patru tipuri."

1. Cea mai comună formă a afirmației este cea **declarativă** - o afirmație simplă exprimând ideea principală a predicii în forma unei afirmații categorice specifice sau a unei declarații.

Titlul: "Viața de dependență"

Afirmația: Se poate spune că viața creștină este o viață de dependență.

- Pentru că suntem dependenți de Hristos pentru mântuire, Tit 3:5.
- Pentru că suntem dependenți de Cuvântul lui Dumnezeu

pentru creștere spirituală, 1 Petru 2:2.

- Pentru că suntem dependenți de rugăciune pentru puterea spirituală, Iacov 5:16.

- Pentru că suntem dependenți de părtășie pentru încurajare mutuală, 1 Ioan 1:3.

2. Un alt tip de afirmație este afirmația interogativă. După cum implică cuvântul, acest tip de dizertație (teză) expune ideea dominantă a predicii în forma unei întrebări. De exemplu: "De ce se spune despre viața creștină că este o viață de dependență?"

3. Al treilea tip de afirmație este numită afirmație oratorică. Acesta este folosit atunci când scopul predicatorului este de a încuraja sau de a îndemna adunarea să adopte un anumit curs al acțiunii.

Titlul: "Cel mai înțelept student"

Afirmația: Haideti să studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu sârguință!

- Ca astfel să creștem în viața creștină, 1 Petru 2:2.

- Ca să fim confirmați ca lucrătorii lui Dumnezeu, 2 Tim.2:3 5.

- Ca să fim echipați complet pentru slujba creștină, 2 Tim.3:16, 17.

- Ca să fim transformați după chipul lui Hristos, 2 Cor.3:18

4. Al patrulea tip de afirmație este cunoscut sub numele de **afirmația exclamatorie**. Acest tip de dizertație (teză) ia forma unei exclamații unde dorința predicatorului este de a da un accent special ideii principale în această temă.

Titlu: "Binecuvântat suprem"

Text: Efeseni 1:3-14.

Afirmația: Ce minunate sunt binecuvântările pe care le avem în Hristos!

- Noi suntem aleși în EI, v.4.

- Noi suntem răscumpărați în EI, v.7.

- Noi suntem făcuți moștenitori în EI, v.11.

- Noi suntem sigilați în EI, v. 13.

PRICIPII PENTRU FORMULAREA AFIRMAȚIEI

1. Afirmarea trebuie să conțină o idee principală.

Afirmarea este expresia unei idei dominante a predicii, și atunci când ea este formulată corect, promovează unitatea în organizarea ideii structurii predicii.

2. Afirmarea în general trebuie să fie exprimată în forma unui adevăr, afirmat simplu și clar.

Afirmarea este o propoziție care indică într-un limbaj clar ceea ce predicatorul intenționează să spună despre această temă.

3. Afirmarea trebuie să fie dată cât mai scurt cu putință, să fie consistentă și să aibă claritate.

O teză efectivă trebuie să fie afirmată în cei mai scurți termeni posibili, având grijă ca să fie clară.

4. Afirmarea trebuie să fie legată de trupul principal al discursului printr-o propoziție de tranziție, interogativă.

Mijloacele legării afirmației de schița predicii sunt de obicei o propoziție interogativă urmată de o una tranzițională.

Fiecare dintre cele cinci adverbe interogative sunt folosite de obicei în legarea afirmației de punctele principale ale discursului. Acestea sunt "De ce?" "Cum?" "Ce?" "Când?" și "Unde?".

1 Titlul: "Viața de dependență"

Afirmarea: Viața creștină este o viață de dependență.

Propoziția interogativă: De ce se spune despre viața creștină că este o viață de dependență?

Propoziția de tranziție: Există câteva motive care explică de ce viața creștină este o viață de dependență.

- Pentru că noi suntem dependenți de Hristos pentru mântuire, Tit3:5.

- Pentru că noi suntem dependenți de Cuvântul lui Dumnezeu pentru creștere spirituală, 1 Petru 2:2.

- Pentru că noi suntem dependenți de rugăciune pentru primirea puterii spirituale, Iacov 5:16.

- Pentru că noi suntem dependenți de părtășie pentru încurajare mutuală, 1 Ioan 1:3.

2 Titlul: "Profitând de oportunități"

Afirmarea: Ocaziile obișnuite de a-i câștiga pe cei pierduți sunt la dispoziția creștinilor în mod frecvent.

Propoziția interogativă: Când apar aceste ocazii?

Propoziția de tranziție: Aceste ocazii apar în ocazii speciale în viețile oamenilor.

Cuvânt cheie: Ocazii

- I. Atunci când un necaz lovește căminul.
- II. Atunci când un pericol amenință persoana.
- III. În timpul bolii.

3 **Titlul:** "O lucrare exemplară"

Text: 1 Tesaloniceni 2:1-12.

Afirmația: Lucrarea lui Pavel descrisă în acest pasaj este un model scriptural pentru omul lui Dumnezeu din ziua de astăzi.

Propoziția interogativă: Care sunt caracteristicile acestui model pentru lucrare?

Propoziția de tranziție: În 1Tes.2:1-12 lucrarea lui Pavel exemplifică patru caracteristici care ar trebui să fie adevărata lucrare a omului lui Dumnezeu astăzi.

Cuvânt cheie: Caracteristici.

- Trebuie să fie făcută cu îndrăzneală sfântă, v. 1 -2.
- Trebuie să fie făcută în credincioșie față de Dumnezeu, v.3-6.
- Trebuie să fie făcută cu considerație, v.7-9.
- Trebuie să fie făcută cu integritate în conduită, v.10-12

5. Afirmația poate fi formulată incluzând cuvântul cheie și propoziția de tranziție în afirmarea tezei (dizertației).

Afirmația este formulată uneori prin combinația cuvântului cheie și a propoziției de tranziție cu afirmarea subiectului. Aceasta este cea mai simplă formă de afirmație pentru că ea conține într-o singură propoziție propriul cuvânt cheie și propoziția de tranziție.

1 **Titlul:** "Gândul lui Hristos"

Text: Filipeni 2:5-8.

Afirmația: Gândul lui Hristos este caracterizat prin asemănarea cu Hristos.

Propoziția interogativă: Ce aspecte ale asemănării cu Hristos sunt implicate de gândul lui Hristos din Filipeni 2:5-8?

Propoziția de tranziție: în aceste versete găsim două aspecte ale asemănării cu Hristos implicate în Gândul lui Hristos.

Cuvânt cheie: Aspecte.

Asemănare cu Hristos în renunțare de sine, v.6-7.

Asemănare cu Hristos în auto-umilire, v.8.

2 Titlul: "Cum să fii mântuit?"

Poate apartenența la o biserică să ne mântuiască?

Poate botezul să ne mântuiască?

Pot faptele bune să ne mântuiască?

Pot intențiile bune să ne mântuiască?

Concluzia și afirmația: Numai lucrarea lui Isus Hristos de la cruce poate să ne mântuiască de păcat, Efes.2:8-9; Fapte 4:12.

DIVIZIUNILE

DEFINIȚIA DIVIZIUNILOR

Diviziunile sunt secțiunile principale ale unui discurs obișnuit.

VALOAREA DIVIZIUNILOR PENTRU PREDICATOR

- Diviziunile contribuie la claritatea ideii.
- Diviziunile contribuie la unitatea ideii.
- Diviziunile îl ajută pe predicator pentru a trata în mod corect subiectul.
- Diviziunile îl ajută pe predicator să-și amintească punctele principale ale predicii sale.

VALOAREA DIVIZIUNILOR PENTRU ASCULTĂTORI

- Diviziunile clarifică punctele principale ale predicii.
- Diviziunile ajută ascultătorul să-și amintească structurile principale ale predicii.

PRINCIPII PENTRU PREGĂTIREA DIVIZIUNILOR PRINCIPALE

1. Diviziunile principale trebuie să iasă din afirmație, fiecare diviziune contribuind la dezvoltarea afirmației.

Titlul: "Idealul credincioșilor"

Text: 1 Cor.13:1-13

Afirmația: Putem învăța multe despre subiectul 'dragoste' luând în considerare capitolul 13 din 1 Corinteni, considerat ca fiind cel mai mare "Capitol al dragostei" din Biblie.

Propoziția interogativă: Ce putem învăța despre subiectul dragostei din acest capitol?

Propoziția de tranziție: Există patru fapte principale în legătură cu dragostea, despre care învățăm aici.

- Existența dragostei înainte de toate, v.1-3.
- Caracteristicile dragostei, v.4-7.
- Caracterul continuu al dragostei, v.8-12.
- Durata dragostei, v. 13.

2. Diviziunile principale trebuie să fie aranjate într-o formă progresivă.

Titlul: "Viața din abundență"

Text: Romani 15:13.

Afirmația: O viață din abundență pentru toți credincioșii este un secret descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu.

Propoziția interogativă: Ce arată textul cu privire la acest secret descoperit?

Propoziția de tranziție: Câteva caracteristici cu privire la acest subiect descoperit, sunt dezvăluite în Rom. 15:13.

- De unde vine, "Dumnezeul nădejzii să vă umple"
- În ce constă, "Să vă umple cu toată bucuria și pacea"
- Cum îl putem obține, "Pe care o dă credința"
- De ce ar trebui să îl avem, "Pentru ca să fiți tari în nădejde!"
- Cum putem să-l trăim, "Prin puterea Duhului Sfânt"

3. Diviziunile principale ca un întreg, trebuie să dezvolte complet afirmația.

Titlul: "Misiunea în lume a bisericii"

Afirmația: Bazele principale ale misiunii bisericii în lume sunt așezate în mod clar în Scriptură.

Propoziția interogativă: Care sunt bazele Scripturale principale pentru misiunea o biserică în lume?

Propoziția de tranziție: Există două baze Scripturale principale ale misiunii în lume.

- Toți oamenii au nevoie de un mântuitor, Rom.5:12.

- Dumnezeu a pregătit mântuirea pentru om, Ioan 3:16.
- Dumnezeu ne poruncește să propovăduim Evanghelia fiecărei făpturi, Marcu 16:15.

4. Diviziunile principale trebuie să conțină o singură idee.

5. Diviziunile principale trebuie să fie afirmate clar, fiecare diviziune exprimând o idee completă.

Titlul: "Calitățile esențiale ale conducerii spirituale"

Text: Iosua 1:1-9.

Afirmația: Un om care este un lider spiritual trebuie să posede anumite calificări.

Propoziția interogativă: Care sunt aceste calificări?

Propoziția de tranziție: Un studiu al textului din Iosua 1:1-9 descoperă unele dintre caracteristicile importante ale conducerii spirituale.

- Încrederea, v. 1 -2.

- Încredințarea unor lucruri, v.3-4.

- Dependența, v.5-6,9.

- Ascultarea, v.7-8.

Acum observați schița următoare care dă o interpretare corectă a adevărilor conținute în text în legătură cu caracteristicile esențiale ale unui lider spiritual.

- Încredere în puterea lui Dumnezeu, v. 1-2.

- Încredințarea promisiunilor lui Dumnezeu, v.3-4.

- Dependența de prezența lui Dumnezeu, v.5-6,9.

- Ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, v.7-8.

6. Diviziunile principale trebuie să fie cât mai puține cu putință.

7. Planul predicii trebuie să fie prezentat în mod variat de la săptămână la săptămână.

8. Diviziunile principale trebuie să fie într-o structură paralelă.

Structura paralelă este aranjarea schiței într-o formă simetrică astfel ca diviziunile să fie echilibrate și să se potrivească una cu alta.

Titlul: "Când Dumnezeu justifică un păcătos"

Text: Romani 5:1-11 .

Afirmația: Justificarea produce efecte binecuvântate în aceia care cred.

Propoziția interogativă: Ce fel de rezultate?

Propoziția de tranziție: Aceste versete dezvăluie câteva rezultate a justificării în aceia care cred.

- Pace cu Dumnezeu, v.1.
- Acces la Dumnezeu, v.2.
- Bucurie în Dumnezeu, v.2.
- Biruință în Hristos, v.3-4.
- Mărturia Duhului Sfânt, v.5.
- Siguranță perfectă, v.6-11.

O altă schiță, din Psalmul 23.

"Cei șapte "P" ai Psalmului 23"

- Posesiune - "Domnul este păstorul meu"
- Pregătire - "El mă paște în pășuni verzi"
- Progres - "Mă povățuiește pe cărări drepte din pricina numelui Său"
- Prezență – „Tu ești cu mine"
- Purtare de grijă – „Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei"
- Privilegiu - "Îmi ungi capul cu untdelemn"
- Perspectivă - "Voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele"

PRINCIPII PENTRU PREGĂTIREA SUBDIVIZIUNILOR

Construirea subdiviziunilor urmărește îndeaproape aceleași principii care guvernează pregătirea diviziunilor principale.

1. Subdiviziunile sunt derivate din diviziunile lor principale și trebuie să fie o dezvoltare logică a lor.

Principala funcție a unei subdiviziuni este de a dezvolta ideea conținută în diviziunea principală. Subdiviziunile nu sunt coordonate cu diviziunile principale, ci le sunt subordonate.

Într-un sens, diviziunea principală este un subiect, iar fiecare subdiviziune este o diviziune a subiectului.

Titlul: "Psalmul mulțumirii"

Afirmația: Credinciosul, în Scriptură, este ca o oaie care aparține Domnului.

Propoziția interogativă: Ce învață psalmul în legătură cu oile Domnului? Propoziția de tranziție: Există trei fapte principale pe care le putem învăța în legătură cu oile Domnului, de aici.

I. Oile păstorului, v.1.

- Un păstor atotputernic, v.1.
- Un păstor personal, v.1. .

II. Purtarea de grijă a păstorului, v.2-5.

- Odihnă, v.2.
- Călăuzire, v.3.
- Mângâiere, v.4.
- Satisfacție, v.5.

III. Perspectiva oii, v.6.

- O perspectivă strălucită pentru această viață, v.6.
- O perspectivă binecuvântată pentru viața cealaltă, v.6

Următoarea schiță arată cum subdiviziunile sunt derivate din diviziunile principale respective, într-o predică textuală:

Titlul: "Credința mântuitoare"

Text: Evrei 11:7.

Afirmația: Credința lui Noe descrisă în Evrei 11:7 este un exemplu a credinței mântuitoare pe care trebuie s-o avem.

Propoziția interogativă: Ce ne arată textul cu privire la credința mântuitoare a lui Noe?

Propoziția de tranziție: Există trei caracteristici principale ale credinței mântuitoare a lui Noe care sunt descoperite în text.

I. A fost o credință care a crezut Cuvântul lui Dumnezeu, "Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, și plin de o teamă sfântă, a făcut o corabie."

- Cu privire la judecata care va veni.
- Cu privire la salvarea din judecata care va veni.

II. A fost o credință care a acționat după Cuvântul lui Dumnezeu, "Prin credință ... a făcut o corabie."

- Frica de judecata care va veni.
- În ciuda efortului implicat.

III. A fost o credință care a fost răsplătită după Cuvântul lui Dumnezeu, "prin ea, el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor ... prin credință"

- Pentru mântuirea casei lui
- Pentru moștenirea dată lui.

Studiați schița topică de mai jos și observați cum subdiviziunile sunt dezvoltate din diviziunile respective.

Titlul: "Dumnezeu, stâncă mea"

Afirmația: Dumnezeu este asemănat în mod frecvent în Vechiul Testament cu o stâncă.

Propoziția interogativă: De ce este asemănat Dumnezeu cu o stâncă?

Propoziția de tranziție: Un studiu al folosinței cuvântului "stâncă" în Vechiul Testament descoperă trei motive pentru care Domnul este asemănat cu o stâncă.

I. Stâncă a fost un loc unde se purta de grijă.

- Prin lovire, Exod 17:2-6.

- Pentru a purta de grijă din abundență, Ps.78:16.

II. Stâncă era un loc de siguranță.

- Prin faptul că era despăcată, Exod 33:21-23.

- În ceea ce privește dușmanii, Ps.31:2.

III. Stâncă era un loc de stabilitate. Ps.40:2

- Pe care credinciosul putea să stea în siguranță.

- Pe care credinciosul putea sta biruitor, Ps.27:5-6.

Subdiviziunile trebuie să fie într-o structură paralelă.

Ca în cazul diviziunilor principale, subdiviziunile trebuie să fie echilibrate din punct de vedere simetric.

Subdiviziunile trebuie să fie limitate ca număr.

Numărul de subdiviziuni care se află sub o diviziune principală depinde de subiectul în discuție sau de conținutul textului.

Ca diviziunile principale, subdiviziunile nu trebuie să fie neapărat în ordinea textului.

În cazul unei predici expoziționale, în general, este bine să urmezi ordinea textului pe care-l pregătești, atât pentru diviziunile principale cât și pentru subdiviziuni.

Titlul: "Pâinea din ceruri"

Introducere:

- Israelii erau în peregrinaj din Egipt către Canaan; la fel și credincioșii călătoresc de pe pământ până în cer.

- Purtarea de grijă pe care Dumnezeu a avut-o pentru Israelii a fost - mana.

Afirmația: Mana cu care Israelii s-au hrănit în timpul peregrinajului lor din Egipt către Canaan întruchiează hrana

spirituală, Cuvântul lui Dumnezeu din care poporul lui Dumnezeu ar trebui să se hrănească în timpul peregrinajului său pe pământ.

Propoziția interogativă: Din ce punct de vedere mana întruchipează hrana spirituală a credinciosului de astăzi?

Propoziția de tranziție: Există cel puțin trei aspecte în care mana întruchipează hrana spirituală din care poporul lui Dumnezeu ar trebui să se hrănească.

I. Este pregătită, v.4,15.

- De la Domnul, v.4.

- Pentru poporul lui Dumnezeu, v.4,15.

II. În maniera în care trebuia să fie adunată, v.4-21.

- După nevoia fiecărui om, 16-18.

- În fiecare zi, devreme, v.4,21.

III. În scopul ei, v.4,19-36.

- Să susțină poporul lui Dumnezeu pe parcursul peregrinajului său, v.32-35.

- Ca să testeze ascultarea poporului lui Dumnezeu, v.4,19-20, 23-29.

DISCUȚIA

DEFINIȚIA DISCUȚIEI

Discuția este o dezvelire potrivită a ideilor conținute în diviziuni.

CALITĂȚILE DISCUȚIEI

Unitatea.

Tot ce se discută sub diviziuni trebuie să fie simplu, o amplificare a ideii exprimate în diviziunea principală.

Proporția.

Experiența va da capacitatea predicatorului de a recunoaște care anume dintre părțile prediciei trebuiesc accentuate mai mult pe parcursul discursului.

Progresia.

Fiecare propoziție ar trebui să adauge ceva discuției. Atunci, progresia va produce un impact cumulativ asupra inimilor și va ajuta la crearea unui interes vital pentru mesaj.

Exprimarea concisă.

Una dintre cele mai des întâlnite greșeli a omului de la amvon este potopul de cuvinte. Ceea ce poate vorbi în douăzeci și cinci sau treizeci de minute adesea îi ia patruzeci sau patruzeci și cinci.

Fiecare cuvânt pe care îl spune trebuie spus cu socoteală. Fiecare idee pe care o expune trebuie să fie pertinentă.

Claritatea.

Scopul principal al unei discuții este, de a descoperi sau de a revela mai clar înțelesul ideilor din diviziuni. La amvon, cel mai important lucru este ca predicatorul să facă Scriptura clară și inteligibilă.

Vitalitatea.

Cuvintele Scripturii trebuie făcute să aibă un înțeles pentru

ascultători, să fie aplicate în termenii situațiilor din viața proprie. Personajele Bibliei trebuie puse în fața oamenilor într-o așa

manieră, încât ei să poată vedea propriile lor circumstanțe, ispite și eșecuri ilustrate în experiențele oamenilor și femeilor din Biblie.

Dacă discuția se vrea interesantă și provocatoare, trebuie să conțină interesul uman. Predicatorul nu trebuie să spună "povești lacrimogene" doar ca să-i facă pe oameni să plângă. Dimpotrivă, materialul adus în discuție trebuie să atingă în mod vital inimile persoanelor.

Un cuvânt trebuie să fie spus cu umor. Aici se găsește locul "umorului sfânt" la amvon.

SURSE DE MATERIAL PENTRU DISCUȚIE

Predicatorul poate avea materiale pentru discuție din cinci surse principale.

Biblia

Cuvântul lui Dumnezeu este o sursă infinită de material pentru dezvoltarea ideilor conținute în fiecare diviziune a predicii. Din Biblie avem asigurate principalele materiale pentru exegeză. Din moment ce Biblia se explică pe ea însăși, noi trebuie să ne întoarcem în mod constant la Scripturi atunci când încercăm să explicăm un text sau un pasaj.

Alte forme ale literaturii

Includem sub acest subtitlu orice altă literatură care este de folos în dezvoltarea unei predici.

Anumite tipuri de literatură vor fi în mod natural de mai mult folos decât, altele. Comentariile critice sau devoționale, cărțile devoționale și cele de imnuri vor fi valabile în mod particular. Bibliografiile creștine vor fi o altă sursă importantă de material. Manualele și dicționarele biblice, precum și cărțile de arheologie, vor pregăti înțelesuri adânci pentru multe porțiuni ale

Scripturii. Predicile publicate ale marilor maestri ai amvonului, vor fi de asemenea benefice.

Sursele de material pentru desfășurarea schiței prediciei, pot veni din literatura legată de orice domeniu al cunoașterii. De exemplu, medicina are două arii din care predicatorul poate extrage materiale valoroase, în mod particular când el este capabil să arate cum descoperirile recente în aceste câmpuri se leagă de fapte și adevăruri scripturale. Desigur, predicatorul nu va neglija ziarul cotidian și revistele de actualitate.

Experiența.

Experiența personală a unui lucrător este un alt mijloc valabil pentru extinderea diviziunilor prediciei. Când predicatorul poate spune prin ce a trecut, sau ce a văzut cu ochii lui, el este capabil să vorbească cu o convingere de netăgăduit și cu pricepere. Cuvintele lui vor lăsa impresia că el știe despre ce vorbește.

Observația

Viața este plină de lucruri, unele dintre ele având un caracter neînsemnat, care se pot adăuga dând un mare interes prediciei, numai dacă lucrătorul are ochi să le vadă și minte să perceapă relațiile lucrurilor comune cu adevărurile spirituale conținute în Scriptură.

Imaginația

Este posibil pentru un omiletician să exprime imagini mentale care pot adăuga un plus de măreție la discuție. Asemenea idei vor crea un element de originalitate și surpriză și vor adăuga un plus de prospețime tratării subiectului. Folosirea imaginației într-o predică poate astfel deveni un aliat al predicatorului.

Există anumite interdicții pe care lucrătorul trebuie să le ia în considerație atunci când se angajează în folosirea imaginilor mentale. El trebuie să se asigure că nu va permite imaginației sale să atingă extremele. De exemplu, își poate imagina un vapor în flăcări și teroarea ce-i cuprinde pe pasageri care se găsesc în imposibilitatea de a găsi o cale de scăpare.

Dar descrierea cu lux de amănunte a flăcărilor care fac victime și a suferinței pasagerilor, va fi o folosire neînțeleaptă a imaginației sau, este greșit să spui că cei doi tineri pe care Iosua i-a trimis să spioneze Ierihonul, erau puternici și simpatici, și au

traversat Iordanul cu pluta, când, de fapt, nu ni se dau asemenea informații cu privire la ei.

Putem spune: "Gândiți-vă la cei doi spioni. Putem să ni-i imaginăm ca tineri agili și puternici, doritori să slujească lui Dumnezeu și poporului lor, Israel. Ei au ascultat porunca lui Iosua, și s-au dus într-o cetate ostilă fără ezitare.

Întotdeauna trebuie aplicate două reguli de bază: în primul rând, imaginația trebuie folosită cu moderație, și în al doilea rând, trebuie folosită întotdeauna cu bun gust; cu alte cuvinte, trebuie să evităm ceea ce este vulgar sau lipsit de rafinament.

PROCESUL RETORIC ÎN DEZVOLTAREA UNEI SCHIȚE DE PREDICĂ

Există câteva procese retorice care sunt folosite în extinderea sau dezvoltarea unei schițe de predică; ele sunt: explicarea, argumentarea, citarea, ilustrarea și aplicarea. Vom lua în discuție trei dintre acestea.

Explicarea.

După cum am mai spus mai înainte, una dintre caracteristicile cele mai importante ale unei predici este explicarea textului. Aceasta este adevărat nu numai pentru predicile textuală și expozițională, dar și pentru predica topică, care este construită pe baza adevărului biblic. În alte cuvinte, ori de câte ori un mesaj este bazat pe Scripturi, porțiunea sau porțiunile textului sacru folosit, trebuie explicate clar și corect.

Câteva procese sunt implicate în explicarea textului.

Unui dintre acestea este studiul contextului - atât imediat cât și îndepărtat. O exegeză corectă va include de asemenea o corelare a textului cu alte versete. Lucrătorul trebuie să folosească în mod frecvent pasaje paralele, comparând textul, ei caută să-l explice cu alte porțiuni din Scriptură.

O interpretare sănătoasă a Scripturii depinde de asemenea de aplicarea regulilor de limbaj. Atrăgând atenția asupra unor aranjamente gramaticale semnificative, o figură literară, unele forme speciale de expresie, cum ar fi o apariție a metonimiei, a sinedocării sau etimologia unui cuvânt, pot face un drum lung pentru clarificarea

unui text care poate părea ambiguu pentru majoritatea membrilor congregației.

Pentru a ajuta la interpretarea unui pasaj, este deseori de folos citirea din alte traduceri sau versiuni.

Trecutul istoric și cultural al textului poate avea un cuvânt de spus cu privire la interpretarea lui.

Omileticianul trebuie să clarifice pasajul pentru ascultătorii săi, dar ca regulă generală, ascultătorii se vor plictisi dacă interpretarea se extinde pe o perioadă mai lungă de timp. Așa cum am amintit mai înainte, oamenii nu au nevoie de procesul studiului exegetic al lucrătorului, ci de rezultatele lui.

Argumentarea.

Argumentației i se dă un loc important în Scriptură, și întrucât ea are greutate într-o predică, omileticianul nu ar trebui să ezite s-o folosească. Argumentația este de asemenea un mijloc puternic de a extinde o schiță de predică, și în unumite discursuri, producerea unor dovezi valide este esențială.

Timpurile în care trăim cer ca lucrătorul Evangheliei să dea credincioșilor o asigurare clară și adecvată pentru rezonabilitatea credinței lor. Unii tineri din biserică pot fi loviți de îndoieli, sau asaltați la școală de critici la adresa Cuvântului lui Dumnezeu; unii pot ridica obiecțiuni asupra standardelor creștine; alții pot fi puși în încurcătură cu privire la descoperirile arheologice iar alți învățați moderni, cu privire la Biblie.

Există diferite modalități prin care slujitorul Domnului poate verifica adevărul în mintea lui. Prima și cea mai folosită metodă este folosirea Scripturii. Atunci când predicatorul poate arăta în predică faptul că "așa vorbește Domnul", el vorbește cu o autoritate care cere încrederea ascultătorilor săi. Oamenii recunosc de îndată faptul că predicatorul nu exprimă ideile și opiniile sale proprii, ci el proclamă declarații divine pe care ei nu au dreptul să le contrazică sau să le nege. Dar în eforturile sale de a convinge, lucrătorul trebuie să folosească profețiile sfinte cu inteligență și în mod corect.

O altă metodă a argumentației este raționamentul, care e folosirea unui proces logic pentru a ajunge la o concluzie sau pentru a aduce un om la punctul luării unei decizii. Argumentul din analogie, de la cauză la efect, de la efect la cauză, sau din dovezile

cumulative, cât și din inducție și deducție, sunt formele variate ale unei retorici convingătoare.

Biblia conține exemple numeroase ale raționamentului logic, dar pentru scopul nostru va fi suficientă menționarea câtorva din exemplele polemicii biblice.

Apelul final al lui Iosua către bătrânii poporului și către Israel, conține dovadă după dovadă cu privire la bunătatea lui Dumnezeu față de ei, ceea ce îi provoca la loialitate în slujirea lor față de Dumnezeu. Mesajul lui Petru din ziua cincizecimmii stabilește validitatea învierii lui Hristos pe baza versetelor din Vechiul Testament, a mărturiei personale făcute de ucenicii lui Hristos cu privire la învierea Sa, și de revărsarea Duhului Sfânt peste credincioși.

Hristos însuși a folosit argumentarea. Mărturia Sa atunci când i-a invitat pe ucenicii Săi să se odihnească pe baza purtării de grijă a Tatălui lor ceresc. Folosind ilustrația florilor și a ierbii, el a raționat: "Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca Ei cu mult mai mult pe voi?" (Matei 6:30).

Al treilea tip de argumentare este prin mijloacele mărturiei. Această metodă poate fi clasificată corect sub raționamentul logic pentru că dovada poate fi stabilită doar prin evidențe. Valoarea mărturiei depinde de validitatea sa. Anumiți factori sunt implicați în stabilirea veridicității mărturiei cum ar fi numărul de martori, cunoștința, onestitatea și sinceritatea martorilor, toate contribuie la stabilirea credibilității și veridicității afirmațiilor lor. Una din mărturii constă în folosirea datelor sau faptelor statistice.

Titul: "Puterea Cuvântului lui Dumnezeu"

- Are puterea de a trezi la o viață spirituală, 1 Pet.1 :25.
- Are putere să curățească, Ioan 15:3.
- Are putere să sfințească, Ioan 17:17.
- Are puterea să producă creșterea spirituală, 1 Pet.2:2.

Încheiem această secțiune asupra argumentării cu câteva sfaturi.

Unii predicatori, în zelul lor pentru adevăr, par să fie obsedați de ideea că ei sunt chemați să fie apărători ai credinței și de aceea umplu

predicile lor cu dispute sau tirade virulente împotriva a tot ceea ce diferă de ce cred ei. Charles Haddon Spurgeon în cartea sa "Lecturi pentru studenții mei" vorbește despre un om ca acesta care merge înarmat cu un "revolver teologic" gata să tragă în oricine i se pare că nu este de acord cu vederile sale doctrinale.

Omul lui Dumnezeu nu trebuie numai să evite o atitudine de cenzor în predica sa, ci de asemenea ar trebui să fie atent să nu provoace ostilitate din partea ascultătorilor săi prin ridiculizare sau sarcasm amar. Polemicile biblice uneori pot cere ceea ce William Ward Ayer descrie ca fiind "un sarcasm sfințit", ca acela folosit de Ilie atunci când a ridiculizat pe cei patru sute de profeți ai lui Baal la muntele Carmel, dar, ca o regulă generală, este bine pentru omiletician să adere la argumente solide, logice și tranșante. Vorbitorul trebuie să dezvolte o abilitate de a afirma argumentele și evidențele sale în așa fel încât ele să fie grafice și interesante pentru ascultătorii săi.

Citările.

Citările pot să adauge un plus de măreție dezvoltării schiței predicii. Citarea unui cuvânt potrivit la timpul potrivit dă formă mesajului. Predicatorul trebuie să profite prin toate mijloacele, folosind citate, dar trebuie să fie atent să nu le folosească mai mult decât trebuie. Să observăm patru tipuri de citări care pot fi folosite într-un discurs.

(1) Texte scripturale. Chiar dacă mesajul poate fi o expunere a pasajului, citarea unui pasaj paralel ajută la conducerea adevărului către ascultători

(2) Zicătorile. Zicătorile pot uneori să fie în forma unor proverbe cum ar fi "Prietenul la nevoie se cunoaște", "cusătură la timp, te scapă de alte nouă" și "Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard".

Proverbe aparținând altor popoare sau civilizații pot fi folosite.

Chinezii au o zicală "Cel ce continuă să stea în noroi, acolo rămâne"; o altă maximă din China "Cele mai înalte turnuri își au temelia pe pământ"; a treia este "Un înțelept vede o ocazie într-o dificultate; prostul însă vede o dificultate într-o oportunitate".

Un al doilea tip de zicală constă în anumite adevăruri

spirituale afirmate în termeni concisi.

"A-L sluji pe Hristos nu înseamnă extenuare, ci abundență."

"În afara voii lui Dumnezeu nu există succes; în voia lui Dumnezeu nu există eșec."

"Marile noastre probleme sunt mici în comparație cu puterea Lui; micile noastre probleme sunt mari în comparație cu iubirea Lui."

"Puținul este mult atunci când Dumnezeu este în el."

(3) Afirmații din surse autoritare. Afirmații semnificative din surse autoritare constituie un alt tip de citări care sunt folositoare în dezvoltarea predicii. Nu este necesar ca afirmația să urmeze în întregime liniile teologice, ci ea trebuie să fie adecvată mesajului.

(4) Poezia. Citarea din poezie are un loc potrivit într-o predică.

Imnurile care conțin expresii mărețe ale închinării sau care vorbesc despre năzuința ferventă a sufletului sunt o sursă valabilă de citate pentru mesaje cu privire la caracterul devoțional.

METODA ÎNREGISTRĂRII PROCESELOR RETORICE ÎN NOTIȚELE PREDICII

Când predicatorul își face notițe pentru predică, el trebuie să le pregătească în așa fel încât să poată spune dintr-o privire ce trebuie să vorbească.

De dragul clarității, fiecare idee nouă trebuie să fie afirmată pe un rând separat, și materialul de sub fiecare diviziune principală și subdiviziune trebuie să fie întocmit în așa fel încât notițele de sub fiecare secțiune să fie evident și ușor de observat

Dezvoltarea schiței "Câștigat de dragoste" din Luca 19:1-10.

Introducere:

- Biblia descrie convertirea câtorva "cazuri fără speranță" cum ar fi Maria Magdalena, îndrăcitul din Gadara, samariteanca.

- Motivul probabil al descrierilor - să ne încurajeze cu privire la mântuirea "cazurilor fără speranță".

- Zacheu, un alt "caz fără speranță".

Afirmația: Să examinăm trei lucruri în povestirea despre câștigarea lui Zacheu, șeful vameșilor, considerație care ar trebui să ne încurajeze cu privire la câștigarea cazurilor (Ps.40:2) rară speranță de

astăzi.

I. Căutarea lui Zacheu, v.1-4.

- Maniera căutării, v.1.

În liniște și modestie, conform v.1, 10 - unul din scopurile venirii lui Hristos la Ierihon era căutarea lui Zacheu, șeful vameșilor. Vameșii - cei care adunau taxele în Palestina erau angajații guvernului Roman și erau bine cunoscuți pentru corupție. Conform v.8 Zacheu era probabil bogat ca rezultat al avariției și fraudei.

- Efectul căutării, v.2-4.

Venirea lui Hristos a creat o dorință arzătoare din partea lui Zacheu ca să-L vadă. "Căuta" literal înseamnă „încearcă în continuu" dar nu a putut - fiindcă era mic de statură. Urât de toți, a crezut (v.7) probabil că nimeni nu-i va da posibilitatea să-L vadă pe Isus, așa că s-a urcat într-un copac.

Comentarii: Curiozitatea lui Zacheu și dorința lui de "a căuta să-L vadă pe Isus "s-a datorat faptului că a auzit că Isus a avut o atitudine plină de bunătate față de oameni ca și el (Luca 15:1,2; 18:19-24). Dar cu mult înainte ca Zacheu să-L vadă pe Isus, l-a văzut Isus pe el. Zacheu nu l-ar fi văzut pe Isus dacă El nu l-ar fi văzut pe Zacheu. Precum păstorul care a lăsat cele 99 de oi ca s-o caute pe cea rătăcită, așa a venit Isus la Ierihon ca să-l caute pe acest păcătos.

Ilustrație: Doamna Huntington din Anglia, o creștină înfocată, chemată de un om pe moarte - care a strigat în agonie: "Mor și sunt pierdut!" Huntington: "Mulțumește Domnului pentru aceasta!" Omul surprins: "Cum pot să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta?" Huntington: "Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cei pierduți."

Dar, pentru ca cei pierduți să fie mântuiți, noi trebuie să ne ducem după fiecare din ei.

II. Ajutorul dat lui Zacheu., v. 5-7

- Maniera ajutorului, v.5.

Hristos l-a chemat pe Zacheu pe nume; s-a invitat în casa lui Zacheu.

Motiv: Zacheu nu avea prieteni; toată cetatea îl cunoștea ca având o reputație rea - v.7.

Scriitorul grec, Lucian, îi clasifică pe vameși ca fiind

"adulteri, proxeneți și lingușitori"

Astfel că Isus i-a spus: "Cu toate că toți te urăsc, Eu vreau să fiu prietenul tău." "de grabă" sugerează nerăbdarea lui Hristos de a-i deveni prieten.

- Efectele ajutorului, v.6-7.

Auzindu-și numele, Zacheu a crezut că Isus știe totul despre el, și totuși dorea să-i fie prieten, așa că s-a grăbit și L-a primit cu bucurie - bucuros peste măsură că și-a găsit un prieten.

Astfel că dragostea a găsit o cale către inima lui Zacheu

Astăzi este nevoie de mai multă dragoste din partea credincioșilor pentru cei care nu sunt iubiți pentru a-i câștiga prin bunătate, atrăgându-i.

Ilustrație: Mântuirea unui sergent prin bunătatea unui subaltern creștin.

III. Mântuirea lui Zacheu, v.8-10.

- Manifestarea mântuirii, v.8.

(1) O atitudine schimbată - "Iată, Doamne". Înainte de aceasta, Zacheu a trăit pentru el însuși, acum el s-a supus domniei lui Hristos.

(2) O viață schimbată. De la răutate, egoism și fraudă la generozitate și dragoste. Dragostea lui Isus intrată în inimă produce dragoste:

a) Generozitate față de alții: "Jumătate...voi da săracilor."

Standardul lui Zacheu de a da - nu a zecea parte, ci jumătate.

Note: "Dau" - la timpul prezent - este un standard continuu.

b) Scopul restituirii - "dau înapoi împătrit."

Legea V.T. - când un om mărturisea că a furat, el trebuia să înapoieze bunurile furate și să adauge o cincime (Num. 5:7), dar Zacheu și-a impus să dea de patru ori înapoi.

De asemenea, Hristos poate și astăzi să transforme cazurile fără speranță.

2 Cor.5:17 - "Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă." Dacă nu există nici o schimbare reală în viață, ne putem întreba dacă este cu adevărat mântuit.

- Declarația mântuirii, v.9-10,

"Mântuire" - literal înseamnă eliberare (de păcat) "Fiul lui Avraam" - Gen. 15:6 - G". 3:7 - La fel cum Avraam l-a crezut pe Dumnezeu și a fost socotit neprihănit, la fel Zacheu a crezut în Hristos devenind astfel descendentul spiritual al lui Avraam.

Fapte 10:43 - "Oricine crede în El, capătă, prin numele Lui, iertarea păcatelor."

Concluzie

- Hristos poate mântui și transforma cazurile fără speranță pentru a căror mântuire ai așteptat mult.

- Hristos are nevoie de tine ca instrument, câștigând cazurile fără speranță prin manifestarea dragostei Sale prin tine.

O altă fațetă a pasajului din Luca 19: 1-10 este de a căuta principii sau adevăruri pe care textul le sugerează.

Titlul: "Speranță pentru cei fără nădejde"

- Isus caută cazurile fără speranță, v.1-4.

- Isus este plin de har față de cazurile fără speranță, v.5-7.

- Isus mântuiește cazurile fără speranță, v.8-10.

Titlul: "Coroana de spini"

Introducere:

Festivalul anual al Trandafirilor din Portland, Oregon, are ca punct culminant încoronarea reginei la asfințitul soarelui cu o diademă, în cadrul unei ceremonii pompoase.

În contrast avem încoronarea lui Hristos - Omul ideal, Regele harului, care făcea numai bine. Dacă era cineva vrednic de cinste, El era Acela, dar i s-a dat nu o diademă, ci o coroană de spini.

Trei pasaje în N.T. despre coroana de spini, Matei 27-29; Marcu 15:17; Ioan 19:2,5.

Afirmația: Faptul menționării coroanei de spini în N.T, sugerează că această coroană de spini pusă pe capul lui Hristos are o semnificație adâncă.

A fost o coroana a suferinței.

Era un indiciu al suferinței fizice sub care a fost pus. Ce suferințe a putut îndura Hristos atunci când coroana i-a fost pusă pe cap iar spinii i-au pătruns în carne; și atunci când soldații îl loveau peste cap cu trestia (Marcu 15:19) aceasta făcea ca spini să-I pătrundă mai adânc. Expresie a blestemului pe care Hristos L-a purtat pentru noi. Gen.3:17-18 - Pentru că omul a păcătuit, chiar și

pământul a fost blestemat, iar spinii erau expresia blestemului. Spinii de pe fruntea lui Hristos erau expresia blestemului pe care El L-a îndurat pentru noi: "pentru că este scris, "Blestemat este oricine este atârnat pe lemn" (Gal.3:13).

Nu putem să ne dăm seama cât de adâncă era agonia Sa atunci când a fost blestemat pentru noi, dar ceva din adâncă Sa suferință putem vedea în strigătul: "Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?" (Matei 27:46).

A fost o coroană a batjocurii.

A fost indicația batjocurii pe care soldații au aruncat-o asupra Lui. Soldații s-au îndoit de faptul că El era rege, după cum se discutase la procesul Lui, în fața lui Pilat, în orbirea lor, probabil soldații au crezut că este absurd ca cineva, în aparență atât de neajutorat, să pretindă că este rege, astfel că i-au pus coroana de spini pe cap spunând: "El este un înșelător, un rege fals!"

Ce fel de tratament a fost coroana de spini pentru Hristos, Regele harului!? Expresie a atitudinii pe care oamenii au avut-o față de El.

Observați faptul că Hristos cel ridiculizat a fost dus și atârnat pe o cruce (Matei 27:39-44). Isaia 53:3 - "El este disprețuit și respins de oameni."

Să luăm în considerare bunăvoința lui Hristos cum El a permis oamenilor răi și fără inimă să-L trateze pe El, Regele gloriei, cu o mulțumire fără de rușine. Motivul pentru care Hristos a răbdat acestea - Evrei 12:2 - "Pentru bucuria care-I era pusă înainte" - ca să ne scoată din păcat, rușine, și să ne dea salvarea. Tronul i-a fost o cruce grea/cununi de spini, diadema dragostea Sa de Salvator pecetluindu-L ca Mântuitor.

A fost o coroană a victoriei.

O indicare a triumfului pe care L-a avut asupra inamicilor Lui. "Coroana" în fiecare referință la coroana de spini este ca laurii victoriei dați unui câștigător al jocurilor olimpice. Astfel că, așa cum soldații au intenționat, coroana de spini a fost simbolul infamiei, ei încoronându-l prin acest act cu laurii victoriei.

Observați inscripția de pe cruce: "ISUS DIN NAZARET, REGELE IUDEILOR" (Ioan 19:19). Cererea iudeilor de a se îndepărta această inscripție și refuzul lui Pilat de a o face, Ioan 19:21-22.

Pilat a fost corect, cu toate că iudeii l-au respins pe Hristos ca

rege, El a fost într-un fel Rege, dominând și controlând totul pentru împlinirea scopurilor Sale.

Ce coroană potrivită pentru ca Hristos s-o poarte, pentru că atunci când Satana a făcut ce era mai rău, Hristos a făcut ce era mai bine; când a suferit pe cruce, El ducea la îndeplinire răscumpărarea noastră; când a murit pentru noi, ne-a adus la viață; când se părea că va suferi înfrângerea, El a câștigat cea mai mare biruință.

Expresie a biruinței pe care El a îndeplinit-o pentru noi. Știm noi ceva despre spini - lucruri care împung și rănesc? Pentru că Hristos a câștigat biruința asupra păcatului, morții, iadului, noi putem fi biruitori prin El, iar spinii se pot transforma în binecuvântări, 1 Cor. 15:57.

Condiția: noi trebuie să ne supunem Lui, 2 Cor.2:14

Ilustrație: biruința lui Pavel în închisoare, Fii. 1:12-14.

Concluzie:

1. Din încoronarea lui Hristos cu cununa de spini au rezultat binecuvântări - acum coroana e pentru noi N.T. vorbește de mai multe cununi - cununa bucuriei, a neprihănirii, a vieții, a slavei, care nu se veștejește. Dar când îl vom vedea, ne vom arunca cununile înaintea Lui, spunând: "Vrednic este Mielul, care a fost jungheat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda"

2. N-ar trebui să-L încoronăm ca Rege astăzi pentru ceea ce a făcut pentru noi? Să răspundem în cuvintele unui imn: *Pe pământ și sus în ceruri/Nu e nume mai frumos/Nici mai plin de strălucire/Decât numele Hristos.*

ILUSTRĂȚIILE

DEFINIȚIA ILUSTRĂȚIEI

O ilustrație adesea se spune că este pentru predică ceea ce o fereastră este pentru o clădire. La fel cum o fereastră permite luminii să intre în clădire, o ilustrație bună clarifică un mesaj.

O ilustrație este o modalitate de a arunca lumină asupra unei predici prin folosirea unui exemplu.

O ilustrare poate lua oricare dintre cele câteva forme. Poate lua forma unei pilde, a unei analogii, a unei alegorii, a unei povestiri (incluzând o anecdotă sau o fabulă), o înregistrare a unei experiențe personale, un eveniment din istorie sau un incident din biografie. Așa cum am menționat în ultimul capitol, o ilustrație poate fi inventată sau construită prin imaginația proprie a persoanei.

VALOAREA ILUSTRĂȚIEI

Este nevoie să se afirme faptul că cel mai important factor dintr-o predică nu este ilustrația, ci explicația textului. Interpretarea, care trebuie să poarte povara mesajului predicatorului este cea mai importantă; ilustrațiile, oricât de vioaie sau de interesante ar fi, au o importanță minoră. Dar omul care are un mesaj dat de Dumnezeu și o dorință arzătoare de a face mesajul clar pentru oamenii săi, va face tot ce-i va sta în putere ca să găsească și să folosească ilustrații care să-i facă predica interesantă și captivantă. Astfel este bine să scoatem în evidență valorile unei ilustrații bune.

Ele dau claritate predicii.

Ele fac predica interesantă.

Eșecul multor predici nu este în conținutul conceptului lor doctrinar, ci în greutatea sau plictiseala cu care adevărul este prezentat.

Ele dau vitalitate adevărului.

Singurul lucru pe care oamenii și-l amintesc după ce o predică este ținută, este o ilustrație, motivul fiind că adevărul este exprimat cu vitalitate printr-o ilustrație.

Ele accentuează adevărul.

Există multe ocazii când predicatorul găsește că *este* necesar să arate importanța adevărului.

PRINCIPII CARE TREBUIESC OBSERVATE ÎN FOLOSIREA ILUSTRAȚIILOR

1. Folosiți ilustrații potrivite.
2. Folosiți ilustrații care sunt credibile.
3. Afirmați faptele ilustrației cu acuratețe.
4. Ca regulă generală, folosiți ilustrații care sunt scurte.
5. Folosiți discernământul în selectarea ilustrațiilor.

STRÂNGEREA ILUSTRAȚIILOR

Un bun lucrător știe că nu este înțelept să repete ilustrația sa aceleiași audiențe, cu excepția unor circumstanțe rare.

O metodă practică și eficientă pentru fișier este folosirea a două seturi de dosare tip Manila, dimensiuni 8 1/2" x 11". Un set trebuie să fie un fișier textual, constituit dintr-o serie de dosare aranjate în concordanță cu ordinea cărților Bibliei - un dosar pentru fiecare carte. Celălalt set trebuie să fie un fișier topic (pe subiecte) constituit dintr-o serie de dosare topice - unul pentru fiecare subiect. În continuare dăm o lista de subiecte sugerate pentru fișierul studentului:

Administrație - zeciuială

Adolescența

Advențistii de Ziua a Șaptea

Anul Nou

Apologetica

Arheologia

Etica Creștină

Evanghelism

Evoluție

Firea pământescă

Geografia Biblică

Daruri de Crăciun

Asigurarea - Siguranță Veșnică	Iadul, botezul, iertarea
Biblia - Cuvântul lui Dumnezeu	Imnuri
Biserica - Credincioșii	Ispășirea
Căminul	Israel și iudeii
Căsătoria și nunțile	Istoria Bisericii
Cerul	Închinare
Cina Domnului	Înmormântări
Comunism	Lauda
Consacrare	Legea
Convertire	Martorii lui Iehova
Crăciunul	Mângâiere
Credință	Încredere, mântuire
Consacrări	Misiuni
Copiii	Moarte
Cristos - Sângele Lui	Modernism
Cristos - Minuni	Mormonism
Cristos - Persoana Lui	Neo-ortodoxia
Cristos - Învierea și Înălțarea	Omiletici
Cristos - A doua Venire	Paștele
Cristos - Fără Păcat	Păcatul
Cristos - Suferința și moartea	Părtașia
Cristos - Nașterea din fecioară	Profeția
Cumpătare	Psihologia
Denominațiuni	Religiile, comparație
Dovezi ale creștinismului	Romano-Catolicismul
Dragoste	Rugăciunea
Duhul Sfânt	Răscumpărarea
Duminica	Satana
Dumnezeu	Secte
Educația	Sfințirea
Tineretul, trezirea	Școala Duminicală
	smerenia

Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său care este plin de ilustrații. Stephen Brown avea un principiu „Dacă nu poți ilustra, nu predica” Fiecare punct din predică trebuie să aibă o ilustrație.

1. Ilustrațiile bune nu trebuie risipite. Dacă ilustrația este mai bună sau mai importantă decât punctul predicii va folosi. Ilustrațiile sunt ferestrele spre adevăr. Mulți predicatori văzând influența pe care o au ilustrațiile asupra ascultătorilor au tendința de a impresiona cu puterea ilustrațiilor. Unii predicatori sentimentali pentru a cuceri audiența istorisesc ilustrații lacrimogene care se uită foarte greu. Drumul spre iad este pavat cu istorisiri fără adevăr (neadecvate).

2. Ilustrațiile bune suferă din cauza celor care nu știu să le prezinte bine. Prezentarea unei ilustrații într-o predică este o artă. Punctul important al ilustrației este să facă adevărul clar.

3. Cel mai important loc pentru ilustrație este la începerea sau încheierea predicii.

4. Ilustrațiile bune sunt în general ilustrațiile scurte.

5. Totdeauna acordă credit ... dar nu întotdeauna un credit specific.

6. Să nu îți fie frică să împărtășești ilustrațiile.

7. Oamenii își aduc aminte ilustrațiile mai mult decât își aduc aminte punctele din predică.

8. Ilustrațiile istorice.

9. O atenție deosebită trebuie acordată folosirii ilustrațiilor din Biblie. Ilustrațiile trebuie să captiveze biserica.

APLICAȚIA

DEFINIȚIA APLICAȚIEI

Aplicația este unul dintre cele mai importante elemente ale predicii. Aplicația este descrisă în manualele de omiletică ca fiind procesul prin care predicatorul caută să-și convingă ascultătorii cu privire la un adevăr divin descoperit. Astfel că aplicația este un proces retoric prin care adevărul este adus la cunoștința ascultătorilor în mod direct și personal în așa manieră încât să-i convingă.

TIMPUL POTRIVIT PENTRU PREZENTAREA APLICAȚIILOR

Momentul în care o aplicație trebuie făcută, se va determina în funcție de conținutul mesajului.

Ca regulă generală, aplicația este făcută în legătură cu fiecare adevăr spiritual discutat.

Există perioade în care va fi de folos să se facă aplicații la încheierea fiecărei subdiviziuni sau la sfârșitul fiecărei diviziuni principale. Pe de altă parte, există ocazii când aplicația poate precede majoritatea celorlalte procese retorice, cum ar fi argumentația, citarea sau ilustrarea, dar de foarte puține ori ar trebui să fie făcută înaintea explicației.

NECESITĂȚI PENTRU O APLICAȚIE EFECTIVĂ

Să luăm în considerație cinci necesități principale, necesare unei aplicații pentru a fi eficientă.

1. Este de o importanță vitală ca predicatorul să fie un om care trăiește aproape de Dumnezeu.
Vorbirea care încălzește inima și trezește conștiința nu se naște în

atmosfera rece a intelectualismului, ci în părtășia intimă și continuă cu Domnul.

Handley C.G. Moule a spus: "Ai grijă ca nu cumva preocuparea de lucrurile pastorale să te facă să uiți nevoia supremă de a extrage din plinătatea lui Hristos și din comoara Cuvântului Său putere spirituală pentru sufletul și viața ta, ca și cum acestea ar fi singurul suflet și viață care există." (2 Cor.3:18; Efes.4:13)

Nu există nici un substituent pentru un caracter și o viață evlavioasă. A predica adevărul dar a eșua în a-l trăi tu însuți nu va impresiona pe nimeni; dar o viață sfântă, cu o preocupare plină de dragoste pentru alții, este cea mai bună predică pe care un lucrător o poate predica. (1 Tim.4:12)

2. Pentru a avea succes în aplicarea adevărilor Bibliei la vremurile de astăzi, omul lui Dumnezeu trebuie să fie bine educat.

Este esențial ca pastorul să aibă o largă pregătire academică, și o cunoștință bună atât a Scripturilor cât și a problemelor omenirii. Trebuie să aibă o bază solidă despre știință în general și o completă stăpânire și înțelegere a Scripturilor și a doctrinei.

3. O altă calificare pe care predicatorul trebuie s-o posede dacă vrea să aplice adevărul în mod eficient, este o înțelegere a naturii umane.

Lucrătorul trebuie de asemenea să aibă o înțelegere plină de sensibilitate a nevoilor de bază a fiecărui grup de vârstă - nevoile copiilor, ale adolescenților, ale tinerilor, ale celibatarilor, ale tinerilor căsătoriți, ale părinților și de asemenea ale oamenilor în vârstă.

4. Pentru a fi capabil să legăm adevărilor Scripturii cu problemele și circumstanțele oamenilor săi, lucrătorul trebuie să se informeze asupra condițiilor și implicațiilor lor. (Filipeni 1:7).

Capacitatea de a vedea aceste relații vitale dintre nevoile oamenilor și Biblie, va crește pe măsură ce observarea și cunoștința predicatorului cu privire la natura umană va crește.

5. În cele din urmă, pentru ca lucrătorul să obțină un răspuns bun la mesajul său, el trebuie să fie complet dependent de lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.

PRINCIPII PENTRU A FACE RELEVANT ADEVĂRUL

1. Leagă predica de problemele și nevoile fundamentale ale oamenilor. Genesa 45:1-15; având gata expuse versetele de la 4 la 8, suntem gata acum să facem aplicația. Putem proceda în felul următor:

De ce spirit minunat al iertării a dat dovadă Iosif față de frații săi!? Gândiți-vă la anii de suferință mentală și fizică la care el nu se aștepta dar prin care a trecut, și toate acestea din cauza răutății fraților săi, cu toate acestea el nu le-a spus nici un cuvânt dur nici nu le-a adus aminte de răul făcut, nici măcar o nuanță de răutate sau amărăciune nu s-a făcut simțită față de ei. Dimpotrivă, el nu le-a arătat nimic altceva decât bunătate și milă acestor oameni care l-au nedreptățit atât de mult. Cu siguranță că nici unul dintre noi nu putem spune că am fost nedreptățiti mai mult decât a fost Iosif, nici nu am trecut prin nimic din ceea ce Iosif a experimentat. Ne-ar ierta vreodată pe noi cineva la fel de mult cât a iertat Iosif pe frații săi? Dacă suntem creștini, putem spune cu adevărat "Dumnezeu ne-a iertat de dragul lui Hristos totul". Care ar trebui să fie atunci atitudinea noastră față de un frate care ne-a nedreptățit? Fără îndoială, unul dintre motivele pentru care Dumnezeu a preschimbat tot răul din viața lui Iosif în bine a fost faptul că el niciodată nu a strâns amărăciune sau rea-voință față de aceia care erau răspunzători pentru toate nenorocirile lui. Și Domnul cu siguranță va preschimba în bine orice rău care ar veni peste noi prin nechibzuința sau răutatea altora dacă vom proceda ca și Iosif, având un duh plin de bunăvoință și iertător față de aceia care ne-ar putea nedreptăți.

2. Ca o regulă generală, faceți aplicația specifică sau bine definită.

3. Raportați adevărul la realitatea de astăzi.

Fără îndoială că suntem cu toții conștienți că trăim într-o lume în care totul este în schimbare - pe plan politic, economic, religios, social și moral.

Lucrătorul care caută să aducă lumina Scripturii peste problemele lumii trebuie de asemenea să fie un om înțelept și să aibă discernământ. Nu numai că trebuie să se păzească de subiectele politice, dar de asemenea el trebuie să fie capabil să facă deosebirea dintre adevăr și falsitate, dintre separare și compromis,

și ca un pastor credincios, el trebuie să-și avertizeze oamenii cu privire la mișcările religioase sau sistemele doctrinare greșite care pun în primejdie puritatea și corectitudinea bisericii.

Trei teme de o importanță majoră ar trebui să rețină atenția pastorului interpret.

1. Evanghelia - Vestea cea bună a lui Dumnezeu pentru oameni. În timp ce ziarele cotidiene descriu o gravitate mereu crescândă în problemele naționale și internaționale, mesagerul crucii are cu adevărat de adus o veste bună oamenilor în mijlocul haosului și suferinței din lumea de azi.

2. O altă temă relevantă este evanghelizarea. Nu numai lucrătorul ar trebui să propovăduiască Evanghelia, dar trebuie să-și încurajeze oamenii ca prin orice mijloc posibil și ei să împărtășească vestea binecuvântată cu alții. Cel mai bun mijloc de a promova evanghelizarea este ca pastorul însuși să fie angajat activ în câștigarea celor pierduți, și pe măsură ce se ocupă de necredințioșii cu care vine în contact, el va fi capabil să-și conducă adunarea în slujba de câștigare a sufletelor.

3. A treia temă care ar trebui să marcheze lucrarea pastorului interpret este profeția. În scrierile curente, vești uimitoare vin din Orientul Mijlociu, atât de multe încât cu greu trece o zi fără să găsim în unele ziare, referințe la nume și locuri care sunt familiare tuturor cititorilor Bibliei.

Omileticianul nu trebuie să rateze unica oportunitate care i se prezintă prin aceste evenimente extraordinare pentru a atrage atenția congregației asupra semnelor vremurilor. Predici pe tema profeției, vor avertiza pe cei neevlavioși de pericolul în care se află, vor da o responsabilitate bisericii și vor însufleți sfinții cu privire la speranța binecuvântată a revenirii lui Isus Hristos. (2 Petru 1:19)

EXEMPLE DE SCHIȚE DE PREDICI INTERPRETATIVE

Prezentăm un exemplu de schiță de predică interpretativă într-o dezvoltare bazată pe Osea 10:12.

Titlul: "Timpul de a-L căuta pe Domnul"

Introducere:

- Cuvintele textului se adresează Israelului - imoralitate, viciu, corupție. Violență nestăpânită a națiunii, iar Dumnezeu l-a folosit pe Osea ca să cheme Israelul la pocăință.

Dacă era vreun timp pentru Israel ca să-L caute pe Dumnezeu, atunci era.

- Ni se aplică și nouă acest text?

Afirmația: În mesajul de astăzi, voi încerca să răspund la această întrebare prin sugerarea a trei circumstanțe care indică când este timpul potrivit pentru noi de a-l căuta pe Domnul.

I. Timpul potrivit este când judecățile Domnului amenință țara.

- Motivul pentru asemenea amenințări ale judecății.

Biblia îl descoperă pe Dumnezeu ca pe un Guvernator moral, veghind asupra națiunilor. El vede totul. (Prov. 15:3) Ce ar trebui să vadă El când se uită peste națiunea noastră!

Este suficient să menționăm două situații foarte cunoscute în România de azi.

1. **Violența.** Numai semnalate în presă (cazuri de jaf și violență sunt peste 50 săptămânal).

2. **Imoralitate.** Nu există cotidian care să nu aibă rubrică referitoare la avorturi și prostituție ca fenomene îngrijorătoare pentru societatea noastră.

- Natura judecăților lui Dumnezeu.

Dumnezeu a pedepsit Israelul pentru păcatul lui permițând cruzilor asirieni să-l ducă în robie. Monumente antice îl arată pe regele asirian scoțând ochii prișilor de război. Nu știm cum Dumnezeu va judeca națiunea noastră dacă ea persistă în păcat, dar când Dumnezeu a descoperit lui Avraam planul Său de a distruge Sodoma și Gomora pentru vina lor, Avraam s-a apropiat de Dumnezeu și a mijlocit pentru Sodoma.

Rezultate - Gen. 19:29-30.

Trebuie să așteptăm până ce vine judecata lui Dumnezeu, sau urmăm exemplul lui Avraam și îl căutăm pe Dumnezeu pentru națiunea noastră?

II. Timpul potrivit este când propriile noastre condiții

spirituale sunt la un nivel scăzut.

- Indicații ale unor astfel de condiții.

(1) Indiferența față de nevoia spirituală a celor pierduți.

Ilustrația: Iona în corabie în furtună. Când marinarii păgâni au strigat fiecare la dumnezeul lui ca să-i salveze de la pieire, singurul om care-l cunoștea pe Dumnezeu cel viu, dormea! Chiar și după ce căpitanul l-a trezit ca să-l roage pe Dumnezeu lui, el nu a făcut aceasta.

"Nu există conștiință mai insensibilă ca aceea a unui credincios neascultător" Dacă suntem indiferenți față de cei pierduți, condiția noastră spirituală are un nivel scăzut.

(3) Urmându-L pe Isus de afară.

Ilustrație: Petru l-a urmat pe Isus de afară, s-a încălzit la focul dușmanilor, și în final s-a lepădat de Hristos.

Este adevărat și pentru noi? A fost un timp când eram creștini înflăcărați și devotați dar acum - reci, indiferenți: ne-am pierdut dorința pentru devoțiune, rugăciune, lucruri spirituale.

- Efectul unor astfel de condiții.

Pedeapsă disciplinară. Cineva a spus: "Dumnezeu știe cum să pedepsească."

Observați cum l-a pedepsit Dumnezeu pe Iona - a fost înghițit de pește, Iona 2:1 - Iona s-a rugat Domnului, Dumnezeului său din pânțele peștelui".

Dacă condiția noastră spirituală este la un nivel scăzut, ar trebui noi să așteptăm până Dumnezeu ne va pedepsi, înainte ca să strigăm la El? Dacă suntem conștienți de neascultare sau îl urmăm pe Isus de departe, haideți să-L căutăm pe Dumnezeu înainte ca El să ne pedepsească.

Observați rezultatul avut în cazul lui Petru - "Petru a ieșit afară și a plâns cu amar."

II. Timpul potrivit este când Dumnezeu este gata să-și toarne binecuvântările peste noi.

- Măsura binecuvântărilor pe care Dumnezeu este gata să le reverse. Osea 10:12 "Este vremea să căutați pe Domnul ca să vină și să vă ploaie mântuire." Deci, ploaia de binecuvântări. Aceasta așteaptă Dumnezeu să facă, să dea binecuvântări din abundență, (Mal.3:10)

- Condițiile pe care le pune când El își revarsă binecuvântările.

(1) Pocăința. Osea 10:12 "Deșteleniți-vă un ogor nou!" De aici, permite Duhului Sfânt să cerceteze, să descopere ce este greșit; prin harul lui Dumnezeu, să părăsim răul.

(2) O căutare înflăcărată a Lui Dumnezeu. Osea 10:12 - "Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să vă ploaie." Astfel Dumnezeu dorește să fim înflăcărați în căutarea Lui. Ier.29:13 și 2Cron.7:14

Concluzia:

Isaia 55:6 - "Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape." Vor veni vremuri când va fi prea târziu pentru a-L căuta.

Ilustrație: trezirea dintr-o biserică din țară.

Aplicațiile la punctele predicii atrage atenția la modul în care ceea ce s-a vorbit poate fi folosit și cât este de important.

John Albert Broadus explica: Aplicația în sensul strict este partea sau acele părți ale discursului în care noi arătăm cum subiectul se aplică la persoanele adresate și ce sfaturi practice le oferă și care sunt cerințele pe care ei le cer. Aplicația poate fi făcută prin faze strategice de-a lungul predicii:

1. Adevărata aplicație va fi în legătură cu ceea ce s-a spus și trebuie să aibă legătură cu adevărul enunțat și viața persoanei.

2. Aplicația în predică fie că este finală sau imediată trebuie să ducă întotdeauna la o acțiune decisivă.

3. Aplicația trebuie să-l motiveze pe ascultător.

4. Aplicația trebuie să fie directă sau indirectă.

CONCLUZIA

DEFINIȚIA CONCLUZIEI

Am învățat că fiecare predică are nevoie de unitate și scop. La început, predicatorul își propune să ducă la bun sfârșit un subiect în predică. Acel subiect trebuie întotdeauna să fie clar și distinct, și trebuie să controleze tot ceea ce lucrătorul spune în discursul său astfel ca diferitele părți ale mesajului să se îndrepte către același final specific, definit. De aceea concluzia este punctul culminant al întregii predici în care subiectul constant al predicatorului își atinge scopul sub forma unei impresii puternice.

Concluzia nu este locul potrivit pentru a introduce idei sau argumente noi. Scopul ei este doar să accentueze, să reafirme, să stabilească sau să finalizeze ceea ce deja a fost declarat în predică, având obiectivul de a aduce în mintea ascultătorilor adevărurile principale ale discursului. Din cauza importanței vitale a concluziei, lucrătorul trebuie să dea cea mai mare atenție pregătirii ei și să caute prin orice modalitate ca ultima impresie să fie puternică și decisivă.

FORME ALE CONCLUZIEI

Există trei forme principale ale concluziei.

1. Recapitularea.
2. Ilustrarea.

Ideile sau adevărurile unei predici pot fi aduse spre punctul culminant, în modul cel mai eficient, de folosirea unei ilustrații puternice sau potrivite.

Un lucrător a predicat din Numeri 21:4-9 în legătură cu israeliții și șerpii veninoși din pustie. După ce a povestit cum oamenii care erau mușcați de șerpi erau vindecați prin fapții că priveau la șarpele de aramă care a fost înălțat de Moise pe o prăjină, predicatorul și-a

încheiat mesajul cu binecunoscuta poveste a întoarcerii lui Charles Haddon Spurgeon:

Când Spurgeon era tânăr, a ajuns să fie atât de frământat în sufletul lui încât s-a dus în fiecare loc de închinare din oraș, sperând să învețe cum păcatele sale ar putea fi iertate. Într-o duminică dimineța pe drumul către biserică, viscolul l-a împiedicat să ajungă la destinație. Când nu a putut merge mai departe, el a intrat pe o străduță laterală ajungând la o capelă. Acolo erau prezente doar doisprezece sau cincisprezece persoane, iar lucrătorul de acolo nu ajunsese din cauza viscolului. Unul dintre credincioși s-a ridicat apoi la amvon ca să predice. El a ales ca text Isaia 45:22, "Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți ceice sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu și nimeni altul."

Omul era atât de nepregătit încât nu a știut altceva decât să repete pasajul pe toate părțile. Când i s-a părut lui că a terminat tot ce putea spune din text, și-a îndreptat atenția către tânărul Spurgeon. Uitându-se direct la Spurgeon, vorbitorul a spus: "Tinere, arăți foarte deprimat, și așa vei fi mereu - atât în viață cât și în moarte - dacă nu faci ce spune acest text. Dar dacă vei privi la Isus, vei fi mântuit." Apoi a strigat cu putere "Tinere, uită-te la Isus!". În acel moment Spurgeon și-a întors privirea de la vina sa proprie, și s-a încrezut în Hristos, ca singurul Salvator. Bucuria mântuirii a inundat sufletul lui. Acum el știa că păcatele sale erau iertate, nu prin întoarcerea unei noi file, sau ca și cum prin efortul lui însuși ar fi meritat cerul, ci prin simpla privire către Isus, El fiind singurul său Salvator.

3. Aplicație sau apel.

Majoritatea predicilor se sfârșesc cu o aplicație directă sau un apel în care este făcută o chemare pentru a răspunde adevărilor enunțate în mesaj.

PRINCIPE PENTRU PREGĂTIREA UNEI CONCLUZII

Concluzia trebuie să fie în general scurtă.

Nu se poate indica timpul afectat unei concluzii, dar omileticianul trebuie să observe cât timp este dat predicii principale și apoi să dea timp suficient pentru a lega ideile unui mesaj sau pentru a le enunța cu putere aducându-le la un punct culminant în concluzie.

Concluzia trebuie să fie simplă.

Factorul important în concluzie este de a vorbi cu o claritate atât de mare încât subiectul prediciei să fie dat fără greșală ascultătorilor.

Cuvintele finale a concluziei trebuie să fie alese cu grijă și să fie bine gândite.

Aceste cuvinte finale trebuie să fie desemnate să imprime în memoria adunării întregul subiect discutat, sau să dea un simț al importanței sau al urgenței mesajului. Pentru a duce la îndeplinire aceste obiective, cuvintele de încheiere trebuie să conștă în una din următoarele caracteristici:

(1) O reproducere puternică și vioaie a gândului principal al prediciei.

Titlul: "Creștinul roditor"

Text: Ioan 15:1-8.

Introducerea:

1. Biblia conține multe adevăruri adânci cu privire la viața creștină.

2. Pentru a ne învăța unele dintre aceste adevăruri adânci despre viața creștină, uneori Domnul folosea cele mai simple ilustrații sau pilde.

Afirmația: În Ioan 15:1-8, Hristos folosește o pildă simplă a unei vițe de vie pentru a ne învăța adevărul adânc despre producerea roadelor.

Propoziția interogativă: Cum folosește Hristos pilda viței de vie pentru a ne învăța despre producerea roadelor?

Propoziția de tranziție: În pilda Lui, Hristos ne atrage atenția asupra a trei caracteristici esențiale aflate în legătură cu via, pentru a ne învăța despre producerea de roade.

I. Vița, v. 1, 4.

- Aceasta vorbește despre Hristos, "adevărata viță", v.1

- Aceasta vorbește despre Hristos în relație cu noi, v.5

II. Mlădițele, v.2-6.

- Ele vorbesc despre noi cei prin care roadele se produse

- Ele vorbesc despre cei care trebuie să rămânem în Hristos

pentru a aduce roade, v.4-6.

- Ele vorbesc despre noi cei care trebuie să aducem roadă din belșug, v.2, 5, 8.

III. Vierul, v.1, 2, 6, 8.

- Acesta vorbește despre Dumnezeu care îndepărtează mlădițele care nu aduc roadă, v.1, 2a, 6:

- Acesta vorbește despre Dumnezeu care curățește mlădițele, v.2b.

- Acesta vorbește despre Dumnezeu care este glorificat atunci când noi aducem roadă din belșug, v.8.

Concluzia:

1. Fiecare credincios poate fi un creștin roditor.

2. Remarci finale - vezi mai sus.

(2) O citare a textului însuși. Dacă un predicator și-a ales ca text Ioan 15:4, el poate să-și încheie predica în modul cel mai potrivit prin cuvintele textului: "Rămâneți în Mine, și eu voi rămânea în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine."

(3) Citarea unui alt pasaj din Scriptură potrivit prediciei.

Presupunând încă o dată că textul ales pentru discurs este Ioan 15:4, predicatorul poate concluziona cu un pasaj paralel cum ar fi Galateni 5:22-23 - Roadă Duhului.

(4) Citarea dintr-o poezie potrivită sau o strofa sau două dintr-un imn.

(5) O provocare sau un apel puternic.

Dacă omileticianul a predicat un mesaj evanghelistic cu tema "Trei Oameni care au murit la Calvar", în care vorbește despre Hristos ca fiind pe crucea din mijloc și de cei doi tâlhari, unul care s-a pocăit și altul care nu, care erau și ei pe celelalte două cruci, unul la dreapta lui Isus și altul la stânga Sa, cuvintele sale finale pot fi următoarele: "Fiecare bărbat și femeie stă astăzi în locul unuia dintre acești doi tâlhari. Ori suntem pocăiți ori nu suntem, ori suntem iertați ori nu suntem, ori suntem mântuiți ori suntem pierduți. În ce loc te afli tu?"

Titlul: "Pierdut și Găsit"

Introducere:

1. La "Spectacolul Lumii" din Chicago: Pentru a da o mână de ajutor părinților să-și găsească copiii care s-au rătăcit, autoritățile Spectacolului au stabilit un departament pentru copiii numit "Pierdut și Găsit".

2. Luca 15 - departamentul "Pierdut și Găsit" al Bibliei.

Aici Isus istorisește despre trei lucruri care au fost pierdute și s-au găsit - o oaie, moneda de argint și fiul.

Afirmația: Povestirea fiului care a fost pierdut și apoi găsit, ilustrează istoria păcătosului care este "pierdut și găsit".

Propoziția interogativă: Cum ilustrează această povestire a fiului pierdut, istoria păcătosului care este "pierdut și găsit"?

Propoziția de tranziție: Povestirea fiului risipitor este o imagine cu patru fațete a istoriei păcătosului care a fost "pierdut și găsit."

I. Vina păcătosului, v.1 1-13.

- În voința sa proprie, v. 11-12. 2. În rușinea lui.

II. Taina păcătosului, v. 14-16.

- În dorința sufletului său, v. 14.

- În eforturile sale zadarnice pentru a-și satisface dorința, v.15, 16.

III. Pocăința păcătosului, v.17-20a.

- Realizarea păcătoșeniei, v. 17-19.

- Întoarcerea lui la Dumnezeu, v.20a.

IV. Restaurarea păcătosului, v.20b-24.

- Primirea lui de către Dumnezeu, v.20b-21.

- Binecuvântările turnate de Dumnezeu peste el, v.22-24.

Concluzie:

Ilustrație: Un alt băiat era pierdut - fiul cel mare. El era afară la câmp atunci când fratele lui s-a reîntors acasă. Când a fost invitat de tatăl lui să ia parte la petrecerea ce se dădea pentru fratele său care se întorsese acasă, el a refuzat. El a pretins că a trăit în neprihănire toată viața sa și astfel mai degrabă el era vrednic de răsplată și nu fiul risipitor. Fiul cel mare era pierdut și cu desăvârșire nepocăit.

Fiul risipitor s-a întors acasă pentru că el se pocăise de vina sa.

Pe de altă parte, fiul cel mare, în mândria și auto-neprihănirea sa, atâta cât știm din pildă, nu s-a împăcat niciodată cu tatăl său.

Cei doi fii sunt prototipuri pentru cele două clase de oameni - unul, păcătosul care vine de bună voie la Dumnezeu, recunoscându-și nevoia de a fi iertat; altul, unul care este atât de auto-neprihănit încât nu simte nevoia de pocăință.

Ca și fiul risipitor, te-ai dus tu vreodată la Dumnezeu recunoscându-ți vina și gășind plinătatea iertării Sale, sau ești ca fiul cel mare, prea neprihănit ca să primești iertare de la Dumnezeu? Mântuitorul a spus: "Pe cel care vine la Mine, nu-l voi da afară."

Nu vrei tu să vii la El acum?

Concluzia trebuie să fie exprimată în schiță în câteva propoziții scurte.

"Psalmul mulțumirii"

Concluzie:

- Ioan 10:4, 16, 27 - Oaia lui Hristos "aude vocea Lui."

- Dacă tot ce s-a spus despre oaie în acest Psalm este adevărat în experiența noastră, noi trebuie să ascultăm în mod constant vocea lui Hristos și să-L urmăm.

Pentru ca studentul să vadă cum concluzia este legată de corpul principal al predicii, prezentăm întreaga schiță:

Titlul: "Psalmul mulțumirii"

Introducere:

- Păstorii din Transilvania care au sute de oi - nu pot să dea atenție fiecărei oi în parte.

- În contrast avem păstorul din acest psalm - ca și cum ar avea numai una singură de care să aibă grijă.

- Pentru că eu sunt o persoană, am nevoie de atenție personală - ca și oaia din acest psalm.

Afirmația: Credinciosul, în Scriptură, este asemănat cu o oaie care aparține Domnului.

Propoziția interogativă: Ce ne învață acest psalm în legătură cu oaia Domnului?

Propoziția de tranziție: Există trei fapte principale pe care le

putem învăța din acest psalm în legătură cu oaia Domnului.

I. Păstorul oii, v.1.

- Pastor atotputernic, v.1.

- Păstor personal, v.1.

II. Purtarea de grijă față de oaie, v.2-5.

- Odihnă, v.2.

- Călăuzire, v.3.

- Mângâiere, v.4.

- Satisfacție, v.5.

III. Perspectiva oii, v.6.

- Perspectivă strălucită pentru această viață, v.6.

- Perspectivă binecuvântată pentru viața viitoare, v.6

Concluzia:

- Ioan 10:4, 16, 27 - Oaia lui Hristos "aude vocea Lui."

- Dacă tot ce s-a spus despre oaie în acest psalm este adevărat în experiența noastră, noi trebuie să ascultăm în mod constant vocea lui Hristos și să-L urmăm.

O altă schiță:

Titlul: "Metodele lui Dumnezeu pentru evanghelizarea misionară."

Text: Fapte 13:1-5.

Introducere:

- Niciodată în istoria bisericii nu s-a ivit o așa de mare oportunitate pentru evanghelizare.

- O mare parte din lume ne este deschisă.

- Dumnezeu are un plan pentru evanghelizarea eficientă.

- Biserica de astăzi nu trebuie să eșueze din necunoașterea acestui plan.

Afirmația: Aceste principii ale evanghelizării și ale bisericii primare stabilite prin instrucțiunile lui Dumnezeu sunt aplicabile în evanghelizările de astăzi.

Propoziția interogativă: Ce ne spune textul despre metodele de evanghelizare ale bisericii primare?

Propoziția de tranziție: Textul ne dă patru principii pentru evanghelizări.

I. Trebuie să existe personal care să se ofere, v. 1 .

- Oameni care sunt într-o părtășie activă în biserică, v.1
- Oameni care sunt echipați din punct de vedere spiritual, v.1.

II. Trebuie să existe o chemare din partea Duhului Sfânt, v.2.

- Oameni care sunt chemați printr-o alegere specifică, v.2.
- Oamenii care sunt chemați la o lucrare specifică, v.2.

III. Biserica trebuie să se identifice cu misionarii, v.3.

- Ei trebuie să se roage cu ei, v.3.
- Ei trebuie să-i însărcineze, v.3.
- Ei trebuie să accepte responsabilitatea de a-i trimite, v.3.

IV. Ei trebuie să lucreze cu credincioșie pentru cei trimiși afară, v.4-5.

- Ei trebuie să asculte de călăuzirea Duhului, v.4.
- Ei trebuie să predice Cuvântul lui Dumnezeu, v.5.
- Ei trebuie să lucreze împreună, v.5.

Concluzie:

- Aceste principii nu sunt complicate, dar sunt principiile pe care Dumnezeu le-a ales să le folosească.

- Răspunsul nostru față de Hristos cere ca noi să ne luăm locul nostru în punerea acestor principii în aplicare.

- Fiecare trebuie să se întrebe:

"Sunt calificat?",

"Ascult eu vocea Duhului Sfânt?"

"Mă identific eu cu adevărat cu aceia care au plecat afară?"

"Doresc eu să mă cheltuiesc pe mine însumi și să fiu cheltuit după călăuzirea Duhului Sfânt?"

- Dumnezeu așteaptă să audă răspunsul nostru.

Un alt mijloc de a concluziona în mod corect această ultimă schiță, poate fi o ilustrație.

Când Dr. Mitchell păstora o biserică în Grand Rapids, Michigan, el a primit un mesaj de la unul din tinerii din biserica sa care era gata să părăsească Statele Unite pentru o slujbă misionară în China. Înainte de a pleca cu vaporul, tânărul i-a telegrafiat Dr. Mitchell din San Francisco, cerând de la pastorul său un ultim sfat înainte de a pleca pe mare către câmpul misionar. Dr. Mitchell i-a răspuns imediat: "Stai la picioarele lui Isus și spune chinezilor ceea ce

vezi."

Predicatorii trebuie să înțeleagă că trebuie să creadă în predicare ca mijloc principal prin care Dumnezeu aduce oameni mântuire, iar ei trebuie să acorde cea mai mare energie și timp pentru realizarea acestei lucrări.

După ce ideea a fost concepută, embrionul predicii va începe să se dezvolte. Trebuie să știm ce spune Dumnezeu înainte de a afirma ce știm noi.

După identificarea temei sau temelor specifice putem să ne concentrăm la dezvoltarea predicii. Stuart Briscoe pastor la Biserica Elmbrook din Wankesha Wisconsin gândindu-se, unde poate găsi ajutor a citit versetul din Evrei 4:16 „*Să ne apropiem dar cu deplină încrederea de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie*” și a alcătuit o schiță de predică din epistola către Evrei.

1. Unde să găsim ajutor - Curăță viața ta, (Evrei 1:1-4)
2. Unde să găsim ajutor - Cooperează cu frica ta, (Evrei 2:14-18)
3. Unde să găsim ajutor - Confruntă frustrările tale, (Evrei 4:1-13)
4. Unde să găsim ajutor - Rezolvă ispitele tale, (Evrei 4:14-16)
5. Unde să găsim ajutor - Vezi dincolo de probleme tale, (Ev. 5:7-14)
6. Unde să găsim ajutor - Rezolvă nesiguranța ta, (Ev. 6:13-20)
7. Unde să găsim ajutor - Curăță conștiința ta, (Evrei 9:1-14)
8. Unde să găsim ajutor - Menține credința ta, (Evrei 10:19-39)

Predicatorul trebuie să înțeleagă că cei care îl ascultă nu au toate cunoștințele specifice pe care el le posedă și poate cei care îl ascultă să nu fie de acord cu punctul lui de vedere.

Mulți predicatori au această problemă: au un început puternic, dezvoltă o schiță bună de predică, dar nu știu cum să facă încheierea predicii. Pe lângă text cea mai importantă parte a predicii este concluzia.

Predicatorii greșesc fiindcă nu știu cum să încheie predica. Unele predici aleargă ca rapidul, se duc cu viteză, dar nu ajung la destinație niciodată.

Alții fac câte două sau trei încheieri la aceeași predică, iar alții predicatori repetă concluzia la nesfârșit nefiind mulțumiți cu ceea ce au de spus pe parcursul predicii.

Alții încheie predica post scriptum, concluzia nu are de a face prea mult cu predica, ci doar predicatorul aruncă câteva idei, alții încheie predica în același fel săptămână după săptămână. Noi trebuie să avem varietate și în încheierea predicii.

Pastorul Brian L. Marbour de la Biserica Baptistă din Richardson Texas prezintă modele de urmat:

Sumarizarea - Predicatorul sumarizează punctele majore ale predicii sau tema centrală a predicii. Repetiția este una dintre cele mai bune metode a predării. Repetiția reîntărește ideile cheie. Valoarea sumarizării este că reafirmă punctele majore ale mesajului pentru adunare.

Ilustrația - Un alt mod eficient de a încheia o predică este cu o ilustrație sau o povestire. Ilustrația ne întărește să vedem adevărul discutat în predică și să vedem acest adevăr în compartie cu viața noastră.

Ilustrația sau istorisirea va imprima mesajul în mintea ascultătorilor.

Valoarea ilustrației este că ea vizualizează adevărul mesajului într-un mod în care va avea impact asupra ascultătorului. Pericolul este că mulți predicatori folosesc ilustrația care nu se potrivește în predică sau care nu merge cu predica.

Aplicația. Noi trebuie să învățăm să aplicăm predicile în viața oamenilor. Aceasta se face și trebuie făcută prin mesaj.

Concluzia. Te aduce în faza de a răspunde la următoarele întrebări: Ce putem face? De ce trebuie să facem? Cum putem să facem? Valoarea aplicației este că aduce mesajul din lumea biblică în lumea contemporană și ne răspunde la întrebările noastre.

Îndemnul. Metoda de încheiere a predicii este cu un îndemn o îmbărbătare, o provocare de a răspunde la ceva specific din mesaj. Fapte 2:37-38 „*După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: "Fraților, ce să facem?". "Pocăiți-vă", le-a zis Petru, "și fiecare din voi să fie*

botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh". Valoarea îndemnului este că reflectă scopul predicii să motiveze oameni la acțiune. Blackwood spunea că „singura diferență dintre predică și referat este că referatul te sfătuiește, pe când predica te conduce la o acțiune morală și spirituală”.⁹² Pericolul este că mulți predicatori folosesc manipularea și intimidarea încercând să forțeze deciziile în loc ca adunarea să răspundă simplu la adevărurile prezentate în mesaj.

Versificarea. O metodă populară de a concluda este printr-o strofă de poezie, un vers dintr-o cântare. Valoarea acestei metode este că aceste poezii și cartea exprimă adevăruri centrale ale creștinismului în moduri unice și distincte.

Textualizarea. Predicatorii încep cu un text și de multe ori încheie cu acest text și lasă textul ca o concluzie. Valoarea textualizării este că acesta înalță, zidește. Cu durere constatăm că mulți predicatori își prezintă ideile, părerile lor asupra diferitelor subiecte după care caută un text ca să legitimeze ceea ce ei au spus.

Trebuie să ne aducem aminte de câteva principii:

1. Concluzia trebuie să fie potrivită.
2. Concluzia trebuie să fie clară. Să fie înțeleasă. Fiecare trebuie să înțeleagă ceea ce noi spunem.
3. Concluzia trebuie să fie personală. Trebuie să-1 convingă pe ascultător că este pentru el/ea.

Este o mare rușine să distrugem o predică bine pregătită, inspirată de Duhul Sfânt (cu bază biblică) numai din cauză că nu știm cum și când să ne oprim.

E. VALUAREA PREDICII

Oamenii au sistemul lor de evaluare, atunci când se evaluează calitatea unei predici este eficientă și în viața personală. James W. Cox prezintă câteva întrebări pe care trebuie să ni le punem pentru a evalua o predică:

1. Predica ta acordă reprezentarea corectă a întregii Scripturi?
Unii se limitează la texte care le plac predicând fie din Vechiul Testament sau Noul Testament, o carte profetică, o învățătură a Scripturii. Mulți teologi recomandă să se predice alternativ dintr-o carte a Vechiului Testament și dintr-o carte a Noului Testament. Alții predică capitol cu capitol sau verset cu verset. Seria de predici poate fi întreruptă și să se predice subiecte urgente de care are nevoie biserica.
2. Predica acordă o tratare sistematică a temelor importante din Biblie? S-ar putea ca o predică să nu acopere tema aleasă și de aceea este nevoie de o serie de predici pentru înțelegerea aspectului teologic.
3. Este predica relevantă pentru nevoile prezente ale ascultătorilor? Predicile trebuie să fie relevante. De ce predic eu acest subiect? Pentru ca o predică să se califice ca reală trebuie să aibă legătură cu viața de astăzi. Prin ceea ce spunem noi facem o diferență în viața oamenilor care ne ascultă și iau mesajul în serios.
4. Predica reflectă implicarea personală a pastorului cu mesajul? Adevărul vine prin personalitate. Poți să predici cu indiferență și nici tu să nu crezi ce predici, atunci cum te vor crede cei care te ascultă? Noi nu trebuie să fim numai proclamatori, învățători, ci martori și cei care ne aud să vadă ca și noi credem ceea ce spunem.
5. Predica are o idee centrală clar enunțată. **O** predică are nevoie de unitate și ideea centrală trebuie să fie simplă și redusă la **o** simplă propoziție.
6. Predica trebuie să aibă un scop bine definit. Nu trebuie să ne pierdem în pustia omileticii și să nu ajungem la titlul promis în predică. Trebuie să definim scopul predicii și să știm unde

ne îndreptăm.

7. Conținutul mesajului, natura și nevoile ascultătorilor sugerează o varietate de structură? Trebuie să avem o varietate de texte atât ca formă cât și în context.
8. Predica urmează o progresie logică și psihologică. Predica nu trebuie să stea pe loc, la fel ca roțile unei mașini trebuie să fie într-o mișcare progresivă.
9. Predica trebuie să folosească o dezvoltare variată și materiale ajutătoare. Noi nu trebuie să folosim aceleași idei, ci trebuie să dăm exemple concrete și să folosim comparații, să-i ajutăm pe oameni să înțeleagă și să aprecieze anumite adevăruri. Noi trebuie să purtăm audiența cu noi, întâlnind caractere și evenimente interesante și biserica să trăiască prin experiențe, cu lacrimi și cu bucurie, cu inspirație și cu suspans, credință și îndoială. Să vorbim despre Dumnezeu real și oamenii reali.
10. Pot ascultătorii să se identifice din punct de vedere etic și religios cu persoanele din povestire? Povestirea este o artă, dar această artă poate fi învățată.
11. Folosește predica o varietate de sentințe tip? Noi trebuie să învățăm să spunem lucruri într-un mod diferit ca să facem să crească interesul ascultătorilor.
12. Limbajul este clar? Limbajul predicii este de cele mai multe ori tehnic, academic, literar.
13. Se folosește un limbaj concret? La foarte mulți predicatori le place să vorbească mult și nu spun nimic concret, vorbirea lor nu are nici un sens, iar ascultătorii nu sunt implicați.
14. Limbajul folosit are un efect emoțional? Unii predicatori au un limbaj limitat: moarte, judecată, durere, plâns, foame, singurătate. Acești predicatori pesimiști nu au experimentat niciodată bucuria mântuirii și libertatea duhului. Ei trăiesc sub lege nu sub har. John Wesley spunea: nu predica despre credință până nu o ai. Îmbogățește-ți vocabularul cu cuvinte ca: dragostea lui Dumnezeu, bucurie, surpriză, zâmbet, prietenie, muzică, etc. Limbajul Scripturii este un limbaj al

sărbătorii. Este adevărat că Biblia vorbește de cruce, suferință, dar după toate acestea urmează bucurie și slavă.

14. Sunt predicile prezentate într-o manieră în care mesajul este comunicat cel mai bine? Predicatorii trebuie să depună toate eforturile și să comunice mesajul cât mai bine atât prin cuvinte, gesturi,- mimică să aibă acestea varietate.
15. Există creativitate și reciprocitate în prezentare? Predicatorul trebuie să aibă bucuria creativității. Permanent trebuie să creeze ceva nou în predica lui. Să nu meargă pe drumul bătătorit și să caute căi noi, să nu aibă merindele gabaoniților și să fie călăuzit de duhul lui Samson. „Voi face ca mai înainte, doar am mai predicat și știu am experiență”. Dragul meu coleg are experiență în a vinde vechituri. Dumnezeu dorește ca tot timpul să fim înprospătați cu ceva nou datorită legăturii permanente pe care o avem cu El gândindu-ne ce vom putea să aducem nou în fața poporului. Ce să aduci nou când toată ziua ai stat la tarabă doar să vorbești de prețuri și impozite sau ai desfășurat alte activități departe de Cuvântul lui Dumnezeu, iar la amvon apari ca o epavă stoarsă de putere și abia aștepți să se încheie slujba și ridici paharul izbăvirilor că ai mai condus o slujbă sau ai ținut o cuvântare.
17. Vocea primește o atenție și o îngrijire potrivită? Noi trebuie să fim naturali și să folosim vocea pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Unii colegi își cântă predica în loc să o rostească. Predicatorul trebuie să vorbească clar să nu înghită cuvinte să nu pronunțe greșit. Se recomandă predicatorilor să citească cu voce tare și să facă efortul ca să pronunțe cuvintele corect atât în conversație, cât și în predică.
- Ex. În această zi voi aminti cuvintele: „PISALMISTULUI” în loc de „PSALMISTULUI”.
18. Este predica un eveniment în care Duhul Sfânt este la lucru? Tehnicile și mecanismul omiletic nu trebuie să împiedice prezența lui Dumnezeu la lucru. Multe persoane ar veni la biserică dacă noi am fi mai atenți cu felul în care predicăm.

19. Îl înalță predica pe Isus Hristos? Trebuie să-L înălțăm pe Dumnezeu, Domnul Isus și Duhul Sfânt pentru lucrarea pe care El o face. În ultimul timp există o tendință și în special a celor care au terminat o școală biblică să se înalțe, să spună ce au făcut pe unde au studiat. Un lucru este sigur „Dumnezeu nu-Și împarte slava cu nimeni și noi trebuie să-I aducem glorie și să-L înălțăm pe Isus.

Pastorul trebuie să aibă un calendar anual cu ce va predica.

Calendarul anual este guvernat de hristologie datorită evenimentelor care au loc pe parcursul anului. Predicatorul nu numai că predică textul, dar el trebuie să-și ilumineze tezaurul în care se află. Creștinul are mai multe calendare în fiecare an: fiscal, academic, agricol. În multe biserici calendarul pentru lecțiile biblice a fost împărțit pe cicluri de șapte ani.

În Adunările lui Dumnezeu din România folosim calendarul șapte ani pentru a acoperi toată Sfânta Scriptură cu lecțiile biblice, iar păstorii sunt încurajați să țină predici din cărțile Bibliei.

- Ex. Se încheie seria de predici „O carte din Vechiul Testament”, se face o pauză după care se va începe să se predice o carte din Biblie. Din fiecare capitol, o predică alternând cu o carte din Vechiul Testament, și una din Noul Testament.

CAPITOLUL IV

PREDICA - SFATURI PRACTICE

Rolul predicii

- Să mărturisească Evanghelia pentru mântuirea sufletelor
- Să corecteze unele defecte spirituale.
- Creștere spirituală.
- Hrană spirituală.
- Profetic.

Importanța pregătirii pentru predică

- Ne dă timp pentru a alcătui o predică bună și compactă.
- Ne oferă ocazia culegerii a cât mai multe învățături și pilde la subiect.
- Ne ajută ca să nu pierdem nici o idee principală de la subiect.
- Ne ajută să ne familiarizăm cu subiectul predicii.
- Ne ajută să memorăm versete, ilustrații și chiar planul de predică.
- Ne ajută să evităm predici monotone, stereotip.
- Ne ajută să evităm căutări penibile în Biblie.

Chemarea predicatorului

- Ambasadori (împuterniciți - 2Cor. 5:8-9).
- Ispravnici (1Cor. 1:1, 4:1, Tit 1:7 - administratori
- Îngeri (Apoc. 2:1)

- Vase de cinste (2Tim. 2:21).
- Pescari de oameni (Matei 4:19).
- Lucrători, ostași (1 Cor. 3:9, 2Cor. 2:3).

Calitățile celor chemați

- Morale - viață nepătată (ICor. 3:1-7).
- Fizice - (Lev. 21:17-20).
- Să aibă în inimă focul sacru al chemării lui Dumnezeu (Ieremia 20:9).

Personalitatea predicatorului

- Seriozitatea
- Punctualitatea
- Om de cuvânt
- Un exemplu ireproșabil pentru alții

Formarea predicatorului și menținerea lui ca slujitor al Evangheliei

Personalitatea predicatorului trebuie formată prin:

- Cunoașterea sistematică a Bibliei
- Cunoașterea învățăturii și principiilor de credință
- Predicatorul trebuie să fie un om al cărții
- Predicatorul trebuie să fie un om al ordinii în viața sa particulară
- Un predicator trebuie să prevadă totul
- Să-și îngrijească sănătatea
- Să-și caute colaboratori
- Să cunoască psihologia oamenilor
- Trebuie să-și rezerve timp pentru familia lui
- Soția predicatorului trebuie să fie și ea un exemplu de viață

creștină

Mesajul predicii

Mesajul trebuie să aibă:

- Caracter evanghelic.
- Caracter de zidire, mângâiere și îmbărbătare.
- Caracter educativ.

Etapele pregătirii pentru predică

1. Rugăciunea

2. Să ne hotărâm despre ce vom predica. În funcție de scopul

urmărit predicile pot fi:

- de evanghelizare
- de îmbărbătare și zidire sufletească
- moralizatoare
- doctrinale
- studii biblice
- ocazionale

Predicile se împart în:

- a) Predici cu subiect
- b) Predici textuale
- c) Predici expoziționale

3. Alegerea textului biblic

4. Adunarea materialului

5. Selecționarea materialului

6. Planul de predică

7. Memorarea planului de predică

Textul biblic

Depinde de anumiți factori:

- natura serviciului divin
- locul unde predică

- nevoile spirituale ale adunării
- problemele ce trebuie abordate
- ascultători
- cunoștințele, experiența, abilitatea predicatorului
- textul să nu se repete des

La alegerea textului biblic trebuie să urmărim:

- evitarea citirii unor texte alese la întâmplare
- evitarea unor texte care nu pot fi citite în public
- evitarea unor texte ridicole
- să evităm textele care necesită anumite explicații
- să nu căutăm texte cu înțeles special
- să nu fie texte mutilate
- să nu fie prea lungi, nici prea scurte
- să nu înceapă la mijlocul unei idei.

Textul biblic ales trebuie gândit.

Introducerea predicii

Scopul introducerii:

- Trezirea interesului pentru ascultători
- Pregătirea ascultătorilor pentru ceea ce urmează să vorbim

Condițiile introducerii:

- Să nu fie prea lungă
- Să nu conțină un plan de idei
- Să nu fie plină de laude și promisiuni
- Să nu fie prea tare, prea senzațională, exagerată
- Să aibă o legătură cu subiectul
- Să fie o pregătire a ascultătorilor cu subiectul ce urmează
- Să facă o trecere lentă la subiect

Sursa introducerii:

- poate fi o idee din contextul biblic ales
- o idee din cadrul istoric
- semnificația deosebită a întâmplării
- elemente descriptive geografice

- circumstanțele scrierii textului
- ocazia în care vorbești
- importanța textului și utilitatea lui
- poate fi o pildă, o cugetare, un extras din vorbirea anterioară, un vers din cântare sau poezie.

Predica trebuie să conțină cele trei părți: introducere, tratare și încheiere.

Tratarea trebuie să urmărească:

- luminarea minții
- mișcarea inimii
- înduplecarea voinței

Încheierea predicii

Scopul încheierii:

1. Un scurt rezumat al predicii
2. Să revadă ideile principale
3. Să recapituleze argumentele cele mai puternice
4. Să fie un apel la acțiune

Moduri de încheiere:

- cu un îndemn
- cu o întrebare
- cu rezumatul a 2-3 fraze
- cu începutul predicii
- cu un citat biblic, cugetare, verset de cântare, rugăciune
- cu o pildă, sau o ilustrație

Planul de predică

Importanța lui:

- Ajută pe predicator să vorbească ordonat
- Evită scăparea unor idei
- Ușurează memorarea predicii
- Înlățește repetarea predicii cu alte ocazii

Ordinea urmată pentru realizarea planului:

- Stabilirea textului și subiectului predicii
- Citirea contextului și a trimiterilor biblice
- Consultarea de concordanțe, dicționare și alte lucrări
- Notarea ideilor principale
- Selecționarea ideilor păstrând ceea ce corespunde subiectului.

Gruparea ideilor și împărțirea predicii pe puncte:

- Scrierea provizorie mai detaliată a planului
- O pauză de câteva zile folosite pentru rugăciune
- Definitivarea planului
- Transcrierea planului
- Memorarea planului

Condițiile unui plan bun:

- Să cuprindă ideile de bază
- Să marcheze introducerea, tratarea pe subpuncte și încheierea
- Să nu fie prea încărcat
- Să evite frazele
- Să fie scris clar și frumos
- Ar fi recomandabil să se scrie în culori pentru a evidenția anumite citate.
- Formatul planului să nu fie mai mare de pagina Bibliei
- Sus să se scrie data și locul predicii într-un colț.

Condiții pentru o bună expunere a predicii

- Puterea
- Naturalitatea
- Simplitatea
- Originalitatea
- Atracția
- Spontaneitatea
- Adaptarea
- Fii tu însuși!
- Uită-te pe tine însuși!

- Exprimă-te pe tine însuși!

Alți factori care contribuie la reușita predicii

I. Ce trebuie să știe un predicator

1. Sursa oricărei predici este planul lui Dumnezeu

2. Scopul predicatorului:

- să înalțe pe Hristos înaintea oamenilor și să-i atragă la El
- să predice pentru a convinge
- să predice pentru a mântui
- să predice pentru a zidi pe credincioși

3. Ce trebuie să realizeze predicatorul: legătura cu ascultătorii, pentru a exista o colaborare între el și ascultători.

4. Pregătirea lui trebuie să aibă trei aspecte:

- personală
- pregătirea subiectului
- pregătirea auditorului

5. Cultivarea minții: predicatorul trebuie să aibă o gândire dezvoltată

6. Esențialul pentru pregătirea unei predici:

- să găsești un subiect
- să te poți concentra asupra lui
- să-l poți adânci
- să-l poți trăi
- să te poți familiariza cu el

II. Ce trebuie să evite un predicator

- repetiții inutile
- predici lungi și plictisitoare
- predici rostite numai cu scopul de a fi plăcut ascultătorilor

III. Condițiile locului de închinare

- vara să aibă aerisire; iarna o temperatură potrivită;
- acustica - vorbirea să se audă clar; să nu se formeze ecouri producând suprapunere de sunete.

- punctualitate la deschiderea și încheierea serviciilor.

Termeni biblici pentru predică

KERUSSO - Mat. 3:1 - *a vesti, a proclama*. Este întâlnit de 60 de ori în Noul Testament.

KERYGMA -*proclamare*, 2Cor. 5:20. Este întâlnit de 9 ori în Noul Testament derivat din primul.

EVANGHELIOSO - *a spune vești bune* - 1Cor. 5:1. Este întâlnit de 70 de ori ca substantiv și de 50 de ori ca verb.

LALAEA - *a vorbi, a ține un discurs* Marcu 2:2

MARTUREA – *a mărturisi* (de unde vine și martir) Fapte. 1:8

DIALEGOMAI – *a conversa cu cineva* Fapte. 20:9

DIDASKO - *a învăța* Fapte. 8:25,5:42,11:20. Este întâlnit de 90 de ori în Noul Testament.

Calitățile predicatorului:

- Venirea la timp la adunare.

- Să meargă încet, fără zgomot la locul său (să nu calce apăsat, să dea mâna numai cu cel de lângă el, fără să atragă atenția sau să înceapă discuții).

- Să se roage, să cânte și să urmărească atent tot programul. Când poporul se roagă să se roage și el (nu să răsfoiască Biblia sau alte materiale). Să cânte cu toată adunarea, să urmărească textele care se citesc din Biblie.

- Să nu folosească Biblia sau Harfa drept evantai.

- Să-și păstreze seninătatea în timpul serviciului divin.

- Să nu râdă zgomotos. Să intervină calm, cu voce liniștită când se întâmplă ceva anormal,

- Să nu se plimbe prin adunare gesticulând.

- Să nu deschidă discuții care pot fi ținute numai în afara serviciului divin.

- Să contribuie la colectă și să nu plece înainte de încheierea

programului.

- La terminarea serviciului divin să dea mâna cu cei din jur; să-și limiteze conversațiile ca să poată discuta cu cât mai mulți.
- Să nu promită vizite sau altceva în afara posibilităților.
- Să aibă o ținută plăcută și decentă.
- Să se ferească să critice pe cineva în prezența altuia.

Calitățile predicatorului prezentate de M. Luther:

- Să fie capabil să învețe pe alții în mod sistematic
- Trebuie să fie inteligent
- Putere în vorbire
- Să aibă memorie bună
- Voce bună
- Să fie sigur de ceea ce spune
- Să se dăruiască total fără rezerve pentru binele și reputația adevărului
- Să studieze cu pasiune în mod continuu
- Să știe când trebuie să se oprească
- Să accepte critica.

Criterii de apreciere a predicilor

O predică poate fi apreciată din două puncte de vedere:

- conținutul (fondul)
- prezentarea (expunerea)

În ce privește conținutul:

- dacă a reușit să facă o introducere captivantă și să pregătească ascultătorii
- dacă au fost remarcate ideile principale, secundare și subpunctele
- dacă a folosit just și a analizat suficient pildele și ilustrațiile prezentate
- dacă a făcut aplicații practice la traducerea în viață a celor aplicate
- dacă la încheiere a reușit să facă o scurtă recapitulare a

ideilor principale

- dacă a reușit să sensibilizeze și să atingă punctul culminant pentru a determina impulsivitatea voinței.

În ce privește expunerea prediciei:

- poziția vorbitorului la amvon (aplecat, rezemat, rigid)
- gestică - dacă a fost adecvată vorbirii, neexagerată
- ținuta (hainele, pantofii, părul...)
- vorbirea - dacă a realizat legătura cu ascultătorii provocând interesul
- vocea - dacă n-a fost stridentă sau prea moale, monotonă sau în șoaptă, prea repede, prea rar, pauze prea mari, accentuările.
- Vocabularul - cuvintele să aibă sensul real, intonație corectă

Controlul și aprecierea predicilor trebuie să cuprindă următoarele șapte puncte:

1. Introducerea și citirea textului biblic
2. Atitudinea corpului
3. Gestică
4. Comportamentul la amvon
5. Vocea
6. Legătura cu auditoriul
7. Concluzii

Câteva calificative date predicatorului.

- Să fie comandantul oștirii Domnului
- Să fie un pilot care să conducă Biserica
- Să fie un bun consilier în situațiiperate
- Să mângâie pe cei loviți de necazuri în viață
- Să fie un învățător al adevărurilor divine
- Să fie un predicator îndrăzneț al Evangheliei
- Să fie un bun economist care să realizeze lucruri mari cu un capital mic

- Să fie un păstor atent la turmă
- Să fie un vas umplut cu Duhul Sfânt; un vas de cinste al lui Dumnezeu pentru popor.
- O călăuză pe un teren accidentat.
- Un diplomat capabil să rezolve orice problemă delicată.
- Să fie un ambasador care să reprezinte Împărăția lui Dumnezeu pe pământ și pe Regele Isus.
- Să fie un model pozitiv pentru toți; să fie onest și amabil în relațiile cu ceilalți.
- Să fie un sfătuitor competent în toate problemele vieții
- Un judecător drept în problemele bisericești
- Un avocat al celor oprimați
- Un mijlocitor pentru cei oprimați
- Un mijlocitor pentru cei pierduți, aflați în agonie.
- Posesorul tainei credinței în Isus Hristos
- Un ghid pentru cei ce au părăsit calea Domnului.
- Un bun lider pentru credincioși.

Primejdiile predicatorilor

1. Pot pierde orientarea biblică prin influența modernismului.
2. Pot pierde pasiunea pentru (lipsă text)

Există câteva vulpi mici ale predicatorului:

- Să piardă contactul cu sanctuarul rugăciunii și al citirii Bibliei zilnic.
- Să piardă legătura cu atelierul studiului permanent. Se prezintă la amvon cu o pregătire incompletă. Devine foarte sensibil când i se arată greșelile și defectele; nu acceptă critica.
- Aspiră spre ceea ce nu este chemat.

Descurajările predicatorului

1. Predicatorul vrea să vadă roade evidente în urma predicii lui și dacă nu vede descurajează.
2. Uneori are impresia că predică foarte bine și așteaptă laude

când în realitate nu merită.

3. Predicatorul poate deveni sensibil când e criticat sau i se fac observații obiective.

4. Alteori el poate avea impresia că predică foarte slab, dar în realitate vorbirea sa e foarte interesantă.

5. Uneori se lasă influențat de laude și aprecieri

6. Se lasă atras în simpatii feminine.

7. Uneori este rece, ca un sloi de gheață; în alte împrejurări poate deveni prea sentimental.

Este la fel de periculos să ai impresia că predici foarte bine precum și impresia că predici foarte slab (apare mândria sau deznădejdea).

CONCLUZII

Datorită cărților, (nu puține la număr) care au fost scrise pe această temă, s-ar putea crede că această lucrare este în plus. Dar sunt convins că este nevoie de un manual care să aplice principiile omileticii, construirii predicilor într-o așa manieră încât cel care dorește, poate să învețe din acesta cum să-și pregătească mesaje direct din Biblie. De asemenea sunt convins că există nevoia unei astfel de lucrări cu un număr adecvat de exemple care să ilustreze pas cu pas procedeele efectuării predicilor.

Doresc ca această lucrare să fie de folos tuturor lucrătorilor creștini, atât celor care predică de mai mult timp, pentru îmbunătățirea lucrării pe care o fac, cât și celor care sunt la început de drum au nevoie de ajutor pentru pregătirea mesajelor biblice pentru a prezenta cât mai clar Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.

ANEXA 1

PREDICA TOPICĂ

1. Pregătiți o schiță topică folosind una din temele așezate sub secțiunea "Tipuri de subiecte". Asigurați-vă că fiecare dintre diviziunile predicii voastre este derivată din temă și că are o bază biblică solidă.

2. Pregătiți o schiță topică, folosind subiectul vostru, și susțineți fiecare diviziune principală cu un verset corespunzător. Acordați atenție principiilor sugerate în curs.

3. Alcătuiți o listă de șapte subiecte potrivite pentru seveliul divin oficiat de ziua Mamei și faceți o schiță topică dintr-unul din subiecte.

4. Găsiți o propoziție, frază sau un cuvânt semnificativ care apare în mod repetat într-o carte a Noului Testament și dezvoltăți o schiță topică din repetările acestui cuvânt sau fraze.

5. Luați un subiect larg și alcătuiți o listă de șase titluri potrivite pentru o serie de mesaje pe acest subiect. Aranjați întreaga listă într-o ordine care poate să facă prezentarea lor efectivă, la cel mai înalt grad. Apoi dezvoltăți o schiță pe baza unui subiect legat de unul din aceste șase titluri.

6. În acord cu regula patru din „Principii de bază pentru pregătirea unei schițe topice” dezvoltăți o schiță topică pe tema „Bijuteriile lui Dumnezeu” în care diviziunile voastre vor consta în comparația dintre copiii lui Dumnezeu și bijuterii.

7. Examinați Epistola către Filipeni și alcătuiți o listă de cinci caracteristici doctrinare. Formulați o schiță topică din aceiași

epistolă având ca temă oricare din aceste cinci caracteristici.

8. Cu ajutorul concordanței, pregătiți un studiu al cuvântului "iertare".

ANEXA 2

PREDICA TEXTUALĂ

1. Pregătiți o schiță textuală din 1 Tes. 2:8, dând titlul, ideea centrală și diviziunile principale. În această schiță și toate celelalte schițe textuale care vi se vor cere, veți scrie după fiecare diviziune principală acea porțiune din text care susține fiecare diviziune principală.

2. Pregătiți o schiță de predică din Tit 2:11-13, dând titlul, ideea centrală și diviziunile principale. După instrucțiunile de mai sus, citați după fiecare diviziune principală porțiunile textului care se aplică respectivei diviziuni.

3. Găsiți un text folosind metoda apropierei multiple, construind două schițe din același text. Scrieți textul în întregime pe foaia de proiect și indicați titlul, ideea centrală și diviziunile principale pentru fiecare dintre cele două schițe.

4. Folosind doar a doua parte din Ps. 51:7 ca text, formulați o schiță din el, punând titlul, ideea centrală și diviziunile principale.

5. Găsiți texte potrivite (textele nu trebuie să aibă mai mult de trei versete) pentru fiecare din următoarele ocazii:

- a) O predică pentru Anul Nou
- b) O predică pentru ziua Tatălui
- c) Un serviciu de binecuvântare al copiilor
- d) Un mesaj de înmormântare

- e) Un mesaj pentru căsătorie
- f) Un serviciu de evanghelizare
- g) Un mesaj misionar
- h) Un mesaj pentru întâlnirea tineretului.
- i) Un serviciu de închinare pentru duminică dimineață
- j) Un mesaj pentru lucrătorii creștini.

Scrieți fiecare text în întregime în ordinea dată mai sus, și dați un titlu potrivit pentru fiecare.

6. Construiți o schiță textuală din Daniel 6:10 indicând titlul, ideea centrală și diviziunile principale.

7. În Geneza 39:20-21 este un contrast făcut cu un scop anume, între versetele 20 și 21. Faceți o schiță pe baza acestui pasaj punând titlul, ideea centrală și diviziunile principale.

8. Prima parte din Exod 33:11 spune "*Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui.*"; iar în Deut. 34:10 "*În Israel nu s-a mai ridicat prooroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față.*" Combinați aceste două texte ca și cum ar fi unul singur și pregătiți o schiță textuală dând titlul, ideea centrală și diviziunile principale ale acestor versete combinate.

9. Acest capitol (Predica textuală) conține titluri pentru o serie de patru mesaje pe tema "Laudele vrăjmașilor lui Hristos"; Copiați aceste titluri și adăugați încă trei "laude" de acest fel dând textul și titlul pentru fiecare.

10. Faceți o listă de cinci texte potrivite pentru un serviciu de Cină. Scrieți fiecare text în întregime și dați un titlu potrivit pentru fiecare. Pregătiți o schiță textuală pentru primul text din seria voastră de mesaje pentru Cină dând titlul, ideea centrală și diviziunile principale.

ANEXA 3

PREDICA EXPOZIȚIONALĂ

1. Indicați pe baza numerelor versetelor, secțiunile expoziționale din Filipeni 4 și formulați ceea ce considerați a fi punctul principal accentuat în fiecare.

2. Pregătiți o schiță expozițională pentru 1 Corinteni 3:1-8, dând titlul, ideea centrală și diviziunile principale ale pasajului. Indicați versetele care se leagă de fiecare diviziune principală .

3. Faceți o schiță de predică biografică pentru nepotul lui Avraam, Lot, (observați toate versetele biblice care se referă la el și în mod deosebit vezi înregistrările extinse din Geneza 13, 14, și 19). Dați titlul, ideea centrală și diviziunile principale indicând referințele biblice care se leagă de fiecare diviziune principală.

4. Formulați o schiță din Numeri 21:4-9, folosind unele dintre adevărurile sugerate de pasaj, pentru diviziunile principale. Formulați titlul și ideea centrală a textului.

5. Alegeți două sau trei pasaje mai lungi sau mai scurte din diferite părți ale Bibliei și folosiți-le ca bază pentru o schiță expozițională. Dați titlul, ideea centrală și diviziunile principale, cu versete care să susțină fiecare diviziune principală.

6. Folosind metoda abordării multiple, pregătiți o schiță din Luca 19:1-10, alegând un alt punct de vedere decât acela folosit

în capitolul acesta. Formulați titlul, ideea centrală și diviziunile principale menționând versetele care aparțin fiecărei diviziuni principale.

7. Alegeți-vă propria secțiune expozițională și pregătiți două schițe expoziționale diferite din același pasaj. Indicați ideea centrală și diviziunile principale pentru fiecare schiță.

8. Alegeți cinci pasaje biblice, mai lungi sau mai scurte, legate "între ele și dați titlul pentru fiecare, pentru o serie de cinci mesaje". Pregătiți o schiță expozițională pentru primul pasaj.

9. Formulați cinci titluri cu privire la viața lui Iosif, trasate din Genesa 37-50. Indicați secțiunile expoziționale pentru fiecare titlu și formulați o schiță expozițională pentru una din aceste secțiuni.

10. Studiați cu atenție textul Epistolei lui Iuda și dați cel puțin trei titluri pentru o serie de mesaje din epistolă. Dezvoltați primul titlu într-o schiță expozițională, arătând ideea centrală și diviziunile principale.

ANEXA 4

AFIRMAȚIA

1. Pregătiți o introducere și o afirmație potrivită pentru fiecare din schițele de mai jos. Faceți o introducere de trei sau patru rânduri, plasând fiecare idee de bază pe câte un rând. Pentru schițele textuală și expozițională va fi necesar să examinați cu atenție pasajele biblice respective.

Predica topică.

Titlul: "Darul neprihăririi"

Ideea centrală: Distincții ale darului lui Dumnezeu numit neprihănire.

- I. Este un dar indispensabil, Efes.2:8-9.
- II. Este un dar gratuit, Rom.5:15.
- III. Este un dar binecuvântat, Rom.5:17.

Predica textuală.

Titlul: "Odihnă pentru suflet"

Text: Matei 11:28-30

Ideea centrală: Aspecte ale răspunsului lui Hristos la dorința omului pentru odihnă sufletească.

- I. O invitație plină de har, v.28
- II. O promisiune minunată, v.28-30

III. O condiție simplă, v.29

Predica expozițională.

Titlul: "Câștigând pe cei pierduți"

Text: Ioan 4:3-30

Ideea centrală: Fapte cu privire la Isus, câștigătorul de suflete.

- I. Dragostea Lui pentru păcătos, v. 3-6.
- II. Modul său de abordare a păcătosului, v.7-15.
- III. Descoperirea Lui pentru păcătos, v. 16-30.

2. Spuneți ce este greșit cu titlul și afirmația în fiecare din aceste schițe, și arătând cum le-ați corecta voi. De asemenea adăugați o propoziție interogativă, urmată de o propoziție de tranziție unde este posibil.

(1) Titlul: "Făcând o cerere"

Text: 1 Samuel: 1:4-28 .

Afirmația: Aceste versete dau cinci lecții despre rugăciunea care este indicată pentru fiecare credincios.

- I. Ana a fost tulburată, v.4-10a.
- II. Ana s-a rugat, v.10b-11.
- III. Ana a primit asigurarea, v. 14-18.
- IV. Ana a fost răsplătită pentru credința ei, v.20
- V. Ana 1-a predat pe Samuel Domnului, v.24-28.

(2)Titlul: „Standarde"

Text: Romani 12:1-2.

Afirmația: Viața creștină are standarde înalte, iar noi suntem capabili să trăim această viață prin puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.

- I. O viață dedicată.
- Este o viață de sacrificiu.

- Este o viață a slujirii.
- II. O viață de ascultare.
 - O viață de non-conformism față de lume.
 - O viață în conformitate cu voia lui Dumnezeu.

(3)Titlu: "Daniel cel victorios"

Text: Daniel 1:1-21.

Afirmația: Daniel, care a avut victorie asupra păcatului este un exemplu pentru fiecare credincios.

- I. Testarea lui Daniel, v. 1-17.
- II. Scopul lui Daniel, v.8.
- III. Triumful lui Daniel, v.9-21.

(4) Titlu: „Hristos și privilegiile creștine"

Text: Efes. 1-6

Afirmația: Vom încerca să obținem o vedere sistematică a epistolei către Efeseni care se ocupă cu poziția, umblarea și lupta spirituală a credinciosului.

- I. Poziția credinciosului, Ef.1-3.
- II. Umblarea credinciosului, Ef.4-6:9.
- III. Lupta spirituală a credinciosului, Ef.6:10-20.

(5) Titlu: "Ai o inimă"

Text: 1 Tesaloniceni 3:1-13.

Afirmația: Să ai o inimă ca a apostolului Pavel.

- I. O inimă sensibilă, v.4.
- II. O inimă iubitoare, v.5-9.
- III. O inimă care se roagă, v.10-13.

3, Următoarele schițe bazate pe Matei 14:14-21 trebuie corectate. Indicați greșeala din fiecare schiță și faceți schimbări necesare.

(1) Titlu: "Isus a arătat compasiune oamenilor"

Afirmația: Isus le-a arătat compasiune.

Propoziția interogativă: Ce a fost îndeplinit?

Propoziția de tranziție: Bolnavii vindecați și mulțimea hrănită.

- I. I-a vindecat v.14
- II. Le-a arătat dragoste v. 15-16
- III. I-a hrănit v. 17-19

(2) Titlul: "Ucenicii transformați"

Afirmația: Credincioșii nu sunt eficienți fără împuternicirea dată de Hristos.

Propoziția interogativă: Cum au aflat cei ce-L urmau pe Isus despre suficiența Lui?

Propoziția de tranziție: Cum a interacționat Isus cu două atitudini negative ale ucenicilor și cum i-a transformat în slujitori folositori.

- I. Ucenicii nerăbdători, v. 14-15.
- III. Ucenicii fără putere, v. 16-17.
- III. Ucenicii împuterniciți, v. 18-21.

(3)Titlul: "Isus împlinește toate nevoile celor ce-L urmează"

Afirmația: Isus umple viața celui nevoiaș

Propoziția interogativă: Cum umple Isus viața celui nevoiaș?

Propoziția de tranziție: Isus umple viața celui nevoiaș în trei moduri.

- I. Vindecând bolnavii, v. 14
- II. Hrănind pe cei flămânzi, v.20a.
- III. Prin atotsuficiența Sa, v.20b.

(4) Titlul: „Hrană pentru cei înfomețați"

Afirmația: Isus a avut compasiune și a purtat de grijă aceluia care au adus ceea ce au avut în El.

Propoziția interogativă: Cum a arătat Isus dragoste și compasiune?

Propoziția de tranziție: Isus demonstrează dragostea Sa pentru oameni.

- I. El a arătat compasiune, v. 14-15.
- II. El dă instrucțiuni, v. 16-19a.
- III. El poartă de grijă. v. 19b-21.

(5)Titlul: "Lui Isus îi pasă de mine!"

Afirmația: Când El poartă de grijă, eu nu ar trebui să mă îngrijorez.

Propoziția interogativă: În ce mod arată acest pasaj faptul că Isus poartă de grijă?

Propoziția de tranziție: Există patru dovezi majore care arată clar faptul că lui Isus îi pasă.

- I. El găsește oamenii, v.14a.
- II. El iubește oamenii, v. 14b.
- III. El susține oamenii, v. 15-16a.
- IV. El hrănește oamenii, v. 16b-21a.

4. Capitolul I. dă titlurile prezentate mai jos, pentru o serie de mesaje topice. Pregătiți o schiță topică pe baza unuia din aceste titluri.

"Viața disciplinată"

"Viața cosacrată"

"Viața de mulțumire "

"Viața de rugăciune"

"Viața din abundență"

Scrieți introducerea întreagă și formulați afirmația, propozițiile interogativă, de tranziție, și diviziunile principale.

5. Faceți o schiță textuală pe baza textului de mai jos. Dați un titlu potrivit și scrieți introducerea completă. De asemenea formulați afirmația, propozițiile interogativă și de tranziție și diviziunile principale.

"A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție de preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor: Amin." (Apocalipsa 1:5b-5)

6. Pregătiți o schiță expozițională pe baza textului din Efeseni3:14-21, urmărind aceleași instrucțiuni date la punctul

ANEXA 5

DIVIZIUNILE

1. *Arătați toate erorile pe care le puteți găsi în următoarele schițe topice și corectați-le:*

(1) Titlul: "Așteaptă-L pe Domnul"

Afirmația: Este bine să aștepți pe Domnul.

Propoziția interogativă: De ce este bine să-L aștepți pe Domnul?

Propoziția de tranziție: Să luăm în considerare trei aspecte esențiale ale așteptării Domnului.

I. Domnul ascultă strigătul credincioșilor, Ps.40:1.

- Dumnezeu dorește ca omul să-L caute, Plângeri 3:25.
- Dorința mea după Dumnezeu, Ps.42:1.

II. Dumnezeu reînnoiește puterile credinciosului Isaia 40:31

- Zi de zi 2Cor.4:16.
- Prin cunoștință, Col.3:10.

III. Este promisă călăuzirea, pentru căile credinciosului, Ps 32:8.

- Când dorim aceasta, Ps.25:4,5. -
- Drept înaintea Lui, Prov. 21:29
- Pe măsură ce căutăm voia lui Dumnezeu, Prov.3:5-6.
- Când suntem tulburați, Rom. 12 : 1-2 .
- Dacă noi suntem smeriți, Ps.25:9

(2) Titlul: "Belșugul lui Dumnezeu"

Afirmația: Dumnezeu este Dumnezeul belșugului.

Propoziția interogativă: Cum putem învăța despre belșugul lui Dumnezeu?

Propoziția de tranziție: Observând cuvântul "belșug" sau "abundență" în Biblie în legătură cu Dumnezeu, noi învățăm totul despre abundența lui Dumnezeu.

I. El este bogat în îndurare, 1 Petru 1:3

- Însemnătatea îndurării.
- Pentru toți credincioșii.

II. El este bogat în har, Rom.5: 17.

- Înseamnă că harul este dat gratuit
- Fiindcă toate cererile sfințeniei au fost satisfăcute în

Hristos.

III. El este bogat în mângâiere, 2Cor 1:3-5.

- Mângâierea este dată când avem nevoie de ea.
- Este dată ca să ne dea posibilitatea de a-i mângâia pe alții.

IV. Bogăția puterii lui Dumnezeu, Efes.3:20.

- Este din abundență.
- Este în concordanță cu puterea care lucrează în noi.

2. Spuneți ce este greșit în următoarele schițe textuale și arătați cum le-ați corecta:

(1) Titlul: "Pacea cu Dumnezeu din cauza păcii cu Dumnezeu"

Text: Filip.4:6-7.

Afirmația: Rugăciunea înflăcărată și pacea cu Dumnezeu merg împreună.

Propoziția interogativă: Cum putem obține pacea cu Dumnezeu?

Propoziția de tranziție: Aceste versete arată calea prin care poți obține pacea cu Dumnezeu.

I. Porunca „Nu vă îngrijorați de nimic”, v.6

- Pentru că Dumnezeu este capabil să poarte de grijă pentru toate nevoile noastre.

- Nu contează cât de mare sau cât de mică este problema.

II. Condiția „Ci în orice lucru ... prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri”, v.6.

- Rugăciunea stăruitoare.

- Mulțumiri în mod continuu.

III. Efectul, "Și pacea lui Dumnezeu... în Hristos Isus", v. 7

- Pacea lui Dumnezeu.

- Prin Hristos.

(2) Titlul: "Mâna lui Dumnezeu peste Israeliți"

Text: Psalm 78 : 53a "Cum i-a dus iară nici o grijă ca să nu le fie frică"

Afirmația: Mâna lui Dumnezeu peste poporul Său pe care i-a scos din Egipt.

Propoziția interogativă: Ce evidență descoperă acest text cu privire la mâna lui Dumnezeu care este peste poporul Său?

Propoziția de tranziție: Din Ps.78:53a descoperim trei fațete ale mâinii lui Dumnezeu peste poporul Său.

I. Călăuzire, "I-a dus"

- Călăuzire personală.

- Călăuzire sigură.

II. Progresie, "I-a condus fără nici o grijă"

- Nu merge înapoi!

- Mergi înainte!

III. Siguranță, "I-a dus fără nici o grijă ca să nu le fie frică"

- Ziua printr-un nor.

- Noaptea printr-un stâlp de foc.

3. Indicați erorile din următoarele schițe expoziționale și corectați-le:

(1) Titlul: „Creștinismul cu un scop"

Text: 1 Corinteni 9:24-27.

Introducere:

a) În 1964 "Târgul Lumii" din New York a construit pentru a expune: "Triumful omului."

b) Ce anume constituie triumful sau succesul în viața creștină?

Afirmația: Este posibil să găsești țelul vieții creștine și călăuzirea care nu este înțeleasă deseori.

Propoziția interogativă: Cum putem găsi aceste lucruri?

Propoziția de tranziție: O privire rapidă asupra textului ne va ajuta să găsim răspunsurile la întrebările noastre.

I. Noi ne străduim din cauza premiului v.24.

- Nu toți vor câștiga.

- Toți trebuie să încerce.

II. Noi ne străduim din cauza coroanei v.25.

- Înfruntă greutățile.

- Caută incoruptibilitatea.

III. Noi ne străduim din cauza siguranței v.26,27.

- Păstrează scopul în minte.

- Trupurile noastre trebuie să fie supuse.

(2) Titlul: "Rezultatele credinței"

Text: Evrei 11:1-8.

Introducere:

a) Evrei 11 este lista de onoare a lui Dumnezeu - lista eroilor credinței.

b) Textul face referire la patru erori ale credinței.

Afirmația: Dumnezeu onorează credința.

Propoziția interogativă: Cum onorează Dumnezeu credința?

Propoziția de tranziție: Apostolul Pavel discută despre trei rezultate ale credinței în acest text.

I. Noi înțelegem prin credință, v.1-3.

- Lucruri pe care ochiul natural nu le-a văzut niciodată, v.1.

- Cum lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, v.3.

II. Noi suntem plăcuți lui Dumnezeu prin credință, v.4-6.

- Abel a obținut neprihănire prin închinarea cu credință, v. 4.

- Enoh a fost mutat dincolo, fiindcă umbla în credință, v.5.

III. Noi îl ascultăm pe Dumnezeu prin credință, v.7-8.

- Noe și-a salvat familia prin lucrarea credinței, v.7.

- Avraam a primit moștenirea prin așteptarea credinței, v.8.

(3) Titlul: „Cunoașterea dragostei lui Dumnezeu”

Text: Efeseni 3:14-21.

Introducere:

a) Cel mai important lucru în viața unui creștin este dragostea.

b) Rugăciunea cea mare a lui Pavel pentru credincioșii din Efes, era ca ei să cunoască dragostea lui Hristos.

Afirmația: Fiecare credincios trebuie să cunoască dragostea lui Hristos și să învețe să se bucure de ea.

Propoziția interogativă: De ce trebuie ca un creștin să cunoască dragostea lui Hristos?

Propoziția de tranziție: Există trei motive pentru care credinciosul trebuie să cunoască dragostea lui Hristos.

- I. Ca să fie întărit din punct de vedere spiritual, v. 14-17.
 - Pentru o încredere completă, v.17.
 - Pentru o credință vie, v.17.
- II. Ca să experimenteze mărimea dragostei lui Hristos v. 18-19
 - Personal, v. 18.
 - Pozitiv, v. 19.
- III. Pentru a fi plin de puterea lui Dumnezeu, v.20-21.
 - Puterea infinită din noi, v.20.
 - Mântuirea prin Hristos, v.21.

4. Pregătiți o schiță topică potrivită pentru un serviciu divin de închinare de duminică dimineața, de Paște, dând titlul, introducerea, afirmația, propozițiile interogativă și de tranziție, diviziunile principale și subdiviziunile.

5. Construiți o schiță textuală pe baza textului din Isaia 41:10, urmărind indicațiile de la punctul 4.

6. Pregătiți o schiță expozițională pe baza textului din Faptele 12:1-19, urmând indicațiile de la punctul 4.

ANEXA 6

DISCUȚIA

1. Faceți o listă de zece proverbe și spuneți în ce circumstanțe le veți folosi în predică.

2. Adunați treizeci de zicale și grupați-le, clasificându-le. Puneți aforismele de sub fiecare clasificare pe o foaie separată de hârtie.

3. Găsiți douăsprezece afirmații semnificative și autoritare, și arătați cum le-ați folosi pe fiecare în predică. Specificați autorul și sursa pentru fiecare din aceste afirmații.

4. Pregătiți o schiță topică potrivită pentru un serviciu divin - Cina Domnului - dând titlul, introducerea, afirmația, propoziția interogativă, propoziția de tranziție, diviziunile principale și subdiviziunile. Dezvoltați schița folosind procedeele retorice discutate în acest capitol; ele fiind, interpretarea, argumentarea și citarea. Scrieți-vă notițele pentru predică cât mai scurt posibil.

5. Alegeți-vă propriul text și construiți o schiță de predică textuală pentru un mesaj care ar fi potrivit pentru prima duminică a Anului nou. Folosiți aceleași instrucțiuni date la

punctul 4 pentru construirea și dezvoltarea schiței.

6. Alegeți un pasaj vast sau scurt pe tema "rugăciune" și pregătiți o predică expozițională care poate servi ca o provocare pentru rugăciune. Folosiți aceeași procedură cerută la punctul 4 pentru construirea și dezvoltarea predicii.

ANEXA 7

ILUSTRAȚIILE

1. Arătați cum veți ilustra fiecare dintre textele următoare:

- a) Plata păcatului este moartea Rom. 6:23
- b) Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez Ioan 3:30
- c) Mă povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său Ps. 23:3
- d) Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc Rom. 12:14
- e) Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare Gen. 15:1
- f) Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu Matei 5:8
- g) Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi Isaia 55:6

2. Folosiți-vă imaginația pentru a inventa o ilustrație pentru fiecare dintre următoarele subiecte:

- a) Un vas de cinste
- b) Un fiu ascultător
- c) O slujbă idolatră
- d) Perseverența în studiu
- e) Un slujitor în fața stăpânului său
- f) Dezamăgirea
- g) Rugăciunea stăruitoare

3. *Găsiți câte două exemple sau incidente biblice care să ilustreze fiecare dintre următoarele:*

- a) O manifestare a blândeții
- b) O acțiune pripită
- c) Bucurie în mijlocul încercării
- d) O atitudine răutăcioasă
- e) Un slujitor credincios
- h) (lipsă text) rentă în slujirea altora

- g) O expresie a bunătății
- h) O atitudine egoistă
- i) Un duh iertător
- j) O promisiune greșită
- k) Iubirea de bani
- l) Împotrivirea la ispită
- m) Un act de lașitate
- n) Nebunia firii pământești

4. *Henry Wadsworth Longfellow a scris, „încercările permise de Dumnezeu șlefuiesc încet și în amănunțime.” Dați două ilustrații din Biblie și două din surse seculare care confirmă această frază.*

5. *Dați patru ilustrații - două biblice și două seculare - pentru fiecare dintre ocaziile următoare:*

- a) Un serviciu divin cu ocazia Cinei Domnului
- b) Un serviciu divin de Paște
- c) Un serviciu divin de Crăciun
- d) O întâlnire misionară
- e) Un serviciu de evanghelizare

6. *Alegeți trei dintre schițele topice prezentate în capitolul 1 și pregătiți două ilustrații potrivite pentru fiecare dintre ele.*

7. *Dacă nu aveți un fișier faceți rost de un raft de metal pentru fișe cu care să începeți un sistem de fișe. Pregătiți două seturi de fișiere - unul topic, iar altul textual - cum s-a sugerat în acest capitol, și începeți să strângeți material pentru a-l folosi în viitor.*

8. *Următoarele povestiri au fost extrase din ziare. Arătați cum le-ați folosi voi ca pe niște materiale ilustrative.*

În "Ziarul Milwaukee" din Milwaukee, Wisconsin, pe data de 10 August 1965, scria despre (lipsă text) a unsprezece băieți între 12 și 17 ani, acuzați că au furat bunuri în valoare de 10.000 \$ din

diferite case și garaje din partea de Nord-Vest a orașului Milwaukee. Toți băieții în afară de unul se spune că fac parte din „familii bune” iar cel puțin doi dintre ei împărțeau ziare. Victimele lor erau oamenii care erau plecați în concediul de vară; ei au pătruns în casele victimelor dis de dimineață. După spusele poliției, băieții au jefuit casele de orice nu era prins în cuie sau înșurubat. Printre lucrurile furate era inclusă o colecție de monede în valoare de 1.200 \$, dar până la prinderea lor, băieții cheltuiseră câteva dintre valoroasele monede pe dulciuri.

În "Santinela din Milwaukee" de pe data de 13 August 1965, era un articol cu privire la dezastrul de la depozitul de rachete Titan din Searcy, Arkansas, unde aproape 50 de oameni si-au pierdut viața când o explozie urmată de flăcări a avut loc la depozit. Articolul spunea că Secretariatul Forțelor Aeriene 1-a informat pe președintele Statelor Unite că unele dintre victime și-au pierdut viața pentru că scara de incendiu era blocată într-o manieră neobișnuită. Se pare că în încercarea disperată de a se salva după explozia produsă, doi oameni s-au blocat într-o arie strâmtă a scării, în încercarea lor de a scăpa, astfel blocând singura cale de scăpare pentru cei care au încercat să-i urmeze.

9. Citiți ziarul vostru local și extrageți din fiecare ziar două articole ilustrative. Puneți aceste materiale în dosarele potrivite din fișierul vostru.

APLICAȚIA

1. Faceți o listă de pasaje din Scriptură care să aibă de-a face cu următoarele calități sau atitudini spirituale:

- a) Dragostea
- b) Frica
- c) Mulțumirea
- d) Încrederea în tine însuși
- e) Bucuria
- f) Nemulțumirea
- g) Încrederea
- h) Cruzimea
- i) Speranța
- j) Gelozia
- k) Amărăciunea
- l) Pacea
- m) Egoismul
- n) Vina
- o) Frustrarea
- p) Bunătatea

2. Pentru fiecare dintre calitățile sau atitudinile de mai sus, citați cel puțin un exemplu a manifestării lor într-o persoană din Biblie.

3. Pregătiți un mesaj topic potrivit pentru un grup de liceeni. Dați titlul, afirmația, propozițiile interogativă și de tranziție, diviziunile principale și subdiviziunile. Dezvoltați schița folosind jraze cât mai scurte cu puțință cum s-a arătat în exemplele date în finalul capitolelor 9 și 11.

4. *Construiți o predică textuală care poate fi expusă la o conferință pe tema "Serviciul creștin". Urmăți aceleași instrucțiuni în construirea schiței date la punctul 3.*

5. *Pregătiți o predică expozițională potrivită pentru a fi adresată unei convenții pe tema "Școala Duminicală". Dezvoltați schița după instrucțiunile prezentate la punctul 3.*

6. *Dați patru titluri pentru o serie de mesaje pe tema "Evanghelizare". Alegeți unul dintre aceste titluri și pregătiți o adresare pe baza lui. Folosiți schemele retorice discutate în capitolele 9, și 11 în dezvoltarea discursului și scrieți schița într-o formă dezvoltată la fel ca schițele dezvoltate de la sfârșitul capitolelor 9 și 11.*

7. *Construiți o predică bazată pe una din porțiunile profetice din Vechiul sau Noul Testament. Dați titlul, introducerea, afirmația, diviziunile principale și subdiviziunile. Scrieți aplicația sau aplicațiile voastre (literal cuvânt cu cuvânt), arătând relevanța textului cu privire la vremuri.*

8. *Faceți rost din biblioteca școlii sau din alte surse, de predici publicate în trecut sau prezent de doi dintre următorii predicatori binecunoscuți:*

Charles Haddon

Spurgeon Alexander Maclaren

Camgbell Morgan

Joseph Parker

George W. Truett

W. Graham Scroggie

Martyn Lloyd-Jones

John R. W. Stott

Stephan F. Olford

Paul S. Rees

Citiți o predică din fiecare autor și în lumina a ceea ce ați învățat la omiletică, luați notițe asupra următoarelor teme găsite în fiecare predică:

- a) Caracteristicile discuției
- b) Sursa materialului folosit de predicator
- c) Procesele retorice care sunt implicate
- d) Modul în care este făcută.

ANEXA 9

CONCLUZIA

1. Pregătiți o introducere și o concluzie potrivită pentru schița topică intitulată „Dumnezeu Stânca noastră” din capitolul 8.

2. Studiați schița și remarcile din capitolul 3 pe marginea schiței expoziționale intitulată "Situatii care par imposibile" apoi formulați pentru schiță o introducere potrivită, afirmația, propozițiile interogativă și de tranziție și concluzia.

3. În locul concluziei predicii intitulate "Câștigat de dragoste" arătate în încheierea capitolului 9, pregătiți o ilustrație care poate fi un punct culminant pentru mesaj.

4. Folosind procesul retoric discutat în capitolele 9, 10 și 11, dezvoltați schița predicii intitulată "Psalmul mulțumirii" arătată în acest capitol.

5. Pregătiți o schiță de predică topică potrivită pentru un mesaj pe tema "Ziua tatălui" dând titlul, introducerea, afirmația, propozițiile interogativă și de tranziție, diviziunile principale, subdiviziunile și concluzia. Dezvoltați schița folosind procesele retorice discutate în capitolele 9, 10 și 11. în discuția voastră, de câte ori este posibil, folosiți fraze scurte în locul propozițiilor complete.

6. Construiți o schiță de predică textuală completă pe baza textului din Fapte 1:8, urmând aceleași instrucțiuni date la punctul 5.

7. Faceți o schiță de predică expozițională pe baza textului din Filipeni 4:4-9, urmând aceeași procedură ca cea de la punctul 5.

STRUCTURA OMILETICĂ

IMPORTANȚA STRUCTURII OMILETICE

D. Marty Loyd-Jones a spus că o predică nu este un eseu sau o compoziție literară pentru a fi publicată, citită și recită, ci este un mesaj care este dat spre a fi auzit și a avea un impact imediat asupra ascultătorilor.

FORMA UNEI SCHIȚE DE PREDICĂ

Titlul: _____

Introducerea: _____

1. _____

2. _____

Expunerea _____

Cuvântul interogativ _____

Fraza de tranziție _____

I. Prima diviziune principală _____

1. Prima subdiviziune _____

Discuție

2. A doua subdiviziune _____

Discuție

II. A doua diviziune principală _____

1. Prima subdiviziune _____

Discuție

2. A doua subdiviziune _____

Discuție

3. A treia subdiviziune _____

Discuție

Concluzie

1.

2.

3.

BIBLIOGRAFIE

- ABBEY, MERRILL R. *Communication in Pulpit and Parish*. Philadelphia: Westminster, 1980.
- ABBEY, MERRILL R. *Living Doctrine in a Vital Pulpit*. Nashville; Abingdon, 1965.
- ABBEY, MERRILL R. *The Shape of the Gospel: The Bible Through the Christian Year*. Nashville: Abingdon, 1970.
- ACHTEMEIER, ELIZABETH R. *Creative Preaching: Finding the Right Words*. Nashville: Abingdon, 1980.
- ACHTEMEIER, ELIZABETH, *Preaching front the Old Testament*. Louisville: Westminster/John Knox, 1989.
- ACHTEMEIER, ELIZABETH. *Preaching About Family Relationship*. Philadelphia: Westminster, 1987.
- ADAMS JAY E., *Sermon Analysis: A Preacher's Personal Improvement Textbook and Workbook*. Denver: Accent, 1986.
- ADAMS, JAY E. *Audience Adaptations in the Sermons and Speeches of Paul*. Phillipsburg, NJ: Presbyterian & Reformed, 1976.
- ADAMS. JAY E. *Communicating with Twentieth-Century Man*. Phillipsburg, NJ: Presbyterian & Reformed, 1979.
- ADAMS, JAY E. *Preaching with Purpose: A Comprehensive Textbook on Biblical Preaching*. Phillipsburg, NJ: Presbyterian and Reformed, 1982.
- ADAMS, JAY E. *Sense Appeal in the Sermons of Charles Haddon Spurgeon*. Nutley, NJ: Presbyterian & Reformed, 1975.
- ADAMS, JAY E. *Shepherding God's Flock: A Preacher's Handbook on Pastoral Ministry*. (3 vols. in 1). Grand Rapids: Baker, 1979.
- ADAMS, JAY E. *Truth Applied: Application in Preaching*. Gnnrd Rapids: Zondervan, 1990.
- ALAN OF LILLE. *The Art of Preaching*. Translated by Gillian R. Evans. Kalamazoo: Cistercian Publications, 1981.
- ALLEN, R. EARL, and JOEL GREGORY, comps. *Southern Baptist Preaching Today*. Nashville: Broadman, 1987.

ALLEN, R. EARL, *Southern Baptist Preaching Yesterday*. Nashville: Broadman, 1991.

ALLEN, RONALD J. *Contemporary Biblical Interpretation For Preaching*. Valley Forge: judson, 1984.

ARISTOTLE, *Poetics*. Translated by Ingram Bywater. New York: Modern Library, 1954.

ARISTOTLE. *Rhetoric*. Translated by W Rhys Roberts. New York: Modern Library, 1954.

ASQUITH, GLENN H. *Preaching According to Plan*. Valley Forge, PA: Judson, 1968.

ATKINS, GLENN, ed. *Maſter Sermons of 19th Century*. Chicago: Willett, Clark, 1940.

ATTWATER, DONALD. ST. JOHN CHRYSOSTOM: *Pastor and Preacher*. London: Harvill, 1959.

Augustine, T On Christian Doctrine. *Book 4*. Translated by D. W. ROBERTSON, Jr. Indianapolis: Bobbs-Merrill, 1958.

BAAB, OTTO J. *Prophetic Preaching: A New Approach*. Nashville, Abingdon, 1958.

BABIN, Davtd E. *Week in Week out: A New Look at Liturgi,, .Preaching*. New York: Seabury, 1976.

BAILEY, RAYMOND. *Jesm the Preacher*. Nashville: Broadmar 1990. Paul the Preacher. Nashville: Broadman, 1991.

ADAMS, JAY E. *Shepherding God's Flock: A Preacher's Handbook on Pastoral Ministry*. (3 vols. in 1). Grand Rapids: Baker, 1979. ADAMS, JAY E. *Truth Applied: Application in Preaching*. Grand Rapids: Zondervan, 1990. ALAN OF LILLE. *The Art of Preaching*. Translated by Gillian R. Evans. Kalamazoo: Cistercian Publications, 1981. ALLEN, R. EARL, and JOEL GREGORY, comps. *Southern Baptist Preaching Today*. Nashville: Broadman, 1987. ALLEN, R. EARL, *Southern Baptist Preaching Yesterday*. Nashville: Broadman, 1991. ALLEN, RONALD J. *Contemporary Biblical Interpretation For Preaching*. Valley Forge: judson, 1984. ARISTOTLE, *Poetics*. Translated by Ingram Bywater. New York: Modern Library, 1954. ARISTOTLE. *Rhetoric*. Translated by W Rhys Roberts. New York: Modern Library, 1954. ASQUITH, GLENN H. *Preaching*

According to Plan. Valley

Forge, PA: Judson, 1968. ATKINS, GLENN, ed. Master Sermons of 19th Century.

Chicago: Willett, Clark, 1940. ATTWATER, DONALD. ST. JOHN CHRYSOSTOM: Pastor

and Preacher. London: Harvill, 1959. Augustine, T On Christian Doctrine. Book 4. Translated by D.

W. ROBERTSON, Jr. Indianapolis: Bobbs-Merrill, 1958. BAAB, OTTO J. Prophetic Preaching: A New Approach.

Nashville, Abingdon, 1958. BABIN, DAVID E. Week in Week out: A New Look at

Liturgical Preaching. New York: Seabury, 1976. BAILEY,

RAYMOND. Jesus the Preacher. Nashville: Broadman,

1990. Paul the Preacher. Nashville: Broadman, 1991.

BARRY, JAMES C, comp. *Preaching in Today's World*
 Nashville: Broadman, 1984. ...
 BARTH, KARL. *Homiletics*. Translated by Geoffrey W
 Bromiley and Donald E. Daniels. Louisville- Westminster
 /John Knox, 1991. BARTOW, CHARLES L. *The Preaching
 Moment: A Guide to
 Sermon Delivery*, Nashville: Abingdon, 1980. BASS, GEORGE M.
The Renewal of Liturgical Preaching.
 Minneapolis: Augsburg, 1967. BAUMANN, J. DANIEL. *An
 Introduction to Contemporary
 Preaching*. Rev ed. Grand Rapids: Baker, 1979. BAYLEY, PETER,
 ed. *Selected Sermons of the French Baroque,
 1600-1650*. New York: Garland, 1982. BAYLEY, PETER. *French
 Pulpit Oratory 1598-1650: A Study
 in Themes and Styles, with a Descriptive Catalogue of Printed
 Texts*. New York: Cambridge University Press, 1980. BEALE,
 LAWRENCE L. *Toward a Black Homiletic*. New York:
 Vantage 1978. Blackwood, Andrew W. *Preaching from the
 Bible*. 1941. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1974. BEAUDEAU,
 JOHN WILLIAM, Jr. *Paul's Theology of
 Preaching*. Macon: Mercer University Press, 1988. BEMARD,
 EDMUND I. *The Appeal to the Emotions in
 Preaching*. Westminster, MD: Newman, 1944. BENN, J.
 SOLOMON, comp. *Preaching in Ebony*. Grand
 Rapids: Baker, 1981. BLACKWOOD, ANDREW W., ed. *The
 Protestant Pulpit: An
 Anthology of Master Sermons from the Reformation to Our
 Own Day*. Nashville: Abingdon-Cokesbury, 1947. Bennett, Bill.
*Thirty Minutes to Raise the Dead: How You Can
 Preach Your Best Sermon Yet - This Sunday (expository
 preaching)*. Nashville: Nelson, 1991. BERKLEY, JAMES D ed
Preaching to Convince. Waco:
 Word, 1986

BOSCH, PAUL. *The Sermon as Part of the Liturgy*. St. Louis: Concordia, 1977. BRAGA, JAMES, *How to Prepare Bible Messages: A Manual on Homiletics for Bible Students*. Portland: Multnomah, 1971. BRASTOW, LEWIS O. *Representative Modern Preachers*. 1904. Reprint. Freyport, NY: Books for Libraries, 1968. BRILLIOTH, YNGVE T A *Brief History of Preaching*. Philadelphia: Fortress, 1965. BRILLIOTH, YNGVE, *Landmarks in the History of Preaching*. London: Society for the Propagation of Christian Knowledge, 1950. BROADUS, JOHN A. *Lectures on the History of Preaching*. New York: Armstrong, 1907. BROADUS, JOHN A. *On the Preparation and Delivery of Sermons*. New York: Armstrong, 1870. BROADUS, JOHN A., 2nd ed. Revised and edited by Edwin C. Dargan. New York: Armstrong, 1901. BROADUS, JOHN A., 3rd ed. Revised and edited by Jesse Barton Weatherspoon. New York: Harper, 1944. BROADUS, JOHN A., 4th ed. Revised and edited by Vernon L. Stanfield. New York: Harper & Row, 1979. BROWN, DAVID MARK. *Dramatic Narrative in Preaching*. Valley Forge: Judson, 1981. BROWN, H. C, Jr., H. Gordon Clinard, and Jesse Northcutt. *Steps to the Sermon*. Nashville: Broadman, 1963. BURKE, JOHN, ed. *The Sunday Homily: Scriptura! and Liturgical Renewal*. Washington, DC: Thomist, 1966. BURKE, KENNETH. *The Rhetoric of Religion: Studies in Logology*. 1961. Reprint. Berkeley: University of California Press, 1970.

BUTTRICK, DAVID. *Homiletics: Moves and Structures*. Philadelphia: Fortress, 1987. CAEMMERER, RICHARD R. *Preaching for the Church*. St Louis: Concordia, 1959. Caldwell, Frank H. *Preaching Angles*. Nashville: Abingdon, 1954. CAPPS, DONALD. *Pastoral Counseling and Preaching: A Quest for an Integrated Ministry*. Philadelphia: Westminster, 1980. COLQUHOUN, FRANK. *Preaching on Favourite Hymns*. London: Mowbray, 1986. CARL, WILLIAM J. *Preaching Christian Doctrine*. Philadelphia: Fortress, 1984. CHAMBERLIN, JOHN S. *Increase and Multiply: Arts-of Discourse Procedure in the Preaching of Donne*. Chapel Hill: University of North Carolina Press, 1976. CHANDOS, JOHN, ed. *In God's Name: Examples of Preaching in England, 1534-1662*. Indianapolis: Bobbs-Merrill, 1971. CHAPPELL, CLOVIS G. *Anointed to Preach*. Nashville: Abingdon, 1951. CHARTIER MYRON R. *Preaching as Communication: An Interpersonal Perspective*. Nashville: Abingdon, 1981. Cicero on *Oratory and Orators*. Edited by J. S. Watson. Carbondale: Southern Illinois University Press, 1986. CLAUDE, JEAN. *An Essay on the Composition of a Sermon*. 1779. Reprinted in Charles Simeon, *Expository Outlines on the Whole Bible*. Vol. 21. Grand Rapids: Zondervan, 1956. CLOWNEY, EDMUND P. *Preaching and Biblical Theology*. Grand Rapids: Eerdmans, 1961. COFFIN, HENRY SLOANE. *Communion Through Preaching*. New York: Scribner, 1952. Doyle, Stephen C. *The Gospel in*

Word and Power: The Biblical Liturgical Homily.
Wilmington: Glazier, 1982. COLEMAN, RICHARD J. Gospel-
Telling: The Art and Theology
of Children's Sermons. Grand Rapids: Eerdmans, 1982. COX,
JAMES W, ed. Best Sermons. Vol. 1. San Francisco:
Harper, 1988 (published annually). COX, JAMES W, ed. Biblical
Preaching: An Expositor's
Treasury. Philadelphia: Westminster, 1983. COX, JAMES W., The
Twentieth Century Pulpit. 2 vols.
Nashville: Abingdon, 1978, 1981. COX, JAMES W., Preaching. San
Francisco: Harper & Row,
1985. Craddock, Fred B. As One Without Authority: Essays
on Inductive Preaching. 1971. Reprint. Nashville: Abingdon,
1979.
CRADDOCK, FRED B., Preaching. Nashville: Abingdon, 1985.
CROCKER, LIONEL, ed. Harry Emerson Fosdick's Art of
Preaching: An Anthology (and analyses). Springfield:
Thomas, 1971. CROCKER, LIONEL, Henry Ward Beecher's
Speaking Art.
Westwood: Revell, 1937. CROTWELL, HELEN GRAY, ed.
Women and the Word:
Sermons. Philadelphia: Fortress, 1978. CRUM, MILTON, Jr.
Manual on Preaching: A New Process Of
Sermon Development. Valley Forge: Judson, 1977. DARGAN, E. C.
The Art of Preaching in the Light of Its History.
New York: Doran, 1922. DARGAN, EDWIN C. A History of
Preaching. 2 vols. 1904.
Reprint. 2 vols. in 1, Grand Rapids: Baker, 1959. DAVIES,
HORTON. Varieties of English Preaching, 1900-1960.
Englewood Cliffs, NJ: - Prentice-Hall, 1963.

DAVIS, H. GRADY Design for Preaching. Philadelphia: Fortress, 1958. DAVIS, KEN. Secrets of Dynamic Communicatitin: Preparing and Delivering Powerful Speeches. Grand Rapids: Zondervan, 1991. DeBRAND, ROY. Guide to Biographical Preaching. Nashvilie: Broadman, 1988. DEFFNER, DON. The Real Word for the Real World: Appÿing the Word to the Needs of People. St. Louis: Concordia, 1977. DELNAY, ROBERT G. Fire in Your Pulpit. Schaumburg, IL: Regular Baptist Press, 1990. DODD, C. H. The Apostolic Preaching and Its Developments. 1936. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1980. DOUGHTY, WILLIAM. John Wesley, Preacher. London: Epworth, 1955. DOWNEY, JAMES. The Eighteenth Century Pulpit. Oxford: Clarendon. DRAKEFORD, JOHN W Humor in Preaching. Grand Rapids: Zondervan, 1986. Edwards, Otis Cari, Jr. Elements of Homiletic: A Method for Preparing to Preach. New York: Pueblo, 1982. ELLINGSEN, MARK, TheIntegrity of Biblical Narrative: Story in Theology and Proclamation. Minneapolis: Augsburg Foriress, 1990. ELLINGSEN, MARK. Doctrine and Word: Theology in the Pulpit. Atlanta: John Knox, 1983. ELLIOTT, EMORY Power and the Pulpit in Puritan New England. Princeton: Princeton University Press, 1975. ESLINGER, RICHARD L. A New History: Living Options in Homiletic Method. Nashville:, Abingdon, 1987.

FANT CLYDE E. *Preaching for Today*. Rev ed New York: Harper & Row, 1987. Farra, Harry. *The Sermon Doctor: Prescriptions for Successful Preaching*. Grand Rapids: Baker, 1989. FANT, CLYDE E., Jr., and William M. Pinson, Jr. *Twenty Centuries of Great Preaching*, 13 vols. Waco: Word, 1971. FARMER, DAVID ALBERT, and Edwina Hunter, eds. *And Blessed Is She: Sermons by Women*. San Francisco: Harper, 1990. FASOL, AL. *Guide to Self Improvement in Sermon Delivery*. Grand Rapids: Baker, 1983. Fenelon's *Dialogues on Eloquence*. Translated by Wilbur Samuel Howell. Princeton: Princeton University Press, 1951. FISH, HENRY C, ed. *Pulpit Eloquence of the Nineteenth Century*. New York: Dodd & Meade, 1872. FISHER, WALLACE E. *Preaching and Parish Renewal*. Nashville: Abingdon, 1966. FISHER, WALLACE E. *Who Dares to Preach: The Challenge of Biblical Preaching*. Minneapolis: Augsburg, 1979. Fuller, Reginald H. *The Rise of the Bible in Preaching*. Philadelphia: Fortress, 1981. FLESCHE, RUDOLF. *The Art of Clear Thinking*. 1951. Reprint. Harper Collins, 1973. FLESCHE, RUDOLF. *The Art of Readable Writing*. Rev ed. New York: Macmillan, 1986. FLYNN, LESLIE B. *Come Alive with Illustrations: How to Find, Rise and File Good Stories for Sermons and Speeches*. Grand Rapids: Baker, 1987. FORD, LEIGHTON. *The Christian Persuader*. Minneapolis: World Wide Publishers, 1988. Foster, John. *The Preacher's Use of Church History*. Birmingham, England: Berean, 1958.

FRANCIS DE SALES, St. On the Preacher and Preaching. Translated with introduction ; and notes by John K. Ryan. New York: Regnery, 1964. FREEMAN, HAROLD. Variety in Biblicei Preaching: Innovative Techniques and Fresh Forms. Waco: Word, 1987. FRIEDENBERG, ROBERT V "Hear O Israel:" The History of American Jewish Preaching, 1654-1970. Tuscaloosa: University of Alabama Press, 1989. FULLER, REGINALD H. What is Liturgical Preaching? London: SCM, 1957. Macleod, Donald. Word and Sacrament: A Preface to Preaching and Worship. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1960. GAMMIE, ALEXANDER. Preachers I Have Heard. Glasgow: Pickering & Inglis, 1945. GARRISON, WEBB B. The Preacher and His Audience. Westwood, NJ: Revell, 1954. GARVIE, ALFRED E. The Christian Preacher. New York: Scribner, 1928. GEEST, HANS van der. Presence in the Pulpit: The Impact of Personality in Preaching. Translated by Douglas W. Stott. Atlanta: John Knox, 1982. Humbert of Romans. Treatise on Preaching. Edited by Walter M. Conlon. GIBSON, GEORGE M. Planned Preaching. Philadelphia: Westminster. 1954. Johnson, Howard A., ed. Preaching the Christian Year. New York: Scribner, 1957. GIFFORD, FRANK D, ed. The Anglican Pulpit Today: Representative Sermons by Leading Preachers of the Anglican Communion. New York: Morehouse-Gorham, 1953. GRASSO, DOMENICO. Proclaiming God's Message: A Study in the Theology of preaching. Notre Dame: University of Notre Dame Press, 1965. Greidanus, Sidney. The Modern

Preacher and the Ancient Text: Interpreting and Preaching
Biblical Literature. Grand Rapids: Eerdmans, 1988. GRIFFIN, EM.
The Mind Changers: The Art of Christian
Persuasion. Wheaton: Tyndale 1979. Hendricks, Howard G.
Teaching to Change Lives. Portland, OR: Multnomah, 1987.
GUNDRY, STANLEY N. Love Them In: The Proclamation
Theology of D. L. Moody. Chicago: Moody, 1976. HALL, E.
EUGENE, and JAMES L. Heflin. Proclaim the Word:
The Bases of Preaching. Nashville: Broadman, 1985.
HANDY, FRANCIS J. Jesus the Preacher. Nashville: Abingdon,
1949. HAYDEN, ERIC W. Preaching Through the Bible (sermons
on
each biblical book as a whole). Grand Rapids: Zondervan,
1964. HAYES, JOHN H., series ed. Knox Preaching Guides (on
individual biblical books). Atlanta: John Knox; Louisville:
John Knox/4Vestminster, 1981. HESSEL, DIETER, ed. For
Creation's Sake: Preaching,
Ecology, and Justice. Philadelphia: Geneva, 1985. HICKS, H.
BEECHER, Jr. Images of the Black Preacher: The
Man Nobody Knows. Valley Forge: Judson, 1977. HOEFLER,
RICHARD CARL. Creative Preaching and Oral
Writing. Lima, OH: C.S.S., 1978. HOLBERT, JOHN C. Preaching
Old Testament: Proclamation
and Narrative in the Hebrew Bible. Nashville: Abingdon,
1991. HOLLAND, De WITTE T, ed. Preaching in American
History:
Selected Issues in the American Pulpit, 1630-1967. Nashville:
Abingdon, 1969.

HOLLAND, DeWITTE T., Sermons in American History: Selected Issues in the American Pulpit. Nashville: Abingdon, 1971. HOLLAND, DeWITTE T., The Preaching Tradition: A Brief History. Nashville: Abingdon, 1980. HOOD, EDWIN PAXTON. The Throne of Eloquence: Great Preachers, Ancient and Modern. London: Hodder & Stoughton, 1885. HOOGSTRA, JACOB T, ed. JOHN CALVIN, Contemporary Prophet. Grand Rapids: Baker, 1959. HORNE, CHEVIS, T Preaching the Great Themes of the Bible: Stimulating Resources for Doctrinal Preaching. Nashville: Broadman, 1986. HOSTETLER MICHAEL J. Introducing the Sermon: The Art of Compelling Beginnings. Grand Rapids: Zondervan, 1986. HOSTETLER, MICHAEL J. Illustrating the Sermon. Grand Rapids: Zondervan, 1989. HOWARD, J. GRANT. Creativity in Preaching. Grand Rapids: Zondervan, 1987. HOWE, REUEL L. The Mine of Dialogue. New York: Seabury, 1963. HOYT, A. S. The Pulpit and American Life. New York: Macmillan, 1921. HUGHES, ROBERT. A Trumpet in Darkness: Preaching to Mourners. Philadelphia: Fortress, 1985. Humbert of Romans. Treatise on Preaching. Edited by Walter M. Conlon. Westminster, MD: Newman, 1957. HUNT, ERNEST EDWARD. Sermon Struggles: Four Methods of Sermon Preparation. New York: Seabury, 1982. HUNTER, DAVID G., ed. Preaching in the Patristic Age. Mahwah, NJ: Paulist, 1989.

JABUSCH, WILLARD FRANCIS. *The Person in the Pulpit: Preaching as Caring*. Nashville: Abingdon, 1980. JACKSON, EDGAR N. *A Psychology for Preaching*. 1961. Reprint. New York: Hawthorn, 1974. JEFFS, ERNEST H. *Princes of the Modern Pulpit in England*. Nashville: Cokesbury, n.d. JENKINS, DANIEL T *The Gift of Ministry*. London: Faber & Faber, 1947. JOHN CHRYSOSTOM, St. *On the Priesthood*. New York: Macmillan, 1955. JENKINS, R. B. HENRY SMITH: *England's Silver-Tongued Preacher*. Macon, GA: Mercer University Press, 1983. John Wesley *on Pulpit Oratory*. Revised and abridged by Ross E. Price. Kansas City, MO: Beacon Hill, 1955. JONES, EDGAR DeWITT, *Lincoln and the Preachers: How Lincoln Influenced the Preachers and How the Preachers Influenced Lincoln*. New York: Harper 1948, JONES, EDGAR DeWITT. *American Preachers of Today: Intimate Appraisals of Thirty-two Leaders*. 1933. Reprint. Freeport, NY: Books for Libraries, 1971. JONES, ILION T. *Principles and Practice of Preaching*. 1956. Reprint. Nashville: Abingdon, 1974. JONES, MAURICE. *St. Paul the Orator*. London: Hodder & Stoughton, 1910. Kemmer, Dieter Werner. *Faith and Human Reason: A Study of Paul's Method of Preaching as Illustrated by 1-2 Thessalonians and Acts 17: 2-4*. Leiden, Holland: Brill, 1975. JUNGSMANN, JOSEF A. *The Good News, Yesterday and Today*. New York: Sadlier, 1962, Adapted translation of Die Frobschaft, 1936. KAISER, WALTER C, Jr. *The Old Testament in Contemporary Preaching*. Grand Rapid Baker, 1973.

KAISER, WALTER C, *Toward an Exegetical Theology: Biblical Exegesis for Preaching and Teaching*. Grand Rapids: Baker, 1981. KECK, LEANDER E. *The Bible in the Pulpit: The Renewal of Biblical Preaching*, Nashville: Abingdon, 1978. KENNEDY, GEORGE A. *Classical Rhetoric and Its Christian and Secular Tradition from Ancient to Modern Times*. Chapel Hill: University of North Carolina Press, 1980. KER, JOHN. *Lectures on the History of Preaching*. Edited by A. R. Macewan. London: Hodder & Stoughton, c. 1890. KERR, HUGH T. *Preaching in the Early Church*. New York: Revel, 1942. KIESSLING, ELMER C. *The Early Sermons of Luther and Their Relation to the PreReformation Sermons*. 1935. Reprint. New York: AMS, 1971. KILLINGER, JOHN. *Fundamentals of Preaching*. Philadelphia: Fortress, 1985. Knoche, H. Gerard. *The Creative Task: Writing the Sermon*. St. Louis: Concordia, 1977. Killinger, John. *The Centrality of Preaching in the Total Task of the Ministry*. Waco: Word, 1969. KINLAW, DENNIS F. *Preaching in the Spirit*. Grand Rapids: Zondervan, 1985. Leggett, Donald A. *Loving God and Disturbing Men: Preaching from the Prophets*. Grand Rapids: Baker, 1990. KNOX, JOHN. *The Integrity of Preaching*. Nashville: Abingdon, 1957. Lischer, Richard. *A Theology of Preaching: The Dynamics of Preaching*. Nashville Abingdon, 1981. KOLLER, CHARLES W. *Expository Preaching Without Notes*. Grand Rapids: Baker, 1962. Larsen, David L. *The Joyful Sound: Evangelistic Preaching Today*. Westchester, IL: Crossway, 1992. Leavell, Roland Q. *Prophetic Preaching Then and Now*. Grand Rapids: Baker, 1963 ,

KOOIENGA, WILLIAM H. Elements of Style for Preaching. Grand Rapids: Zondervan, 1989. KRAFT, CHARLES H. Communication Theory for Christian Witness. Nashville: Abingdon, 1983. KUHATSCHEK, JACK. Taking the Guesswork out of Applying the Bible. Downers Grove: InterVarsity, 1990. LARSEN, DAVID L. The Anatomy of Preaching: Identifying the Issues in Preaching Today, Grand Rapids: Baker, 1986. LAYMON, CHARLES M. They Dared to Speak for God: Great Preachers in the Bible. Nashville: Abingdon, 1974. LEHMAN, LOUIS PAUL. Put a Door on It! The "How" and "Why" of Sermon Illustrations. 1975. Reprinted as How to Find and Develop Effective Illustrations. Grand Rapids: Kregel, 1985. LENSKI, C. H. The Sermon: Its Homiletical Construction. 1927. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1968. LEONARD, BILL J. Word of God Across the Ages: Using Christian History in Preaching (model sermons). Nashville: Broadman, 1981. LESSENICH, ROLF P. Elements of Pulpit Oratory in Eighteenth-Century England (1600-1800). Koln, Germany: Bohlau, 1972. LEWIS, RALPH L. Persuasive Preaching Today. Wilmore, KY: Ashbury Theological Seminary, 1982. LEWIS, RALPH L., and GREGG LEWIS. Learning to Preach Like Jesus. Westchester, IL., Crossway, 1989. LIEFELD, WALTER L. New Testament Exposition: From Text to Sermon. Grand Rapids: Zondervan, 1984. LINN, EDMUND HOLT. Preaching as Counseling: The Unique Method of Harry Emerson Fosdick. Valley Forge: Judson, 1966.

LISCHER RICHARD. Theories of Preaching: Selected Readings in the Homiletical Tradition. Durham: Labyrinth, 1987.

LITFIN, DUANE. Public Speaking. Grand Rapids: Baker, 1981.

LLOYD-JONES, D. MARTYN, Preaching and Preachers. Grand Rapids: Zondervan, 1971. LOGAN, SAMUEL T., Jr., ed. The Preacher and Preaching: Reviving the Art in the Twentieth Century. Phillipsburg, NJ: Presbyterian & Reformed, 1986- Luccock, Halford E. In the Minister's Workshop. 1944. Reprint. Grand Rapid Baker, 1977.

LONG, THOMAS G., and NEELY DIXON McCARTER. Preaching in and out of Season. Louisville: Westminster/John Knox, 1990. LORRY, EUGENE, How to Preach a Parable: Designs for Narrative Sermons. Nash Abingdon, 1989. LORRY, EUGENE, How to Write, Speak and Think More Effectively. New York: NALDutton, 1963. LORRY, EUGENE, The Homiletical Plot: The Sermon as Narrative Art Form. Atlanta John Knox, 1980. LOSSKY NICHOLAS. Lancelot Andrews The Preacher, 1555-1626: The Origins of the Mystical Theology of the Church of England. Translated by Andrew Louth. Oxford: Clarendon, 1991. LOWRY, EUGENE L, Doing Time in the Pulpit: The Relationship Between Narrative Preaching. Nashville: Abingdon, 1935-MacARTNEY, CLARENCE EDWARD. Preaching Without Notes. 1946. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1976.

MacLENNAN, DAVID A. Pastoral Preaching. Philadelphia. Westminster, 1955.

MacPHERSON, Ian. *The Art of Illustrating Sermons*. 1966. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1976. MARCEL, PIERRE CHARLES. *The Relevance of Preaching*. Translated by Rob Roy, McGregor. 1963. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1975. MARCHANT, SIR JAMES. *British Preachers*. New York: Putnam, 1928. Mitchell, Henry H. *Black Preaching*. Philadelphia: Lippincott, 1970. MARTIN, O. DEAN. *Invite: Preaching for Response*. Nashville: Discipleship sources, 1987. MASSEY JAMES EARL. *Designing the Sermon: Order and Movement in Preaching*, Nashville: Abingdon, 1980. MASSEY, JAMES EARL. *The Sermon in Perspective: Communication and Charisma*. Grand Rapids: Baker, 1976. MAWHINNEY, BRUCE. *Preaching with Freshness*. Eugene, OR: Harvest House, 1 Miller, Calvin. *Spirit, Word, and Story: A Philosophy of Preaching*. Waco: 1989. MAYS, JAMES LUTHER, series ed. *Interpretation: A Bible Commentary for Teaching Preaching*. Atlanta: John Knox; Louisville: John Knox/Westminster; 1982. McCABE, JOSEPH E. *How to Find Time for Better Preaching and Better Pastoring*. Philadelphia: Westminster, 1973. McEACHERN, ALTON H. *Dramatic Monologue Preaching (with model sermon)* Nashville: Broadman, 1984. McLaughlin, Raymond M. *The Ethics of Persuasive Preaching*. Grand Rapids: Baker, 1979. McLEAN, ALEXANDER. *Campbell as a Preacher*. 1908. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1955. McQUILLCIN, J. ROBERTSON. *Understanding and Applying the Bible*. Rev ed. Chicago: Moody, 1992.

MEAD, FRANK S. *The Pulpit in the South*. New York: Revell, 1950. MEUSER, FRED W. *Luther the Preacher*. Minneapolis: Augsburg, 1983. MEYER, F. B. *Expository Preaching: Plans and Methods*. 1912. Reprint. Rapids: Baker, 1974. MITCHELL, HENRY H. *Celebration and Experience in Preaching*. Nashville: Abingdon, 1990. MITCHELL, W. FRASER. *English Pulpit Oratory from Andrews to Tillotson: A Study of Its Literary Aspects*. London: Society for the Propagation of Christian Knowledge, 1932. MORGAN, G. CAMPBELL. *The Ministry of the Word*. 1919. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1970. MOTTER, ALTON, M., ed. *Sunday Evening Sermons. Preached before the Chicago Sunday Evening Club*. New York: Harper, 1950. MOUNCE, ROBERT H. *The Essential Nature of New Testament Preaching*. Grand Rapids: Eerdmans, 1960. Moxrison, Charles Clayton, ed. *The American Pulpit: A volume of Sermons by Twenty five of the Foremost Living American Preachers*. New York: Macmillan, 1926. Mueller, William R. *John Donne: Preacher*. Princeton: Princeton University Press, 1962. MUMMAW, JOHN R. *Preach the Word: Expository Preaching from the Bonk of Ephesians*. Scottdale, PA: Herald, 1987. MURPHY, JAMES J., ed. *A Synoptic History of Classical Rhetoric*. Davis, CA: Hermagoras, 1983. MURPHY-O'CONNOR, JEROME. *Paul on Preaching*. New York: Sheed & Ward, 1963:

NEALE, J. M. *Medieval Preachers and Medieval Preaching*. London: Miley, 1856. NEWTON, JOSEPH FORT. *Some Living Masters of the Pulpit*. New York: Doran, 1923. NICHOLS, J. RANDALL. *Building the Word: The Dynamics of Communication and Preaching*. San Francisco: Harper & Row, 1980. NICHOLS, J. RANDALL. *The Restoring Word: Preaching as Pastoral Communication*. San Francisco: Harper & Row, 1987. NICHOLS, SUE. *Words on Target: For Better Christian Communication*. Louisville: Westminster/John Knox, 1963. NICOLL, W ROBERTSON. *Princes of the Church*. London: Hodder & Stoughton, 121. NIXON, LEROY. *John Calvin: Expository Preacher*. Grand Rapids: Eerdmans, 1950. ONG, WALTER J. *Orality and Literacy: The Technologizing of the Word*. New York: Methuen, 1982. OTT, HEINRICH. *Theology and Preaching*. Translated by Harold Knight. Philadelphia: Westminster, 1965. OWST, G. R. *Preaching in Medieval England, 1350-1450*. Cambridge: University of Cambridge Press, 1926. PARKER, THOMAS L. C. *The Oracles of God (John Calvin's theory of preaching)*. London: Lutterworth, 1947. PATTE, DANIEL. *Preaching Paul*. Philadelphia: Fortress, 1984. Philibert, Michael. *Christ's Preaching and Ours*. London: Edinburgh House, 1963. PATTISON, T. HARWOOD. *The History of Christian Preaching*. Philadelphia: American Baptist Publishing Society, 1903.

PEARCE, J. WINSTON. *Planning Your Preaching*. Nashville: Broadman, 1967. STEEL, DAVID. *Preaching through the Year*. Atlanta: John Knox, 1980. PERELXNAN, CHAIM. *The Realm of Rhetoric*. Notre Dame: University of Notre Dame Press, 1982. PERKINS, WILLIAM. *The Art of Prophecy*. London: Kyngston, 1607; available on microfilm, Ann Arbor, MI: University Microfilms International. PERRY, LLOYD M. *Biblical Preaching for Today's World*. Rev ed. Chicago: Moody, 1990. PIPER, JOHN. *The Supremacy of God in Preaching*. Grand Rapids: Baker, 1990. PITT-WATSON, IAN. *A Primer for Preachers*. Grand Rapids: Baker, 1986. PERRY, LLOYD M., and CHARLES M. SELL. *Speaking to Life's Problems: A Sourcebook Preaching and Teaching*. Chicago: Moody, 1983. PERRY, LLOYD MERLE, and JOHN R. STRUBHAR. *Evangelistic Preaching*. Moody, 1979. PETRY, RAY C. *No Uncertain Sound: Sermons That Shaped the Pulpit Tradition*. Philadelphia: Westminster, 1948. PETRY, RAY C. *Preaching in the Great Tradition: Neglected Chapters in the History of Preaching*. Philadelphia: Westminster, 1950. PROCTOR, SAMUEL D. *Preaching About Crises in the Community*. Philadelphia: Westminster, 1988. QUINTILIAN. *On the Teaching of Speaking and Writing*. Edited by James J. Murphy. Carbondale: Southern Illinois University Press, 1970. RADECKE, MARK WILLIAM. In *Many and Various Ways: Explorations in Sermonic Form*. Lima, OH: C.S.S., 1985.

Ray, Charles. *A Marvellous Ministry: The Story of C. H. Spurgeon's Sermons, 1855 to 1905*. Pasadena, TX: Pilgrim, 1985. REID, CLYDE H. *The Empty Pulpit: A Study in Preaching as Communication*. New York: Harper & Row, 1967. REIERSON, GARY B. *The Art in Preaching: The Intersection of Theology, Worship, and Preaching with the Arts*. Lanham, MD: University Press of America, 1988. REU, JOHANN MICHAEL. *Homiletics: A Manual of the Theory and Practice of Preaching*. Translated by Albert Steinhäuser. 1922. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1967. RICE, CHARLES L. *THE EMBODIED WORD: Preaching as Art and Liturgy*. Minneapolis: Augsburg Fortress, 1991. ROBERTSON, A. T. *The Glory of the Ministry: Paul's Exultation in Preaching*. New York: Revell, 1911. ROBERTSON, J. D. *Handbook of Preaching Resources from English Literature*. New York: Macmillan, 1962. ROBINSON, HADDON W. *Biblical Preaching: The Development and Delivery of Holy Messages*. Grand Rapids: Baker, 1980. ROEN, WILLIAM H. *The Inward Ear: A Sermon Evaluation Method for Preachers and Hearers of the Word*. Washington, DC: Alban Institute, 1989. Rossow, Francis C. *Preaching the Creative Gospel Creatively*. St. Louis: Concordia, 1983. ROSENBERG, BRUCE A. *The Art of the American Folk Preacher*. New York: Oxford University Press, 1970. ROSS, BOB L., comp. *An Introduction to the Life and Ministry of Charles Hadden Spurgeon (1834-1892) and a Catalog of His Sermons and Books*. Pasadena, TX: Pilgrim, 1985. RUST, ERIC CHARLES. *The Word and Words: Towards a Theology of Preaching*. Mercer University Press, 1982.

RYAN, HALFORD R. HARRY EMERSON FOSDICK: Persuasive Preacher. Westport, CT: Greenwood, 1989. RYAN, HALFORD R, HENRY WARD BEECHER: Peripatetic Preacher. Westport, CT: Greenwood, 1990. SADLER, WILLIYM ALAN, Jr., ed. Maşter Sermons through the Ages. New York: Harper, 1963. SALMON, BRUCE C. Storytelling in Preaching: A Guide to the Theory and Practice, Nashville: Broadman, 1988. SAMPSON, ASHLEY, ed. Famous English Sermons. London: Nelson, 1940. Wiersbe, Warren 4V , comp. Treasury of the World's Great Sermons. Grand Rapids: Kregel, 1977. SANGSTER, WILLIAM E. The Craft of Sermon Illustration. Philadelphia: Westminster, 1950. SANGSTER, WILLIAM EDWIN, Power in Preaching. 1958. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1976. SANGSTER, WILLIAM EDWIN. The Approach to Preaching. 1952. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1974. SCHERER, PAUL. The Word God Sent. 1965. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1977 SHOEMAKER, H. STEPHEN. Retelling the Biblical Story: The Theology and Narrative Preaching. Nashville: Broadman, 1988. SIDER, RONALD J., and DARREL J. BRUBAKER, eds. Preaching on Peace. Philadelphia: Fortress, 1982. SIDER, RONALD J., and MICHAEL A. KING. Preaching About Life in a Threatening World. Philadelphia: Westminster, 1987. SIMPSON, W J. SPARROW. St. Augustine the Preacher. London: Society for the Propagation of Christian Knowledge, 1912. SINCLAIR, HUGH. Voices of Today: Studies of Representative Modern Preachers. London: -James Clarke, 1912.

SITTLER, JOSEPH. *The Anguish of Preaching*. Philadelphia: Fortress, 1966. SKINNER, CRAIG. *The Teaching Ministry of the Pulpit: Its History, Theology, Psychology, and Practice for Today*. Grand Rapids: Baker, 1973. SKUNDLAREK, WILLIAM. *The Word in Worship: Preaching in a Liturgical Context*. Nashville: Abingdon, 1981. SLEETH, RONALD E. *God's Word and Our Words: Basic Homiletics*. Atlanta: John Knox, 1986. SLEETH, RONALD E. *Persuasive Preaching*. 1956. Reprint. Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 1981. SLOYAN, GERARD STEPHEN. *Worshipful Preaching*. Philadelphia: Fortress, 1984. SMITH, DWIGHT MOODY. *Interpreting the Gospels for Preaching*. Philadelphia: Press, 1980. SMITH, HILARY DANSEY. *Preaching in the Spanish Golden Age: A Study of Some Preachers of the Reign of Philip III*. New York: Oxford University Press, 1978. SMITH, W ALAN. *Children Belong in Worship: A Guide to the Children's Sermon*. St. Louis: Christian Board of Publishing, 1984. SMYTH, CHARLES. *The Art of Preaching: A Practical Survey of Preaching in the Church of England, 747-1939*. London: Society for the Propagation of Christian Knowledge, 1953. *Sola Scriptura: Problems and Principles in Preaching Historical Texts*. Toronto: Wedge, 1970. SOLLITT, KENNETH W. *Preaching from Pictures*. Boston: Wilde, 1938. SPRING, GARDINER. *The Power of the Pulpit*. 1866. Reprint. Edinburgh: Banner of Truth, 1986.

SPURGEON, C. H. Lectures to My Students. Series 1-3. 1894. Reprint. Grand Rapids: Zondervan, 1955. Stanfield, V L. Effective Evangelistic Preaching. Grand Rapids: Baker, 1965. STAPLETON, JOHN MASON. Preaching in Demonstration of the Spirit and Power. Philadelphia: Fortress, 1988. STEIMLE, EDMUND A., Morris J. Niedenthal, and Charles L. Rice. Preaching the Story. Philadelphia: Fortress, 1980. STEVENSON, DWIGHT E. In the Biblical Preacher's Workshop. Nashville: Abingdon, 1967. STEVENSON, DWIGHT E. Preaching on the Books of the New Testament. New York: Harper, 1956. STEVENSON, DWIGHT E., and Charles F. Diehl. Reaching People from the Pulpit: A Guide to Effective Sermon Delivery. 1958. Reprint. Grand Rapids: Baker, 1978. STEWART, JAMES S. Exposition and Encounter: Preaching in the Context of Worship. Birmingham, England: Berean, 1957. STIBBS, ALAN M. Expounding God's Word. London: InterVarsity, 1960. STOTT, JOHN R. W BETWEEN Two Worlds: The Art of Preaching in the Twentieth Century. Grand Rapids: Eerdmans, 1982. STOTT, JOHN R. W The Preacher's Portrait. Grand Rapids: Eerdmans, 1961. Switzer, David K. Pastor, Preacher, Person: Developing a Pastoral Ministry in Depth. Nashville: Abingdon, 1979. STOUT, HARRY S. The New England Soul: Preaching and Religious Culture in Colonial New England. New York: Oxford University Press, 1986. STRATMAN, GARY D. Pastoral Preaching: Timeless Truth for Changing Needs. Nashville: Abingdon, 1983.

STRUNK, WILLIAM, Jr., and E. B. White. *The Elements of Style*. 3rd ed. New York: Macmillan, 1979. SZARMACH, PAUL E., and BEMARD A HUPPE, eds. *The Old English Homily and Its Backgrounds*. Albany: State University of NY Press, 1978. TAN, PAUL LEE. *Encyclopedia of 7700 Illustrations-Signs of the Times*. Garland, TX: Bible Communications, 1979. TAYLOR, GARDNER, C. *How Shall They Preach?* Elgin: Progressive Baptist Publishing House, 1977. *The Foreign Protestant Pulpit: Sermons by Eminent Preachers of France, Germany, Holland, and Switzerland*. Ist series. London: Dickinson, 1869. THOMPSON, CLAUDE H. *Theology of the Kerygma: A Study in Primitive Preaching*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1962. THOMPSON, ERNEST TRICE. *Changing Emphases in American Preaching*. Philadelphia: Westminster, 1943. THOMPSON, WILLIAM D. *Preaching Biblically: Exegesis and Interpretation*. Nash Abingdon, 1981. Von Rad, Gerhard. *Biblical Interpretation in Preaching*. Translated by John E. Steely. Nashville: Abingdon, 1977. THOMPSON, WILLIAM D., and GORDON C. BENNETT. *Dialogue Preaching: The Shared Sermon*. Valley Forge: Judson, 1969. THULIN, RICHARD L. *The "I" of the Sermon*. Philadelphia: Fortress, 1989. TURNBULL, RALPH G. *A History of Preaching*. Voi. 3, continuing the work of Edwin C. Dargan, vols. 1 and 2. Grand Rapids: Baker, 1974. TURNBULL, RALPH G. *A Minister's Obstacles*. Rev ed. Grand Rapids: Baker, 1972.

TURNBULL, RALPH G. Jonathan Edwards the Preacher. Grand Rapids: Baker, 1958. TURNBULL, RALPH G., ed.. Baker's Dictionary of Practical Theology. Grand Rapids: Baker, 1967. TURNBULL, RALPH G., The Preacher's Heritage, Task, and Resources. Grand Rapids: Baker, 1968. VINES, JERRY. A Guide to Effective Sermon Delivery. Chicago: Moody, 1986. WAGLEY, LAURENCE A. Preaching with the Small Congregation. Nashville: Abingdon, 1989. WAGNER, DON M. The Expository Method of G. Campbell Morgan. Westwood, NJ: Revell, 1957. WALKER, ALAN." Standing up to Preach: The Art of Evangelical Preaching. 1983. Reprinted as Evangelistic Preaching. Grand Rapids, Zondervan, 1988. WALTER, OTIS M. Speaking to Inform and Persuade. 2nd ed. New York: MacMillan, 1982. WARD, RONALD A. Royal Sacrament: The Preacher and His Message. London: Marshall, Morgan & Scott, 1958. WARDLAW, DON M, ed. Preaching Biblically: Creating Sermons in the Shape of Scripture. Philadelphia: Westminster, 1983. WEAVER, RICHARD M., Language Is Sermonic: Richard M. Weaver on the Nature of Rhetoric. Edited by Richard L. Johannsen, Rennard Strickland, and Ralph T Eubanks. Baton Rouge: Louisiana State University Press, 1970. WEAVER, RICHARD M. The Ethics of Rhetoric. Davis, CA: Hermagoras, 1985. WEBBER, F.R. A History of preaching in Britain and America. 3 vols. Milwaukee- Northwestern, 1952-1957.

WEIDMAN, JUDITH L. Women Ministere. San Francisco: Harper & Row, 1985. WELSH, CLEMENT. Preaching in a New Key: Studies in the Psychology of Thinking and Listenmg. Philadelphia: United Church Press, 1974.

WESTMINSTER, MD: Newman, 1951. WESTRA, HELEN. The Minister's Task and Calling in the Sermons of Jonathan Edwards. Lewiston, NY: Mellen, 1986.

WHATELY, RICHARD. Elements of Rhetoric. Edited by Douglas Ehniger. Carbondale: Southern Illinois University Press, 1963. WHITE, W. D. The Preaching of John Henry Newman. Philadelphia: Fortress, 1969. WHITESELL, FARIS D. Evangelistic Preaching and the Old Testament. Chicago: Moody

WHITESELL, FARIS D., and Lloyd M. Perry. Variety in Your Preaching. Westwood, NJ: Revell, 1954. WHITESELL, FARIS, Power in Expository Preaching. Westwood; NJ: Revell, 1963. WHITESELL, FARIS, Preaching on Bible Characters. Grand Rapids: Baker, 1955. WIERSBE, WARREN W , and Lloyd M. Perry. The Wycliffe Handbook of Preaching and Preachers. Chicago: Moody, 1984. WIERSBE, WARREN W Listening to the Giants. Grand Rapids: Baker, 1980. WIERSBE, WARREN W., Walking with the Giants: A Minister's Guide to Good Reading and Great Preaching. Grand Rapids: Baker, 1976. WILDER, AMOS N. Early Christian Rhetoric: The Language of the Gospel. Cambridge, MA: Harvard University Press, 1971.

WILKINSON, WILLIAM Cleaver. Modera Masters of Pulpit Discourse. New York: Funk & Wagnalls, 1905. WILLIMON, WILLIAM H. Preaching About Conflict in the Local Church. Philadelphia: Westminster, 1987. WILLIMON, WILLIAM H., and ROBERT L. WILSON. Preaching and Worship in the Small Church. Nashville: Abingdon, 1980. WILSON, PAUL SCOTT. Imagination of the Heart: New Understanding in Preaching. Nashville: Abingdon, 1989. WOLF, HANS WALFER. Old Testament and Christian Preaching. Philadelphia: Fortress, 1986. WORLEY, ROBERT C. Preaching and Teaching in the Earliest Church. Philadelphia: Westminster, 1967. WORLEY, ROBERT C. Preaching and Teaching in the Earliest Church. Philadelphia: Westminster, 1967. YOUNG, ROBERT D. Be Brief About It: Clues to Effective Preaching. Philadelphia: Westminster, 1981. YOUNG, ROBERT D. Religious Imagination: God's Gift to Prophets and Preachers. Philadelphia: Westminster, 1979.